

KENTSEL UZLAŞMA: DÖNÜŞÜM

Kentlerin sosyal, ekonomik ve mekânsal olarak değerini yitirdiği varsayılan alanlarının yeniden canlandırılmasına yönelik yapılan her türlü müdahale, kentsel dönüşüm olarak tanımlanabilir. Bu canlandırma süreci sadece binaların güncellenmesi değil, aynı zamanda yaşam dokusunun değişmesi anlamına da gelir. Kentsel dönüşüm, bir anlamda, zamanın biriktirdiklerine, yaşanmışlıkların direnişine karşı bir harekettir.

Dönüştürülmek istenenlerin kentle uzlaştırılması mümkün değil midir peki?

Aktan Acar - A.Şebnem Soysal >> s.3

Bir Ortopedik Engelli Penceresinden Ankara'da Yaşam

Gamze Yılmaz >> s.6

3000 Ağaç

Özlem&Can Mengilibörü >> s.9

Medya, Eril Dil, Kent Üzerine

Söyleşi: Tanju Gündüzalp >> s.10

Şentepe'de Kentsel Dönüşüm

Çiğdemtepe End. Mes. Lisesi Öğrencileri >> s.11-13

Park Forumlarını Ne Yapmalı?

Serhat Nigiz >> s.14

Ankara'nın Gezi Parkı: Ankara Kalesi

Çağrı Fidan >> s.16

Plastik Masa Üzerine Birkaç Güzellemeler!

Mazlum Demir >> s.17

Barış ve Sürgünlük Ezgileriyle Üç Kürt Kadın

Söyleşi: Özge Çağlar >> s.20-21

Ahmet Erhan

Ahmet Say >> s.22

Ankara İçin Bir Dergi: Ankara Araştırmaları Dergisi

Bir kentin kendisini tanıması ve anlaması kolay bir iş değil. Bunun için kentin desteklere ihtiyacı var: Kenti seven ve onu merak eden hemşerileri olacak, akademik araştırmacıları, kentin gelişimini geçmişini merak eden amatörleri olacak, bütün bunların tartışmaya açılmasını sağlayabilecek olanakları olacak filan... Bu nedenle, kentlerin pek çoğunun dergisi yok. Olanların bazıları belediyenin reklamını yapmak üzere düşünülmüş basit propaganda dergileri, daha ciddi olan dergilerin de, güvenilir bir biçimde düzenli yayınlanması çok zor. Akın Atauz >> s. 7

Şentepe'de Kentsel Dönüşüm

"...Yeni binalar, yeni insanlar, gerçek özelliklerini kaybeden mahalleler. Her yerde soylulaştırma, canlandırma, göç her yerde. Yeni butikler ve kafeler, üç kuruş mal satan dükkanların ve kösedeki emektar bakkalın yerini aldıklarında ne olur? Bir kenti kent yapan binaları değil de insanları ise, gittiklerinde ne olur? Kentin ruhu ölür." (Zukin 2011)

Çiğdemtepe Endüstri Meslek Lisesi Öğrencileri >> s.12-13

"Ne Derlerse Desinler" Tuzluca'yı'da Cami-Cemevi Projesi Tutmayacak!

Bu söz, iktidardaki AKP başkanı ve Başbakan Tayyip Erdoğan'ın her fırsatta tekrarladığı bir söz. Her konuşmanın sonunda kendi halkıyla inatlaşmayı politik tavır haline getiren Başbakan "Kim ne derse desin yapacağız!" sözleriyle noktayı koyduğunu sanıyor.

Gülistan Aydoğdu >> s.17

Emre Madran'ı Yitirdik! Çok Üzgünüz..

26 Eylül'de hocamızı, arkadaşımızı, yazarımızı, büyük bir Ankaralıyı yitirdik. Gözlerini kapatarak anlattığı her şeyi büyük keyifle saatlerce, sıkılmadan dinleyebildik. Onun anlatacağı, bizim öğreneceğimiz ne çok şey vardı.

Usta Oyuncu Tuncel Kurtiz'i Uğurladık

"Apolitik olarak bilinen gençlerimizin demokratik haklarına sahip çıkmak için verdiği mücadeleyi yürekten destekliyorum. Onların üzerindeki ölü toprağının kalkması ile artık bir şeylerin daha güzel olacağı umudunu taşıyorum. **Diren Gezi Parkı diren, çok güzelsiniz, çok güzelsiniz çocuklar**" (Tuncel Kurtiz)

Solfasol >> s. 2

Emre Madran İçin...

Akın Atauz

Emre benim sınıf arkadaşım. ODTÜ hazırlık sınıfına kaydolduğumuzda, sanıyorum daha 17 yaşındaydık ve bir devlet lisesinden gelmiş öğrenciler olarak doğrusu, hepimiz biraz şaşkıncaydık. Okulun bizden önceki öğrencilerinin çok büyük bir bölümü, Ankara Koleji'nden, Amerikan kolejlerinden ve yurt dışında liselerden ya da Fullbirght kursu ile liseyi Amerika'da bitirmişlerden oluşuyordu. Herkesin İngilizcesi, apaşık ki, bizden çok ileriye ve biz İngilizce sınavında anlaşılan iyi bir not alamamış lise mezunu çocuklardık.

Hazırlık sınıfının ODTÜ'de ilk defa açıldığı yılı. Bizden önce hiç hazırlık sınıfı olmamıştı. Anlaşılan üniversite yönetimi, bizim diğer sınavlardan aldığımız notlara bakarak, İngilizce bilmediğimiz için ODTÜ'ye alınmamamızı uygun görmemiş ve o yıl böyle bir formül geliştirmişti. Benim olduğum hazırlık sınıfında Mimarlık Fakültesi öğrencisi olacak4 kişi vardı ve bunlardan biri, Emre'ydi. Hazırlık Sınıfı, zaten diğer ODTÜ'lülerin biraz garip buldukları bir uygulamaydı ve mühendislik ağırlıklı sınıfta da mimarlık, diğer mesleklerle göre biraz daha "tuhaf" ya da "o kadar da gerekli olmayabilecek bir kenar süsü" gibi durduğundan, mimarlık öğrencileri olarak, birbirimize epeyce yakınlaşmıştık. Emre'yle böyle arkadaş oldum.

Üniversite, henüz TBMM'nin arka bahçesindeydi ve mevcut "müştemilat" binaları üniversite'nin ihtiyaçlarına yetmez oldukça, arka bahçeye doğru barakalar ekleniyordu. O yıllarda Yukarı ve Aşağı Ayrancı henüz pek az gelişmişti ve Harp Okulu, uzaktan bomboş bozkırın ortasında yapayalnız duruyordu. Biz Anıttepe'de oturuyorduk ve **Emre de Saraçoğlu Mahallesi'nde oturuyordu**. Evlerimiz oldukça yakındı birbirine. Ama okula birlikte gidip-gelmiyorduk, nedense... Belediye otobüslerinden biri, "Harp Okulu"na gidiyordu ve bu otobüste genellikle sadece ODTÜ ve Harp Okulu öğrencileri olurdu. Aynı yaşlardaydık, ama onlar üniformalıydılar. Daha sonra 27 Mayıs'taki

başarısız askeri darbe girişiminden sonra okullarına doğru geri çekilirlerken, silahlarıyla meclisin içinden geçmişlerdi. O gece bizim sınıftan pek çok kişi, final jüri için projemizi yetiştirmek üzere barakalarda sabahlamaya kalmıştık. Otobüs arkadaşlarımız çok zor durumdaydı. Barakaya uçaklardan kurşunlar yağmaya başlayınca, biz de müştemilat binalarına kaçışmıştık...

Emre ile aramızda, bu atmosferde oluşmuş bir "çocukluk arkadaşlığı" vardı diyebilirdim.

Arkadaşlığımızın başlangıcı, gerçekten öyle delikanlı erkekler arası bir arkadaşlık gibi değildi. Emre zaten, çocuk gibi duruyor ve herkesten daha çocuksu davranıyordu. Boyu daha küçüktü ve yüzü de sanki çocukluktan henüz çıkmamış gibiydi. Emre'nin yüzündeki bu çocuksu ifade ve gülüş, daha sonraki yıllarda da, galiba, hiç silinmedi. Hep biraz muzip, esprili ve her şeyi kolayca, ama belki çocukça diyebileceğimiz bir biçimde alaya alabilen bir yeteneği vardı. Sanırım, bu da hiçbir zaman değişmedi. Daha sonra, ODTÜ'nün şimdiki kampusuna taşındığımızda ODTÜ'deki üçüncü, Mimarlık Fakültesi'ndeki ikinci yılımızdı. O yıl Emre'nin de benim de, şansımız pek yaver gitmedi. İkimiz de, ikinci sınıfın iki sömestrinde de üst üste "probation" denilen o lanet duruma düştük ve bir yıl kaybettik. Ama ikinci sınıf stajına, yine de katıldık. Staj yeri İzmir'de, Çeşme/ İldırın Köyü'nde idi. Öğrenciler de staj öğretmenimiz de ve bizi ODTÜ'nün "bluebird" otobüsüyle oraya götüren şoför de, aşçımız da, herkes, tek sınıflı bir ilkokulda kalıyorduk. Sınıfın bütün erkek öğrencileri bir tek sınıfta yatıyor ve gündüzleri yer yataklarımızı topluyorduk. Bahçede tek bir musluk vardı ve elektrik yoktu. Ama okul, Ege Denizi'nin hemen kıyısında, nerdeyse denize geçecek uzaklıktaydı.

O sefalet yolculuk bitip, İldırın'ya vardığımızda ve yatak-yorganlarımızı sınıfa boşalttıktan sonra, o gece ve daha sonra ilk hafta boyunca, Emre'nin yüzünü çok iyi hatırlıyorum. Sınıfı

geçemediğimiz için korkunç bir üzüntü vardı yüzünde. Bu ifadeye, neredeyse pişmanlık da diyebilirim. Sanırım, annesinin-babasının ümitlerini ilk defa böylesine boşa çıkarmış olmak, onu derinden sarsıyordu. Başına hiç böyle bir şey gelmemişti ve böyle bir şeyin olmasını da, affedilmez bir suç olarak görüyordu. Ben de çok üzgündüm, ama benim niyetim, okulu hemen terk edip, bu olmayacak mimarlık yolunda daha fazla yürümemektir. Bizi olağanüstü biçimde değiştiren, büyümemizi sağlayan ve birbirimize bağlayan o iki aylık staj süresinden sonra, gerçekten, Emre ile yollarımız ayrıldı. Artık başka sınıflardaydık. Merak alanlarımız ve Mimarlık Fakültesi'nde öğrencilik yapma biçimlerimiz değişmişti. Emre'yi daha az görüyordum. Okul bittikten sonra da, tek-tük karşılaşmaların dışında, ancak yazdıklarını okuyarak izleyebildim Emre'yi. Ama Solfasol'de yayınlanan en son yazısını okuduğumda bile, Emre'nin hem, o işini çok ciddiye alan tavrını, hem de, varlığından saçılan neşenin, o çocuksu espri gücünün ve yaklaşımının değişmediğini duyumsuyorum. Emre benim için hep, bir çocukluk arkadaşı olarak kaldı ve doğrusu bu çok keyifli bir arkadaşlıktı.

Usta Oyuncu Tuncel Kurtiz'i Uğurladık

Solfasol

Usta oyuncu, yönetmen, senaryo yazarı ve yapımcı Tuncel Kurtiz 77 yaşında öldü.

Kurtiz, Yılmaz Güney'le birlikte, Umut, Sürü, Duvar gibi birçok filmde rol almıştı. İşsizlik sarmalında boğuşan yoksulların ve siyasi sığınmacıların tepe yaptığı yıllarda yurtdışına göçen işçilerin yaşamlarına ait "Otobüs" filminde de oynamıştı. Sol partilerin gecelerinde davudi sesiyle Nazım Hikmet şiirlerini seslendirirdi. Şellâle filminde Komünist Kel Selim'i canlandıran Tuncel Kurtiz, direnişe geçen Tekel işçilerini ve direnişlerini desteklemişti.

Marksist olarak bilinen ve "Komünizmden başka yol var mı?" diyen Kurtiz, Başbakan'ın "demokrasi" adına sanatçılar üzerinden nemalanmak için çağırıldığı yemek davetine katılmayı red etmişti.

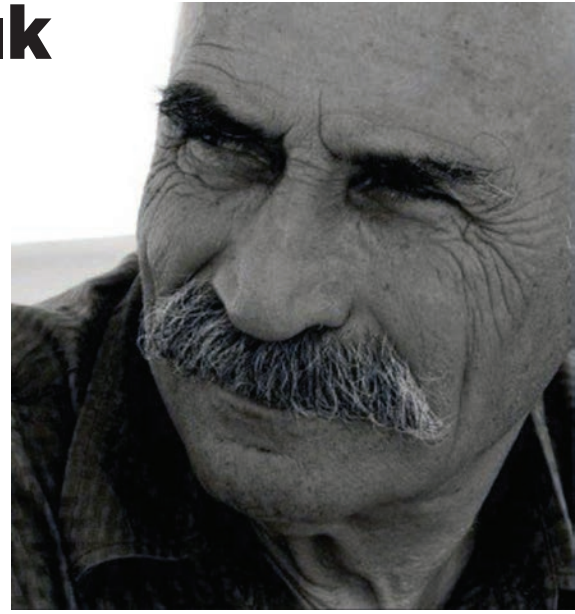
Sanatçı kendi hayatı üzerinden iki kitap yaptı, kitapları çok satmadı.

Ancak TV dizilerinde "Ramiz Dayı" karakterini canlandırınca; çoğunluk Tuncel Kurtiz'i, Tuncel Kurtiz olarak değil, "Ramiz Dayı" olarak tanıdı.

Son on yıldır Edremit Körfezi'nde Çamlıbel Köyü Zeytinbağı'nda yaşıyordu. Son yolculuğuna Zeytinbağı'na onbinlerle gitti, Zeytinbağı'nda denizi gören bir tepeye gömüldü.

(Yeni Harman'dan Başar Başaran'la söyleşisinden bir alıntı. 10-02-2010) **"Bunlar nasıl sözler abi? Yoksa siz hâlâ komünist misiniz?"** e verdiği yanıt:

Başka bir yol var mı yani? Başka bir düşünce, başka bir hissiyat, başka bir felsefe var mı? Dünyayı bir bahçe haline getirebilecek, insanoğlunun insanca yaşamasını, köleliğin kalkmasını, ırkçılığın kalmamasını öneren bir yol var mı? Bir hayal dünyasında yaşıyorum belki ama ona inanıyorum. Bir gün gerçekleşecek...

Turgut Özakman'ın Ardından

Ayşegül Çelik

"1950'lerin başında Devlet Tiyatrosu genel müdürü Muhsin Ertuğrul, yazarlara, şairlere, eli kalem tutan herkese sesleniyor, "yazın" diyordu. "bizim hayatlarımızı, bizim hikayelerimizi yazın. Bizim kendi yazarlarımıza ihtiyacımız var..." Bu çağrının sihrine kapılanlardan biri de 21 yaşındaki bir delikanlıydı. Fakülteyi yeni bitirmiş, genç bir avukattı aslında ama kalem kağıdı seviyordu, ilk oyununu 16 yaşındayken yazmıştı. Şimdi yeni bir oyun getirmişti, tiyatroya bıraktığı karton dosyanın karton kapağında "Pembe Evin Kaderi" yazıyordu. Çok kısa zamanda haber alacağını söylediler. Gerçekten de hemen ertesi gün Muhsin Ertuğrul görüşmeye çağırdı onu. Delikanlı uçmakla koşmak arası bir hızla soluğu Ulus'ta aldı, Küçük Tiyatro'da. Yönetim odasındakiler "Muhsin Bey, sahnede provada" dediler. "Şu merdivenden in, sağa dön, sonra kapıyı geç, sola dön direkt salona inersin" Delikanlı heyecanla merdivenlere attı kendini, nereden sağa, nereden sola döndüğünden emin değildi, kendini birdenbire güçlü projektörlerin ortasında buluverdi. Sahneye, provadaki aktörlerin arasına dalmıştı. Ne yapacağını şaşırdı, ne tarafa gideceğini bilemedi, birden salondan Muhsin Ertuğrul'un sesi yükseldi, "Turgut Özakman!" diye homurdandı hoca, "ceketini ilikle!" Delikanlı gözlerini kısıp sesin geldiği istikamete doğru selam vermeye çalıştı. "Bağışlayın hocam!" dedi, "sizi göremedim" ışığın içinden Ertuğrul'un sesi yeniden duyuldu, "Oğlum benim için değil, sahnede olduğun için ilikleyeceksin..."

21 yaşındayken tiyatro yazarlığıyla üne kavuşan Turgut Özakman, hocası Muhsin Ertuğrul gibi, tiyatronun, televizyonun her alanında çalıştı. Yüksek kurul üyeliği, genel müdürlük gibi bürokratik görevler aldysa da asıl işi yazmaktı. Yazarlık, dramaturgluk, çevirmenlik yaptı, üniversitelerde verdiği

derslerde yüzlerce öğrenci yetiştirdi. Tiyatro oyunlarının yanı sıra roman, araştırma-inceleme ve senaryolara da imza atan Özakman, 2013'ün Eylül ayında hayata gözlerini kapattı.

Ayşegül Yüksel, Turgut Özakman'ın oyun yazarlığını incelerken "onun başlamadığı şeyler aptallık, geri kafalılık ve bağnazlıktır" diyerek şöyle devam ediyor "Bu özellikler daha çok, tarihimiz boyunca kurumlaşmış ve kalıplaşmış toplumsal bozukluklar olarak ince bir alayla eleştirilir. Özakman'ın ince alayının gerisinde toplum bağlamında karamsar bir bakış açısı gizlidir. Özakman yazarlık serüveni boyunca, barışın, sağduyunun, insanlar ve toplumlar arası iletişimin, dostluğun ve sevginin, yeryüzünü kanırtan kötülükleri yok edeceği bir düzenin özlemine yaşamıştır. Bu özlem, tüm oyunlarında, gerçekleşmeyen bir "düş" olarak yansır. Sahnede anlatılan ise bir türlü değiştirilemeyen sevimsiz "gerçek"lerdir."

1. Çelik Ayşegül, "Ölmeyi Bilen Adam; Muhsin Ertuğrul" Can Yayınları, İstanbul 2013

2. Yüksel Ayşegül, "Turgut Özakman'ın Oyun Yazarlığının 2. Dönemi" Ankara Üniversitesi Dergisi

Kentsel Uzlaşma: Dönüşüm

Aktan Acar - A.Şebnem Soysal

Kentlerin sosyal, ekonomik ve mekânsal olarak değerini yitirdiği varsayılan alanlarının yeniden canlandırılmasına yönelik yapılan her türlü müdahale, kentsel dönüşüm olarak tanımlanabilir. Bu canlandırma süreci sadece binaların güncellenmesi değil, aynı zamanda yaşam dokusunun değişmesi anlamına da gelir. Kentsel dönüşüm, bir anlamda, zamanın biriktirdiklerine, yaşanmışlıkların direnişine karşı bir harekettir.

Dönüştürülmek istenenlerin kentle uzlaştırılması mümkün değil midir peki?

Bellek, bireyselliğimizin yapı taşlarından biridir. Geçmiş, şimdi ve gelecek arasında kurulmuş bir köprüdür. Kimlik algısının, bir anlamda ruh sağlığının temelini oluşturan bilişsel bir süreçtir. Özünde uzlaşarak, uzlaştırarak çalışır. Dönüşüm ise belleğe yapılan bir müdahaledir. Ve bellek her türlü müdahaleye karşı kendini savunur.

Önce günlük hayatımızın rutininin, sonra da belleğimizin kentle ilişkisinde çatlaklar oluşur. Yaşayanları ile ilişkisi zayıflayan kent kişiliksizleşir. Dönüşüm yıkıcıdır. Uzlaşa ise karşılıklı bir kavrayış, birbirini tamamlamayı içerir.

Mekâna Tutunma: Ah Duvarların Dili Olsa!

Geçmiş yaşantıları ve bilgileri akılda tutma ve hatırlama gücümüz olan bellek, kendiliğinden oluşmaz. Bağ kurmak ve bağlanmak ister. Eğer bağlanma olmazsa her bilgiyi yeniden öğrenmek zorunda kalırsınız. Bu da yaşamı çekilmez hale getirir.

Bir kentin içinde yaşarken belleğimiz mekânlara bağlanır. İçinde barındığımız her yer yaşamımızın sessiz tanıklarındır. Bu nedenle belleğimiz barınağıımızdır. Yaşanmışlıktır. Bu nedenle belleğimizin vücuda gelmiş hali duvarlar, ah o duvarlar dile gelse!

O zaman neden dönüştürüyoruz?

Bir sistem olarak kent, insan aklının belki de en büyük başarılarından biridir. Bu başarının ardında bizi insan yapan; biçimini, işleyişi açıklayabildiğimiz ama içeriği biraz muğlak kalan, belleğe işleyeceği malzemeyi veren duyarlılıklarımız saklıdır. Asıl başarımız ise, fiziksel olarak inşa ettiğimiz kenti, belleğimize kimliğimizi, bireyselliğimizi ve toplumsallığımızı oluşturan kodlarla işlememizdir.

Kent... İster beğenin ister beğenmeyin, sizin ihtiyaçlarınız ile başkalarının arzuları arasındaki o *kadim* ancak bir o kadar da *"lanetli"* ilişkinin yarattığı fazladan *"değer"*e borçludur varlığını.

Bugün kentin "artı değer"inin kaderi, Rönesans'ın ticaret zengini kentlerinin şımarık dukalarının ya da hiçliğin üzerine St. Petesburg'u inşa ettiren Deli Petro gibi muktedirlerin iki dudağı arasında değil. Sunacak daha çok şeyi oldukça *pazar* fiziksel, ekonomik ve sosyal olarak büyümeye devam ediyor. Üstüne bir de aktörleri çoğalıyor. Ancak, değeri üretenler ile tüketenler arasındaki uçurum hala orada, hala derin.

Uçurumun kenarında çoğunlukla toprakla bağıni kesmeden kentin yolunu tutan, kentlileşerek değil atalarının hayatta kalmak için geliştirdiklerini kullanarak yaşamını sürdürmeye çalışanlar yer alıyor. Kuşkusuz, bu sürgit yaşam kentin içinde eğreti kalmaya mahkûm. Ele avuca, kurala yönetmeliğe gelmeyen sosyal ve fiziksel var oluş gem tutmaz, zamanın ruhuna uymaz. Ve doku uyumsuzluğu başlar...

Kent bir "yağ lekesi" gibi yayılır. Fiziksel sınırlarını aşmaya, *küresel pazar* ile bütünleşmeye çalışırken, içinde hatta çekirdeğinde bir yerlerde boşluklar oluşmaya başlar. Önce en dışarda kalanların kendilerine yer açmak için işgalleri başlar. İşgal edilen alanları terk eden "merkezdekiler" giderken ekonomilerini, kültürel ve sosyal birikimlerini de götürür. Sonunda mekân el değiştirir. Doku değişmiştir bire kere. Oysa kentin, kontrol edemediği, yenileyemediği, pazarda değere dönüştürmediği hiçbir şeye tahammülü yok.

Bu dönüşüm salt bir *"değer"* katma, alışveriş, son yılların gözde kavramı ile "mutenalaştırma" süreci olarak işlediğinde sonuç yaldızlı paketi ve renkli kurdelesini ile kentin artı değerini tüketmeye meraklı kesimlerin *"beğenisine"* sunulmuş mimari oyuncaklar olmanın ötesine geçemiyor. Kent parçasının hala dönüşmemiş ilişki ve yaşam biçimli sakinlerini de kentli yapamıyor. Tam aksine onları az ileriye, bir sonraki dönüşüme öteliyor, kenti eksiltiyor.

Peki, gerçekten dokunulması gereken ekonomik, sosyal ve mekânsal olarak erozyona uğramış kent parçalarını, yine kent için ekonomik, sosyal ve mekânsal artı değer üretebilecek şekilde yenilemek, dönüştürmek mümkün müdür?

Bu sorunun cevabını, dönüşümün *ekonomik* yüzünün önümüzde açtığı tuzaklara düşmeden, aramalıyız.

Bunun için bazı ön kabullerimizin olması gerekiyor. Bunların

ilki dönüşümü bir *alışveriş* olarak değil, bir *uzlaşma* olarak ele almak olarak ifade edilebilir. İkincisi ise, bu uzlaşının dönüşecek kent parçasının "değeri" ve "biçimi" üzerine değil, kentsel yaşamın karakteri, içeriğine dair olması gerektiğidir. Bu içerik, bizim kentli belleğimizi oluşturur.

Uzlaşan Bellek, Yaşayan Kent...

Kentin, kentlinin ve kentin geleceği, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, ancak kenti var eden akıl ile onu yaşanabilir kılan duyarlılık, içerik üzerinde uzlaşabilir ancak. Bunun en öğretici örneklerinden biri Ankara'da, koca bir tarihin yanında bir de taşları, toprağı, neredeyse duvarlarını paylaşarak birbirlerini yaşatmayı başaran Augustus Tapınağı ile Hacı Bayram Camii'dir.

Kuralları ya da biçimleri benzeştiği için değil, insanın evrendeki yalnızlık ve çaresizliği ile mücadelesinin farklı yüzleri olarak, insana dair olmaları ile yan yana ve ayakta hala. Diğer yandan, ikisini de yaşatmaya yönelik gösterilen çabaların farklılaştığı noktada belleğin nasıl çarpıtıldığı ve sürekliliğine zarar verildiğini de görebiliyoruz. Son yıllarda Hacı Bayram-ı Veli Camii'ne yapılan eklemelerin eski malzemeleri taklit etmeye soyunması, daha doğrusu *"eskiymiş"* gibi davranması yukarıda tarif etmeye çalıştığımız bozulmuş belleğinin yansımaları. Oysa Augustus Tapınağı'nı ayakta tutmaya çalışan çelik kollar ve ayaklar, tarihin yükünü bugünün gücü ile vakur bir şekilde taşımaktadır. Tapınağın taşlarına, 2000 yıl öncesinin becerisi ve aklına benzemeye çalışarak değil, biçime değil, akla saygı göstererek bu günün teknolojisinin olanakları ile yapılan bir saygı duruşudur.

İnsanlığın ortak belleğinde biriken ortak bilgi ve duyarlılıklarla inşa edilmeyenler ise sürekli artan bir gerilim yaratır medeniyetin taşları üzerinde.

Gerilimin Boşalma Noktası: Uzlaşmadan Dönüşüm ve Gezi Parkı...

"Gezi" kentsel belleğin, uzlaşan, uzlaştıran kilit taşlara yapılan baskı ile gerilen toplumsal bağların bir zemberek yayı gibi boşalmasıdır.

Bir kent hareketidir. Kentli olma mücadelesidir.

Ve belki de uzlaşıdan uzak olan dönüşüme başkaldırdır.

İstanbul Film Festivali'ne tam 28 yıl ev sahipliği yapan Emek Sineması'nın 22 Mayıs'ta halkın her türlü itirazına karşın yıkılması, Gezi Parkı fitilini ateşlemiş olabilir. Kendiliğinden ve içten bir tepki ile insanlar toplanır Emek Sineması'nın önünde. Çünkü o gün, orada sökülen, yerle bir edilen sinemanın koltukları, duvarları değildir. Tarumar edilen bellektir. . .

Yerinin İstiklal Caddesi, Gezi Parkı, Taksim Meydanı, Kuğulu Park

ya da Kennedy Caddesi olmasının bir önemi kalmamıştır. Yaşanan başlangıçta sadece "yan yanalıktır". "Sosyal Devlet" vaatleri kamuflajı ile konutu, sağlığı, eğitimi istediği gibi dönüştüren muktedirin yeniden kurgulamaya çalıştığı "belleği" sindiremeyen tüm ötekileştirilenlerin yan yanalığıdır.

Gezi Parkı'ndan Bir Uzlaşa Çıkabilir mi?

Ötekiler kendileri gibi durmaya devam edebilirse belki. Erişilebilirlik, saygınlık ve gasp edilen hakları için gezinen engellileri ilk defa yürekten kucaklıyor. Bilginin çoğaldığı ve giderek daha değerli olduğu kavranıyor. Ve kitap okunuyor. Kitabın kentlinin gücü olduğunu, her an ve her durumda, metroda, vapurda, durakta, parkta, eylemde okunabileceğini ispatlıyor, özgürlüğün, düşünmenin ve kentin üreten değeri olmanın simgesi olduğunu anımsatıyor. İlk defa kent yaşayanlarınca sahipleniyor. Belleği ve kültürünü savunmak için insanlar bedenlerini siper ediyor. Kentin sokakları, muktedir tarafından anlaşılmamaktan dertlilerin uzlaşısı haline geliyor.

Gezi'de çırpılan kanatlar ODTÜ'de fırtına çıkartır mı?

Niyetler ve umutlar bir yana, Gezi'yi yaratan refleks, her seferinde aynı yere dokununca ortaya çıkmıyor. O refleks yeniden benzer biçimlerde ortaya çıkartmaya çalışmak da o duyarlılıklara haksızlık. Elimizde bir çekik varken her şeyi çivi olarak görmeye benzer. ODTÜ ve yollar üzerinden oluşturulmaya çalışılan toplumsal muhalefet, böyle bir çekik çivi ilişkisinde sakatlanıyor. Ortaya konan, çoğu zaman bedenleri siper ederek, muhalefet, muktedirin baskının yaratacağı refleksini arıyor. Gerilimi Gezi boşalttı zaten. Geriye kalanlardan ne üretilebilir tahmin etmek zor. Olumsuz olan bir şeyin, örneğin muktedirin uygulayacağı şiddetin, üzerine olumlu bir şey inşa etmek ise daha zor. Buradaki dönüşümün dinamiklerini ve uzlaşma noktalarını kendi özgül koşulları içinde aramak gerek. Mücadelenin aksını ise kendine has bir aidiyet ve bellek yaratmış olan ODTÜ yerleşkesi üzerinden değil, 100.yıl ve Karakusunlar'a yaklaşmakta olan dönüşüme bakarak tarif etmek, en çok da üniversite ile kent arasındaki uzlaşmayı aramak açısından önemlidir.

Roboski Katliamı 21. Ayında Protesto Edildi...

Roboski Katliamı'nın 21. Ayında, Roboski için Adalet Girişimi, bu katliamın sorumlularının cezalandırılması için her ay yaptığı eylem ve anmasına, 28 Eylül'de Mülkiyeliler Birliği'nde bir forum da ekledi. Forum'da konuşmacı olarak; Girişimi temsilen Ayhan Bilgen, Gündem Çocuk Derneği'ni temsilen Deniz Kırımsoy, TBMM Uludere Alt Komisyonu Üyesi ve Ankara Milletvekili Levent Gök ile İHD, Mazlumder ve DSİP temsilcileri kısa konuşmalar yaptı. Konuşmacılara ek olarak da, Roboski'de yakınları katledilen Veli ve Ferhat Encü'nün mesajları okundu.

Forumda aynı zamanda Diyarbakır'ın Lice ilçesinde koyunlarını otlatmaya giderken, güvenlikçilerin attığı havan mermisiyle parçalanmış 12 yaşındaki Kürt kızı Ceylan Önköl için de bir anma yapıldı. Ayhan Bilgen; "Bir Ceylan'a sahip çıkamadığımız için 34 'Ceylan'ı katlettiler. Onlara da sahip çıkmazsak Ceylanlarımızı kaybetmeye devam edeceğiz" dedi.

Forum sonrasında, her ayın 28'inde olduğu gibi Roboski için Adalet Girişimi Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde basın açıklaması yaptı. **Katiller Bulunsun Roboski bir Daha Asla** pankartı önünde yapılan açıklamada,

"Katliamın üzerinden 21 ay geçmesine rağmen, meclis komisyonu, yargı ve soruşturmalardan sonuç alınmıyor... 34 sivil yetişkin ve çocuğun karşısında siyasi sorumluluk ve toplumsal duyarlılık sergilenemiyorsa ne zaman ve hangi durumda sorumlu hareket edeceğiz...? Türkiye göz göre göre 34 insanın katledildiği bir ülke haline geldi... Roboski katliamını bir dönüm noktası olarak görüyor ve Roboski'yi unutturmayacağımızı, unutmayacağımızı ifade etmek için her ay burada buluşuyoruz" denildi. **Abo/solfasol**

Nâzım Hikmet Akademisi Ankara'da Birlikte Üretmeye Çağırıyor...

Beşinci yılında Nâzım Hikmet Akademisi, Müzik, Sinema, Edebiyat ve Tiyatro bölümlerine öğrenci alacak. Daha önceki yıllarda da metin çözümlemeleri, Dünya Şiiri, Edebiyat ve Siyaset, Edebiyat Eleştirileri gibi dersler ve seminerler verilen Akademi'nin Edebiyat Bölümü'nde, Ahmet Cemal, Haydar Ergülen, Burak Fidan, Birgül Oğuz, Güven Aksel, Kaya Tokmakçıoğlu, Sertaç Canbolat gibi değerli yazar, şair ve eleştirmenler bulunuyor.

Tiyatro Bölümü'nde ise mülakatlar sona erdi. Edebiyat Bölümü için kayıtlar 22 Ekim'de bitiyor. Müzik ve Sinema Bölümleri için ise kayıtlar 18 Ekim'e kadar sürecek... **sol/Abo/solfasol**

ve ODTÜ yine Hedefte...

ODTÜ'lülere karşı bir kötöleme kampanyası daha yalanlarla başladı. Önce Erdoğan, sonra Arınç ve Gül ve elbette her zamanki gibi Gökçek, ODTÜ'yü karalayan demeçler verdiler. Bilindiği gibi, hükümet çevreleri, kendilerini desteklemeyen ODTÜ ve ODTÜ'lüleri uzun zamandır cepheden karşılarına almış görünüyor. İddialara göre ODTÜ'de başörtülü öğrencilerin okuma hakkı engelleniyor(muş), kayıt yaptıramıyorlar(mış), ağır faşizan baskı altındalar(mış)!..

ODTÜ Rektörlüğü'nden yapılan açıklamaya göre, olayın aslı astarı yok. ODTÜ'de öğrencisi de, öğretim üyesi de en başından beri, başını örtmek isteyenlerin serbestçe okuyabilmelerini, öğrencilerin demokratik hakkı olarak görmekte.

Olayın aslına gelince: kayıtlar sırasında ODTÜ'ye binlerce öğrenci kayıt yaptırmak için yakınlarıyla birlikte geliyor. Kayıtlar iki günde tamamlanmaya çalışılıyor. Kayıtlar sırasında, yeni kayıt yaptırmaya gelen öğrencilere; kendilerini tanıtmak amaçlı ya da yardımcı olmak üzere çeşitli öğrenci grupları, tanıtımlar yapıyor, hizmet sunmaya çalışıyorlar.

Öğrencilere kendilerini anlatmaya çalışanlar sadece öğrenci grupları değil. Bir şekilde kayıt yaptırmaya gelen öğrencilerin telefon numarasını bulan cemaatçilerden insanlar da, yeni kayıt yaptıranlara "hizmet" vermeye çalışıyor. Cemaatten olup ta hizmet vermeye çalışan cemaat taraftarlarına göre *ODTÜ öğrenci yurtları, mikrop hatta fuhuş yuvası. Oralarda çocuklar ziyan oluyor. Orada kalmak yerine kendi yurtlarına davet ediyorlar, yeni kayıt yaptıranları.* Öğrenci yurtlarının yalan yanlış bilgilerle kötülenmesi, olaya tanık olan tamamı ODTÜ'lü öğrencileri kızdırıyor. Birkaç genç, kendilerince bu kötöleme kampanyasını ifşa etmek için, kampanyayı yapanları kimler olduğunu belirten kartonlarla, okul öğrencisi olmayan bu "hizmet" gönüllülerini protesto ediyorlar. Doğrusu protestoyu biraz abartıp, işi tacize vardiıyorlar belki de. Ama bu arada kayıt yaptırmaya gelen öğrencisine gerçekten hizmet vermeye çalışan ODTÜ'lü görevliler, AŞTİ'den servis kaldırmaya çalışıyorlarken, Ankara Belediyesi çalışanlarınca sille tokat kovuluyorlar, AŞTİ'den... Yine bu arada AŞTİ'de açılan öğrenciye hizmet götüren standlarda ise sadece Cemaatin "hizmet"çileri var. Başka öğrenci gruplarına izin verilmiyor.

ODTÜ'nün bir türlü kendilerine yandaş olmamasını hazmedemeyen iktidar destekçisi basın ise ODTÜ karşıtı yayınlar yapmaya, ODTÜ'yü karalama kampanyası yapmaya devam ediyor. Hükümetin siyasi baskısı altındaki YÖK ve Denetleme Kurulları da, ODTÜ hakkında soruşturmalar başlatıyor. Protestocu öğrenciler gözaltına alınıyor ve belli çevrelerin hedefi haline getiriliyor. **Abo/solfasol**

Ankaralılar, Hazır mısınız? Doğalgaz Özelleşti, Bir Kazık Daha Geliyor...

Başkentgaz ve PTT arasında yapılan yeni tahsilat anlaşmasına göre, Ankaralılar, doğalgaz almaya her gittiklerinde, 1 TL fazladan "işlem ücreti" ödeyecekler. Böylece Büyükşehir Belediyesi'nden özele satılan Başkentgaz'ın kasasına bir sezon içinde belki de on milyonlarca lira haksız fayda sağlanmış olacak. Tıpkı Deli Dumrul misali...

Oysa bilindiği gibi, doğalgaz/su/elektrik ödemelerinde abonelerden hiçbir şekilde 'komisyon ya da masraf vb. nam altında' ek ücret alınmayacağı, belediye ya da ilgili kamu kuruluşları güvencesiyle sağlanıyordu. Ankara doğalgazının özelleştirilmesinin ardından yaşanan bir ikinci olumsuzluk ise, dağıtımçı şirketin gaz satışına getirdiği kısıtlamaydı. Bu kısıtlama dolayısıyla da bir çok başkentli, bu kış çok problem yaşayacak. **Abo/solfasol**

Gezi Direnişinde Kaybettiklerimiz, Ankara Parklarında Yaşayacak...

Çankaya Belediyesi, Gezi Parkı eylemleri sırasında ölenlerin isimlerini 6 parka verme kararı aldı. Parklara verilen isimler arasında, Adana'da hayatını kaybeden polis memuru Mustafa Sarı' da var. Parklar, Mustafa Kemal, Kırkkonaklar, Dikmen-Cevizlidere, Öveçler ve Birlik semtlerinde toplu olarak açıldı.

Çankaya Belediyesi'nden yapılan açıklamada, "Gezi Parkı eylemlerinde demokrasi adına verdikleri mücadeleyle halka mal olmuş direnişçiler Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert, Ali İsmail Korkmaz, Ahmet Atakan, Mehmet Ayvalıtaz ve komiser Mustafa Sarı adına düzenlediği yeni parklar 27 Eylül Cuma günü açılıyor." denildi.

Parklar, Çankaya Belediye Meclisi'nin aldığı karar doğrultusunda düzenlendi. Yapılan çalışmayla ilgili Çankaya Belediye Başkanı Bülent Tanık; Gezi Parkı eylemlerini 'Türkiye tarihine geçecek ve hafızalardan silinmeyecek olaylar' olarak niteledi ve barış, kardeşlik, güven ve hoşgörünün hakim olduğu günler geçirmeyi umut ediyorum' diye konuştu. **Abo/solfasol**

Foto: Tanju Gündüzalp

Meril Çiğdem hep 22 Yaşında Kalacak...

Meril Çiğdem Durmuş, ODTÜ İnşaat Mühendisliği Bölümü'nün 3. sınıfında, derslerinde başarılı bir öğrenciydi. Bisikleti ile dolaşmayı severdi ve köpeğine mama almaya gidiyordu. 8 Temmuz'da Angora Bulvarı üzerinde bisikletiyle kırmızı ışıktaki beklerken akıl almaz bir hızla gelen ve ışıktaki durmayan bir aracın çarpması sonucu hayatını kaybetti. Kaza sırasında 22 yaşındaydı. Meril artık hiç yaşlanmayacak.

Bisikletle Kızılay'dan ve şehrin bir çok yerinden yola çıkan arkadaşları, Meril anısına pedal bastılar; sadece bu cinayet gibi kazayı değil, bat-çık kavşaklar ve çok şeritli oto-yollarla otobana ve araç öncelikli şehre çevrilen Ankara ulaşımının yol açtığı tüm ölümlü kazaları protesto ettiler. Sonrasında bisikletçi arkadaşları, Angora Caddesi üzerinde hayatını kaybettiği noktaya ve Güvenpark'a hayalet birer bisikleti Meril'in anısına astılar... **Abo/çayyolu/solfasol**

Ankara'da da Merdivenler ve Yollar Renk Renk...

Belediyelerin “yaptık oldu” türünden oldu bittilerine, tüm Türkiye’de karşı çıkılıyor. İstanbul Cihangir’de merdivenlerin mahalleli tarafından çeşitli renklerde boyanmasından sonra belediyenin, renkli merdivenleri griye boyamasına tepkiler sürüyor.

İstanbul’dan sonra Ankara dahil birçok kentte vatandaşlar, merdivenleri, gökkuşağı renklerinde boyuyor. Ankara’da Kızılay, Seyranbağları, Yenimahalle, Çayyolu, Batıkent, Mamak’ta birçok merdiven ve yol artık rengarenk. Boyanan merdivenler, birçok kentlinin de ilgisini çekiyor... *Abo/solfasol*

Gezi Direnişinde Ölenler için Dayanışma Konseri Düzenlendi...

Gezi Parkı Direnişi’nde öldürülenlerin aileleriyle dayanışmak üzere “*Gezi Parkı Şehitleri Aileleri Dayanışma Konseri*” düzenlendi. Büyükşehir Belediyesi, Gezi Direnişi’nde hayatını kaybedenlerin aileleri ile dayanışma amacıyla düzenlenen dayanışma konserinin afişlerini söktürmeye çalıştı. Söküme gelen belediyenin yetkilileri ise afişlere “*daha sonra müdahale edeceğini*” söyledi. Konserde, ailelerin yanı sıra, Kardeş Türküler ve Bandista gibi müzik grupları katıldı.

Konserde, Gezi Direnişine katkı veren Sırrı Süreyya Önder, İhsan Eliaçık ve Şebnem Sönmez de katıldı. Anadolu Gösteri Merkezi’nde düzenlenen etkinliğe, ailelere destek olmak ve acılarına yanında durarak destek olmak isteyen oldukça büyük bir kalabalık katıldı. *Abo/solfasol/fotoğraf:CanMengilibörü*

Foto: Can Mengilibörü

Foto: Nur Yılmazlar

Ethem’in Davasında Polislerin Çıkardığı Rezalete Adalet Göz Yumdu...

Ankara’da Haziran direnişinde polis kurşunu ile kaybettiğimiz, hemşehrimiz Ethem Sarısülük’ü vuran polis memuru A. Şahbaz, adliyece arkadaşları tarafından tanınmaması için peruk ve takma sakalla getirildi.

Daha duruşma başlamadan mahkeme salonunda en az 50 çevik kuvvet polisi, sivil kıyafetleri ile salonu doldurdu. Sivil giyimli polisler, izleyici sıralarını adeta işgal ettiler. Mahkeme kapısı önünde ise yüzlerce resmi ve sivil kıyafetli polis saldırgan tavırlarıyla yer aldı. Polisler sürekli olarak, Ethem Sarısülük’ün yakınlarına ve avukatlarına laf atıldılar ve taciz ettiler.

Mahkeme Başkanı’nın uyarısına rağmen salondaki polisler, salonu terk etmediler. Salonda çıkan gerginlik, mahkeme önüne de yansıdı. Mahkeme önünde toplanan Ethem’in arkadaşlarına, polisler saldırdı. Çıkan arbedede, Ethem’in yakınları tartaklandı, taciz edildi. Mahkeme başkanı, duruşmanın yapılamadığı gerekçesiyle davayı 28 Ekim’e erteledi. *Abo/cumhuriyet/solfasol*

Ağustos’ta 147 İşçi, İş Cinayetlerinde Yaşamını Yitirdi... Ölenlerin 19’u Çocuk!

İSİG’in yaptığı açıklamaya göre Ağustos’ta kaybettiğimiz işçilerin 15’i kadın ve 19’u daha çocuktu.

İşçi ölümleri içinde önemli bir payı, çocuk işçi ölümleri oluşturuyor. Sermaye, ucuz emek gücü ihtiyacını tarımda, sanayide ve hizmetler sektöründe çocuk işçilerden karşılıyor. Düşük ücret, sigortasız çalışma, katı iş hiyerarşisi içinde ezilme, çocuk işçiliğinin çalışma koşullarından bazıları... Yine ülkemizde her ay sessiz sedasız onlarca çocuk işçi, iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor ama iktidar yaşananları hasıraltı etmek istiyor.

Sadece Ağustos ayında çalışırken ya da iş yolunda en az 19 çocuk işçi hayatını kaybetti.

Hayatını kaybeden 19 çocuktan biri de Sabri’ydi. Sabri, hemşehrimizdi, 17 yaşındaydı. Polatlı’da TİGEM tesislerinde çobanlık yapmaktaydı. Diğer çobanlar

tarafından işyerinde öldürüldü. Deniz de hemşehrimizdi. Daha 16 yaşındaydı. Eskişehir yolunda AVM’deki işinden evine servis beklerken, öldürüldü.

Esmâ ile Şima, Konya’da hasat yapan babalarına yardım ederlerken, ezilerek öldüler, Şima 7 yaşındaydı ablası Esmâ, Şima’dan 2 yaş büyüktü. Abdürrahim, Maraş’ta babasının metal işleme atölyesinde, işlenecek parçaları taşıırken, asansörde öldü. 16 yaşındaydı.

Vefa, İspir’de yapılmakta olan bir hidroelektrik santralinde inşaat işçisi olarak çalışırken, yıkılan duvarın altında kaldı. Daha 16 yaşındaydı. Mahir, berberde çıraklık yapıyordu; Yasin, gübre satmaya çalışırken öldü, 16 yaşındaydı. Ferhat, Muratcan, Hüseyin, Volkan, İbrahim, Gökhan, Yasin... Hepsi ama hepsi daha çocuktu. *İSİG/Abo/solfasol*

33 Yıldır 12 Eylül...

Darbeler ülkesi Türkiye’de, 12 Eylül 1980 darbesinin üzerinden 33 yıl geçti. Toplumsal olarak sonuçları itibarı ile en fecisi, 12 Eylül’dü. Hala 12 Eylül hukuku geçerli. Darbenin yıldönümünde Ankara Radyoevinde bir protesto gösterisi yapıldı. Bir diğer protesto gösterisi ise Yüksel Caddesi’nden ABD Elçiliği’ne yapılan yürüyüşü.

33 yıldır hala yeni bir anayasa yapılamadı, zira gelen her iktidar, 12 Eylül hukuksuzluğundan bir şekilde nemalandı, faydalanmaya da devam ediyor olmalı ki: kendisi de darbe mağdur’u olan iktidar çevreleri, 12 Eylül hukukuyla hala hesaplaşmıyor. Buna rağmen 12 Eylül’ün mimarı olan hayatta kalan 2 general göstermelik de olsa yargılanıyor.

27 Eylül’de yapılan 16. Duruşmada, mahkeme başkanı kararı 25 Ekim’e erteledi. Ankara Adliyesi önünde, bu duruşmada da 12 Eylül mağdurlarını temsilen, 78’liler Girişimi, Yeşiller ve Sol Partisi, Barış ve Demokrasi Partisi ve EMEP temsilcileri vardı.

12 Eylül’le hesaplaşılmasını sürekli olarak dillendiren Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi, 26 Eylül’de de Petrol-İş konferans salonunda, 12 Eylül’den hesap sorulması gereğine dikkat çeken bir panel düzenledi. Panelin katılımcıları arasında 2000 yılında darbeci generallere dava açan ama savcılık görevinden uzaklaştırılan Sacit Kayasu da vardı. Bir diğer katılımcı, Nurten Bozkurt ise 12 Eylül zindanlarında yaşadığı hukuksuzlukları anlattı. Nurten Bozkurt’un tanık olduğu hukuksuzluklar, Uçurtmayı Vurmasınlar filmine de konu olmuştu. *Abo/solfasol*

çArşı’yı Susturamazsınız

Beşiktaş-Galatasaray maçı sonrası AKP komplosu iddiaları, gündemden düşmüyor. AKP’yi destekleyen basın organlarında, Gezi direnişine destek veren çArşı grubuna karşı akıl almaz ifadeler var. Beşiktaş’a 4 maç ceza verildi. çArşı grubuna destek veren birçok taraftar gözaltına alındı. Toplumun önemli bir kısmına göre, hükümet, çArşı taraftarlarını cezalandırmak için adaleti zorluyor...

Beşiktaşlı çArşı grubu da, olaylı derbiyle ilgili sessizliğini bozdu: çArşı’nın internet sitesi forzabesiktas.com’dan yapılan açıklamada, “*En güzel rekabetin her zaman maneviyatta yaşanması gerektiğine hep inandık. Bu inancımızı koruyarak, adalet ve hakkaniyetten yoksun merciler ve emek hırsız soysuzlar için bir kez daha şunun altını çizmek isteriz: Beşiktaş’a ve Beşiktaşlılara yapılan her haksızlık karşılık bulur, zira çArşı sizde olmayan vicdandır.*” denildi. *Abo/forzabesiktas.com/solfasol*

Gezi Aileleriyle Dayanışma Konseri Tavana Bakmak

Can Mengilibörü

Eylül'de Gelenler...

Kara/Keçi

Taksim Gezi Parkı'na yapılması planlanan Topçu Kışlası AVM'ye karşı yükselen itirazlar, Mayıs'ın son sabahında protestocuların çadırlarının yakılmasıyla tarihimizde benzeri olmayan siyasi bir sürece evrildi. Tüm Haziran ayı boyunca süren, memleketin ve Avrupa'daki Türkiyeli gurbet coğrafyanın dört bir yanına sıçrayan gösterilerin artçı sarsıntıları halen devam ediyor. Henüz Temmuz'un ortasında, Hükümet sözcülerinin Eylül ayına işaret ederek, kendini gerçekleyen bir kehanet olarak eylemlerin süreceğini açıklamasıyla tedirgin bir yaz geçirdik. Alpay'ın "Eylül'de Gel" şarkısı bu sessiz bekleyişin

parolasına dönüştü. Ankara, Yüzüncüyıl ve ODTÜ'den apar topar geçirilmeye kalkılan otobanla birlikte Eylül geldi. Türkiye genelinde protestolar yeniden başladı. Gezi Direnişi olarak anılan sürecin altıncı şehidi Ahmet Atakan 9 Eylül'ü 10 Eylül'e bağlayan gece, sabaha karşı, Armutlu'da yaşamını yitirdi.

Ankara'da 10 Eylül Salı günü, Devrimci 78'liler Federasyonu tarafından bu yıl dördüncüsü düzenlenen 12 Eylül Utanç Müzesi'nin açılışı vardı. Bu yılki teması **Gezi Direnişi ve Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatların tutuklulukları** olan sergi, 12

Eylül'de yaşananların anısını yaşatmayı ve askeri darbeye başlayan sürecin halen devam ettiği mesajını vermeyi amaçlıyor. Mehmet Özer'in öğrencileriyle düzenlediği "Haziran Direnişi" fotoğraf sergisi, Sezai Kara, Dr. Taner Özek, Selahattin Sönmez, Aykut Tölegen, Oktay Etiman'ın fotoğraf ve karikatürleriyle katıldıkları sergi 24 Eylül'e kadar Çankaya Belediyesi, Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde açık kaldı ve sergi, film gösterimi ve panel gibi çeşitli etkinliklere de ev sahipliği yaptı.

En son Babam ve Oğlum'da sinemanın tavanına bakıp durmuştum, ağlamamak için.

Konserde de sık sık tavana baktım. Anneler, babalar konuştukça, orada öyle önümüzde durdukça, çok ağırdı.

Madımak Aileleri, Roboski Aileleri, Gezi Aileleri, bitmeyecek mi ölmeleri gençlerimizin. Çok büyük bir şey mi istiyoruz?

Bir konser için 6.5 saat çok uzundu ama; Şebnem Sönmez yalın duruşuyla büyüdü konuşmasında.

Sırrı Süreyya'nın popülerliği -teşbihte hata olmaz- rock yıldızlarınınkini aratmıyordu. Hepimizin yüzü aydınlandı birden.

İhsan Eliaçık ruhumuzu sağalttı, içimizi aydınlattı, umut ekti.

Tayfun Talipoğlu coşkusunu yaydı salona.

Erdal Kozan yeni çıkmış hapisten, saçları kısacık, ne kadar genç, ne kadar içten.

İlkay Akkaya çıktığında büyük bir coşku yaşandı.

Gecenin en sonunda sahne almasına rağmen Bandista kalan kitleyi kucaklamasını bildi. Keşke biraz daha uzun kalabilselerdi/ kalabilseydik...

Bir Ortopedik Engelli Penceresinden Ankara'da Yaşam

Gamze Yılmaz

Ankara'nın farklı sorunlarından ve bu sorunların gerek gündelik hayat içinde, gerekse uzun vadede doğuracağı sıkıntılardan hemen herkes rahatsız ve şikâyetçidir herhalde. Nasıl olmasın? Otomobille giderken oyunlardaymış gibi zıplamaların yaşanmadığı yollar sadece Eskişehir, Samsun ve İstanbul'a gidenlerken, betonlaşma hızla artıp doğal ne kadar alan varsa alışveriş merkezlerine ya da yeni yüksek katlılara yerlerini bırakırken, her yaz "Yine su sıkıntısı çekecek miyiz acaba?" kaygısı uyanırken, metro inşaatı bir türlü bitemeyip trafik de günden güne bir bu konuda İstanbul'u yakalarken ve bunlar gibi birçok sorun sürekli insanların karşısına çıkarken memnuniyeti sağlamak mümkün müdür? Ancak bir de bundan ileriye vardır: Engelli bireylerin yaşadıkları, belki farkında olunan belki de hiç akla gelmeyenler. İşte akla gelmeyenler için şimdi ben kısaca Ankara'nın bir engelliye sunduğu şehir yaşamını, onu yaşayan bir üniversite öğrencisi - ODTÜ'lü - olarak anlatabilirim sanıyorum.

Ankara'da ortopedik engelli için en yaygın sorunlarından birisi kaldırım yüksekliğidir. Her semtinde benzer durum görülür; yerden hayli yüksek kaldırımlar ve bunlara çıkacak, dik olmayan rampaların yokluğu. Artık yavaş yavaş uyanan belediyeler rampalar koyuyor ancak hem eğimleri zorlu, yani tek başına çıkılamayacak ve birisinin yardımıyla bile güç isteyecek diklikte, hem de ara noktalara değil sadece başlangıç ve bitişlere yerleştirilmiş durumda. Dahası, önüne park edilmiş otomobiller dolayısıyla çoğu tümünden kullanılamaz. Neticede bir engelli ne o rampaları kolayca tek başına çıkabilir ne de inebilir. Mesela Bahçelievler 7. Cadde vardır ya hani, o güzel, canlı, kafelerle ve mağazalarla dolu cadde... Herkesin ama bilhassa da gençlerin gittiği, hareketliliğine kendini bıraktığı bu yere ben de bir engelli olarak zaman zaman giderim. Ne yazık ki orada zaten hemen hiçbir kaldırım alçak değildir, rampaları da kullanılamayacak biçimlerde. Sadece eğitim sorunu da değil, yüzeyleri kırılmalar-aşınmalar dolayısıyla tekerleri zorlar, düz değildir, sağa-sola çeker, önleri zaten kapatılır... Üstüne, bir de bakarsınız ki sizin yolda hayli uzun zaman beklemeniz gerekecektir, 4-5 kişilik bir grup

sebepsizce o rampaları kullanmaktadır. Sahi, insanlara ne demeli? Buna sonra değineyim ben, evet.

Yüksekliği geçilirse, bir şekilde çıkılan o kaldırımlarda da yollarda da düzgün bir yüzey bulunmaz. Kırılmış karolar, bozulmuş asfalt, çukurlar ve daha nice girinti-çıkıntı... Bir de otantik görüntü verdiği düşüncesiyle döşenmiş Arnavut kaldırımları yok mudur yollarda, o ne zorlar üzerinde sandalyeyle dolaşmayı... Sadece sandalyeli birisine de değil, görme engellilere de zorluğu çoktur o taşların. Takılmalar ve de düşmeler neredeyse kaçınılmazdır. İlginç olansa yeni yerleşimlere de hemen bunlardan yapılmasıdır, eskiler neyse de - ki neyse mi acaba?

Eninde sonunda zorlu, engibeli yolları aşip bir mekâna girmek isterse engelli, önünde yine bir sorun vardır: Merdivenli ve hiç - yine - rampa konmamış işletmeler. Çok popüler, güzel bulunan mekânlardan da başka, temel ihtiyaçlar için gidilecek yerlerde de bu sorun çıkar sık sık. Karga tulumba taşımaya gönüllü kişiler bulunabilir zaman zaman da, hep bu insanları aramak, bulunca da açıklamalar yapmak... Maalesef çoğu yere gidiş iptal edilir, başka seçenek bulmaya çabalanır. Zaten bu merdivenlerin olduğu yerlerin büyük ihtimalle iç yerleşimi de sıkışıktır, fazla müşteri alabilme uğraşı veya "rahat" ve "modern" bir çizgi oluşturma isteğinden ötürü. Bahsi geçen yer bir kafe, lokanta gibiyse ya masalar alçak, geniş orta ayaklı, sandalyeyle yanaşamaz olur, ya da koltuk düzeni yapılmıştır, sandalye yine uzak kalır. Yok mağaza, dükkân gibi bir yere o zaman da aralıklar sandalyenin geçmesine müsaade etmeyecek darlıktadır.

Sinemalarda artık kimi zaman var olan, engelliler için ayrılan yerler rahatsız noktalar, tiyatrolar - neredeyse - ihtimal bile sayılmaz. Müzelerin birisi gezilebilir diğeri mutlaka uygun değildir. Daha da önemli yerler arasında hastane, eczane, kütüphane, okul, üniversite gibi, hem darlık hem de yüksekliklerin sorun oluşturduğu sık görülür. Diğer yerlerdeki düşüncesizlik şaşırtmaz da, öncelikli ve keyiften de öte gerekli mekânlardaki biraz hüznün vericidir. Engelli bireylerin evde oturmasını beklemeye bir abartı

değil midir bunlarınkisi?

Maalesef Ankara'nın bir engelli tarafından en rahat gidilebilir yerleri alışveriş merkezleridir. Gerek yüzey yapısı, gerek otoparkları, gerekse kaldırımın bahsinin dahi olmaması düşünülünce, daha ne beklenir? Fakat alışveriş merkezlerinde de sorun yaşanır ve bunda şaşırtıcı şekilde ne suçlanacak belediye vardır ne işletmeciler. Sorun sebebi insanlar olur, rampa önüne park edenler gibi. Tek katı incek ya da çıkacaklarında yürüyen merdiven imkânlarına rağmen doğrudan asansöre yönelmeler, beklerken yanı başında bekleyen sandalyeliye rağmen asansör geldiğinde yol vermeyip yer de bırakmamalar, eğer ki asansörün içindeyse kişi, engelliye görünce - dışarıda bekler vaziyette - göz kaçırmalar, otoparklarda engelliler için ayrılmış yerlere ilk fırsatta park etmeler... Semtlere göre değerlendirince, eğitim seviyesinin, kültürün ve maddi durumların bu kabalıkta etkisinin olmaması da açıkça görülebilir bir gerçektir. Gördüğüm en duyarlısı kitlenin Oran'da, oradaki bir alışveriş merkezinde (Panora, söyleyebilirim) karşıma çıkmış olması, bu kişilerin de son derece "elit" görünümü artık suçlamalarda ve olabilecek çözümlerde hemen her şeyin anlamsızlığına ulaştırmıştır beni.

Neticede, şunu belirtmek gerekir ki Ankara, Türkiye'de diğer şehirlerden daha kötü ya da daha sıkıntılı değildir bir engelli için. Fakat olması gerekene göre yapılan, sağlanan o denli azdır ki, yaşam hakkı hemen hiçbir engelliye tanınmamaktadır. Yurtdışında sadece Köln'ü görmüş ve oradaki rahatlığa, şehir yapısına şaşırmış birisi olarak yapılabileceklerin de farkındalığı, yaşadığım şehri benim gözümde daha olumsuz konuma getirir, istediklerimizin doğallığını gösterir. Evet, doğaldır hepsi ama bugün Ankara'da zorluklarına rağmen gidilebilen birkaç semt varsa da çoğu gidilemez kalır, "orası zor olur" düşüncesiyle. Kızılay ve Tunalı Hilmi gibi merkezi alanlar dahi bu yüzden nadir ama çok nadir uğranan yerlerdendir, ne hazine ki. Ankara'da engelli olmak zordur, çok zor. Ama daha acısı, Türkiye'de engelli olmanın zorluğudur, daha umutsuzlaştıran...

Ankara için bir Dergi: Ankara Araştırmaları Dergisi

Akın Atauz

Bir kentin kendisini tanıması ve anlaması kolay bir iş değil. Bunun için kentin desteklere ihtiyacı var: Kenti seven ve onu merak eden hemşerileri olacak, akademik araştırmacıları, kentin gelişimini geçmişini merak eden amatörleri olacak, bütün bunların tartışmaya açılmasını sağlayabilecek olanakları olacak filan... Birçok zor koşul yani. Bu nedenle, kentlerin pek çoğunun dergisi yok. Olanların bazıları belediyenin reklamını yapmak üzere düşünülmüş basit propaganda dergileri, daha ciddi olanların dergilerinin de, güvenilir bir biçimde düzenli yayınlanması çok zor.

İstanbul bu bakımdan en şanslı kent elbette. Yazanı-çizeni çok. Ama onun bile, böyle istikrarlı bir yayını olamıyor her zaman.

Her neyse, Ankara'nın şimdi böyle güvenilir ve sürekli olmaya aday bir dergisi var artık: Ankara Araştırmaları Dergisi (AAD). Dergiyi, Vehbi Koç ve Ankara Araştırmaları Merkezi VEKAM yayınlıyor. Ankara'yla ilgili çalışmalar yapmış olan ve Ankara'nın çeşitli üniversitelerindeki bilim insanlarından oluşan, büyük ve kalabalık bir danışma kurulu var derginin.

Ankara oldukça çok araştırılan kentlerden biri sayılabilir. Birçok araştırmacı, tarihçi, sosyal bilimci, kent bilimci, Ankara'yla ilgili çeşitli kitaplar ve makaleler yayınladılar bugüne kadar. İstanbul'la yarışabilecek ölçüde olmasa da, hatta İzmir Belediyesi'nin kitaplarıyla da yarışacak düzeyde olmasa da, Ankara üzerine de oldukça ciddi bir araştırma birikimi oluştu, oluşmaya devam ediyor. Ancak dergi bakımından, Murat Karayalçın zamanında çıkartılmış ve sonu gelemeyen bir dergisinden başka bir dergisi olmadı.

Derginin "takdim" yazısında, "Ankara Araştırmaları Dergisi, kenti anlamak ve araştırmak amacıyla kurulan VEKAM'ın, başkent oluşunun 90. Yılında, kadim ve baki Ankara'ya armağanıdır" deniliyor.

AAD, genel olarak iki bölümden oluşuyor. Birinci bölümü "hakemli makaleler", ikinci bölümü de "görüş yazıları" başlıklarını taşıyor. Böylece dergi, akademik çalışmaların dışındaki araştırmalara, daha amatör araştırmacıların yazılarına da yer verebilecek bir kurgu elde etmiş oluyor.

Üçü de kadın olan dergi editörleri, derginin amacını "bilimsel yöntemlerle yeni veriler ortaya koyan, disiplinlerarası çalışmalara akademik zemin oluşturmak" diye tanımlıyorlar.

Ankara kaygısı taşıyan derginin, bu kente gerçekten bir katkı sağlayacağı ve yapacağı çalışmaların, kentin kendi kimliğiyle ilgili birikimin oluşmasına katkıda bulunacağı düşüncesiyle AAD'ye hoş geldin diyoruz.

Dergiyi daha iyi tanımak için VEKAM'ı ziyaret ettik ve derginin editörleriyle, hem dergi, hem de VEKAM hakkında, yaptıkları çalışmalar hakkında görüştük. Burası Keçiören'de, aileye ait eski bir bağ evi. Onarılmış, yeniden düzenlenmiş haliyle, hem Ankara araştırmacıları için özel bir kütüphane, hem de ailenin kendi tarihiyle ilgili küçük bir müzecik, hem de derginin merkezi ve ofis binası. Keçiören'in "şimdiki zamanlar"a uygun standart betonarme gelişmesinin uzağında, geniş bir bahçenin içinde kaybolmuş, sakin ve düzenli bir çalışma mekanı. Kentin araştırmacılarına, kentle ilgili çalışmalar yapmak isteyenlere açık bir vakıf mekanı.

Yaptığımız görüşmeyle ilgili notlar şöyle:

AAD: Alev Ayakonur, Beril Kırıcı, Mehtap Türkyılmaz.

Solfasol: Akın Atauz, Aydan Özki, Engin Aygün, Enver Arcak

Dergi çalışmaları

Solfasol: Dergideki çıkış ufku nedir? Nasıl bir arayışla çalışıyorsunuz?

AAD: Burası da araştırma yapabilmeli dedik. Sadece buraya gelip araştırma yapanlara hizmet etmekten ibaret olması yeterli değil. VEKAM daha önce zaman zaman çalışmalar yapıyordu. Akademik temeli olmalı dedik. Çünkü Ankara için böyle bir dergi, şimdiye kadar yoktu. Alev bu fikrin önericisidir.

Akademik çevre, kent tarihçileri yazıyor. Onlar kendi imkanlarıyla yapıyorlar, ama Ankara adına onları bir araya getiren bir çaba olmalı.

Dergi ikiye ayrılıyor: Hem akademik dünyayı, hem de kent üzerine araştırma yapan amatörleri buluşturma yeri olacak

ve dergi uğrak noktası olacak. Böylece kent çalışmalarını yönlendirebilecek. Bundan sonra yapılabilecek işlerin yeni araştırmalara bir yol çizmesi ve yeni çalışmaları teşvik etmesini istedik.

Bu, kent çalışanlarının dergisi. Hakemler ve yazarlar da, editörler de, olsun istedik. Herkesin katkılarıyla olsun, bu bir platform aslında. Biz çalışmalara gerektiğinde yol gösterebiliriz ve yönlendirebiliriz. VEKAM arşivini açabiliriz.

Arşiv ve Merkezin İşleyişi:

Arşiv:

Kütüphanemiz Ankara kenti üzerine. Arşivin taranması ve internet üzerinden kullanıma aktarılması çalışmaları devam ediyor.

9000 civarında basılı yayın var. Seyahatnamelerden tezler ve araştırma çalışmaları...

Burası bir kent belleği işlevi görüyor.

İki ana koleksiyon var: Ankara ve Vehbi Koç (VK) Koleksiyonu.

Ankara Koleksiyonu

Harita fotoğraf, gravür, kartpostallar, vb.

Koleksiyon:

Cumhuriyet Dönemi güçlü. Genellikle 20 yy. Osmanlı Dönemi oldukça zayıf ve çok fazla kaynak yok.

VK Koleksiyonu

Gazete kupürü arşivi var, o da 10.000'e yakın, diğeri de öyle. Bunlar araştırmacılar sunuluyor.

YÖK'te tezini paylaşım açmamışsa kullanamazsınız. Ama genellikle bunlara ulaşılabilir.

Tezlerin izlenmesi: YÖK zaten yapıyor diye, bunu yapmıyoruz artık. Diğer üniversitelerin de veri tabanlarına ulaşılabilir çok kolay artık. Akademik kimliği olmayanlara da yardımcı oluyoruz.

Dergi çalışmasında taramalar yapıyoruz. Tezlerin olup olmadığını araştırıyoruz. Başka süreli yayınlar da var. Mimarlık dergileri ve benzerlerini VEKAM'da toplamak yerine, erişimleri bilip yönlendirmek daha iyi.

Burası yakında Koç Üniversitesi'ne bağlanacak ve onun araştırma birimi olacak. Artık bu projeler de, Üniversite projelerinin içinde yer alacak.

Merkezin İşleyişi:

Pazar hariç her gün açık.

Yayın talebiyle gelenlere veya nitelikli bir projeyse, ona katkıda bulunuyoruz. Böylece biz de işin içine giriyoruz.

Fotoğrafları kullanmaları için bir ücret almıyoruz araştırmacılardan.

Görsel malzemeleri kullanmak isterlerse, başvurabilirler ve kullanabilirler.

Bazı araştırmacılar, daha planlama aşamasında çok fazla görsel materyal istiyor. Ama belli taahhütlerle verebiliyoruz.

Geçmişle ilgili video/film arşivi var mı?

Burada telif hakkı sorunları var. Yayıncılar vermek istemiyor.

Belediye "Kasabadan Metropole" diye bir belgesel yaptı. Bize de fotoğraf verdiler. Teşekkür ettik ama bir kopya veremiyorlar.

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde 1 milyona yakın fotoğraf toplamışlar. Kitapların hepsinin fotokopisini çekmek istiyorlar. Ama ciddiyetlerinden kuşku duyuyor insan.

Diğer Projeler

Başkent Üniversitesi'nde TÜBİTAK destekli bir proje geliştirmişler. İçinde, sivil mimari koruma ölçekli bir proje ve sempozyumlar ve toplantılar gibi şeyler var. Biz bu hazır projenin içine girdik. Sempozyum sergi ve koruma ölçütlerinin geliştirilebilmesi ve kamusal yapıların dışında sivil mimariyi bulup onları koruyabilmek istiyoruz.

Başka bir proje daha var:

Ortak projede Hacettepe Üniversitesi'yle Avrupa Birliği'nin Avrupa Dijital Kütüphanesi (ADK) var. Orada Jansen'in birçok çizimi var. VEKAM kayıtlarını (1000 kadarını) bu kütüphaneye açacak. British Museum, 52 ülke ve birçok kütüphane var orada. Yerel kültürel miras kayıtları ilk defa ADK'ye açılmış olacak.

Koleksiyoncularla da çalışıyoruz. Arşive bağış da oluyor, satın almak da gerekiyor. Koleksiyoncular bize kaynaklar hakkında bilgi veriyorlar. Onlarla yakın ilişki çok önemli. Ankara'da 60'a yakın koleksiyoncu var ve onlar da Ankara tarihçiliğinin önemli bir parçası. Bu belgeleri buluyorlar ama onları paylaşabilmek ve kullanmak da çok önemli. Onları bu açıdan iteklemek çok önemli, sergilemek ve bu konuyu bilgilendirmek bakımından yararlı. Dirsek temasımız var. Kolay kolay bulunmayacak obje ve belgeleri var ve 90. Yıl sergisi için, onlar bunu bizle paylaştılar.

90. Yıl Sergisi:

26 Ekim 2013 tarihinde açılacak. Koleksiyoncular Derneği ve VEKAM işbirliği ile açılacak fotoğraf, obje ve daha birçok şey olacak.

Ankara Çalışmalarıyla ilgili Diğer Merkezler ile ilgili Bilgiler

DTCF'de "Anka-Mer" var, Ankara araştırmaları için.

ODTÜ'nün de bir merkezi olduğunu düşünüyoruz (arkadaşımız yazı hazırlanırken bu bilgiyi doğruladı).

Anadolu Uygarlıkları Müzesi'nin de var mı, öğreneceğiz? Müzede küçük bir kütüphane var, ama açtıklarını hiç duymadık.

Adnan Ötügen'de de Ankara ile ilgili çok fazla kitap var. Burası bir halk kütüphanesi.

Milli Kütüphane'de Atatürk Belgeliği var, ki bu aynı zamanda Ankara demek. Ancak erişimi sınırlıyorlar ve her zaman açılmıyor. Bir yere kadar ulaşabiliyorsunuz.

Türk Tarih Kurumu'nda da benzer bir durum var.

6 Eylül 2013 ya da Cennete Ağıt

Oktay Özel

Böyle olmamalıydı...

Yönetme melekelerini iyice yitirmiş görünen iki siyasetçimiz, ki biri ülkenin başbakanı, diğeri başkentimizin belediye başkanı, son yılların en tehlikeli işbirliğini yapmış görünüyorlar. Üstelik en akla ziyan konularda.

Gezi'nin dumanları daha tüterken, hangi politik akıl bu kez illa da ODTÜ'den geçecek bu yol projesini dayatır? Basiretsizlik mi, akıl tutulması mı? Ama ortada bir kör inat, kronik sevgisizlik, halkıyla kavgaya tutuşma ve iktidar sarhoşluğu olduğu muhakkak. Gerçi şehrimizin başkanının yönetme biçimi, iktidarı kullanma tarzı ve yönettiği şehrin insanlarına karşı tarihte örneği az bulunur tutumu baştan beri biliniyor.

6 Eylül 2013. Elbirliğiyle bir süredir hazırlanılmakta olan o berbat temsilin açılışı o gün yapıldı. Yine gaz bombaları, yine polisler, yine tomalar. Ve onların koruması altında bütün gün ve gece boyunca onlarca, yüzlerce iş makinası ile ODTÜ'nün içinden geçecek bu otoyol benzerinin önündeki engellerden ilkini yerle bir ettiler. Sabaha yıktıklarından hiçbir iz kalmamacasına düzlemeye çalıştılar olay mahallini. Bense bu yazının başına biber gazı dumanı etkisi altındaki evimde, ve o gece dışarıda yediğim şiddetli gazın yol açtığı yanma eşliğinde oturdum.

Büyük bir basiretsizlikle o yol inadını "usta"lık dönemlerinin sonlarına bir zafer tacı gibi kondurmak istedikleri anlaşılan bu tehlikeli ikili önümüzdeki günlerde, aylarda yaşanacakların sorumluluğunu düşünmeye başlamalılar şimdiden. Yeni bir siyaset yılına içeride ve dışarıda bütün cephelerde bir "savaş hali" yaratarak girme ustalığını, maharetini göstermiş oldular bu haşın başlangıçla.

Yıkım, temizlik ve Kani Bey

O sabah evimden bir grup Amerikalı öğrenciye Türkiye üzerine bir sunuş yapmak için çıkmıştım. İnşa halindeki menfur yolun tam da mahallemizi, 100. Yıl'ı, Çiğdem mahallesinden ayrıran iki orta ayağının yanından dönüp, arka sokaklardan yoluma devam ederken karşımdan tanıdık bir yüz geçmişti. ODTÜ girişindeki küçük cennet bahçesi kebağımızın emektar baş garsonu... Her zamanki gibi sakince ama biraz düşünceli, dükkanına yürüyordu.

Sunuşumun ardından Bilkent'e yönelip ODTÜ arka kapısına yaklaştığımda görmüştüm olağandışı hareketliliği o dükkanın önünde. Girişte polisler, öğrenciler, hocalar; ve kebağımızın hemen yanındaki arsada hummalı bir "temizlik" faaliyeti. Demek ki sonunda geldiler ve yıkıyorlar diye düşünmüştüm. Gözlerim Kani Bey'i aramıştı kalabalıkta.

Meğer her an beklediğimiz ve içimizden olmaması için dua ettiğimiz olay o gün öğleden sonra gerçekleşmiş. Üniversiteli ve bir kısım mahallelimizin direnişi eşliğinde birkaç saat içinde planlanan yol güzergahı üzerinde yıkılması çoktandır kararlaştırılmış olan kebağımızla, yanbaşındaki cafe-bar olaylı bir şekilde yıktırılmıştı. Kani Bey'in yıllardır kendi elleriyle dikip, evlatları gibi her gün sevgiyle beslediği onlarca kiraz, erik, kayısı, şeftali ağacı ve o güzelim gül bahçesi yerle bir edilmiş. Başbakanımızın hemşehrisi, her gün üç vakit namazını dükkanının arkasında yarattığı o cennet bahçesinde ağaçların gölgesinde, özenle suladığı ve biçtiği çimlerinin üzerinde kılan sevgili dostum, Kebap 2000'in her şeyi yetmişlik Kani Bey'i düşünmüştüm elimde olmadan. İçim yanmıştı derinden.

Ve daha da yanyor şimdi uzaktan eli silahlı polislerin kolladığı, çevrildiği tellerin üzerinde kurukafalı "Ölüm Tehlikesi!" tabelası asılı kocaman boşluğu gördükçe o bahçenin yerinde...

Şehrimizin başkanının iş makinaları o akşam ve bütün gece mahallemizin, ODTÜ'lülerin kendilerini evde hissettikleri o sembol mekandan geriye kalan enkazın son parçacıklarını temizlediler durmadan dinlenmeden. Yanlarında kendilerini koruyan tomalı, gazlı polis kordonu altında. Kani Bey neredeydi, ne yapıyordu, ne hissediyordu acaba o akşam? Yatsı namazını kılabildiyse eğer bir yerlerde, kendi elleriyle sevgiyle büyüttüğü evladını kaybetmiş bir babanın acısıyla kimbilir nasıl dua etmiş, hangi duygular içinde Allah'a sığınmıştı çaresizce.

Büyüklerimiz bir kez daha bizim adımıza en doğrusuna karar vermişlerdi. Topluca yaşadığımız yere yabancılaşıyorduk. Ya da yaşadığımız yerler bizlerden uzaklaşıyordu...

Madem bu noktaya gelecekerdi bu muktedirlerimiz, o kadar suçladıkları Cumhuriyet'in o kurucu kuşağının günahı neydi ki? Onlar da bizler için en doğru olduğuna inandıklarını politika olarak dayatmamışlar mıydı bir yandan da kendilerince şekil

vermeye çalıştıkları milletlerine?

İktidarın dili ve YÖK

Yine aynı gece gazete haberlerine bakarken gördüm başbakanımızın yurtdışından verdiği beyanatı. Konu, bir önceki gün ODTÜ'de Cemaat yurtlarına öğrenci çekmeye çalışan ve öğrenci olup olmadığı, üniversite yönetiminden izin alıp almadıkları anlaşılamayan bir grubun birkaç öğrenci tarafından kampüsü terketmeye zorlanmış olmasıydı. Başbakanımız da kızmıştı elbette: "YÖK de biz de gereğini yaparız!"

Oysa yıllardır satırlı, reisli vukuatlara, oruç baskısına bütün gözler kör kulaklar sağır kalmamış mıydı üniversitelerde? Neydi bu abartılı hassasiyet şimdi? Konunun eğitim hürriyetiyle ne gibi bir ilgisi vardı? Başörtüsü tek başına her şeyi meşrulaştırabilir miydi? YÖK'ün bu konularda üniversite yönetimlerine bir tamimi vardı da o mu ihlal edilmişti? Yoksa, her zaman olduğu gibi çoğu konunun belirsizliğe bırakıldığı, üniversite yönetimlerinin inisiyatifine terkedildiği yerde, bazı öğrenciler çeşitli gerekçelerle kendilerine göre tepki gösteriyorlar, eylemde mi bulunuyorlardı? YÖK başkanı ne yapsındı bu durumda? Siyasetin her heyheylendiği noktada YÖK başkanı da olur olmaz göreve mi çağrılmıydı?

Talihsiz Gökhan! Benim sevgili kardeşim. Sen de çok daha iyisini hak etmemiş miydin? Bu iki mukteditimizle birlikte böyle bir ortamda aynı karede tarihe geçmek ihtimali nasıl bir kaderdir? Zembereğinden boşalmış bir siyaset yapma tarzının bürokrati olmak eminim zordur, yıpratıcıdır. Bütün sağduyu, basiret ve vicdan ayarları bozulmuş siyasetçilerimizden gelecek böyle talimatlarla mı yönetilecek çoktandır kendi meşruiyeti sorgulanır hale gelmiş üniversite kurumumuz? Buna şaşmamalıyız belki, YÖK zaten bu demekti. Milliyetçilik adına, Atatürkçülük adına kullanılırken de buydu? Ama beklentimiz bunların değişmesi değil miydi? Öyleyken, şimdi sıra aynı geleneğe İslam, dindarlık ve başörtüsü adına sahip çıkmaya mı gelmişti?

Oysa 21. yüzyılın başlarında daha iyisini hakediyor olmalıydık.

Tam da o büyüklerimizin, ya da akranlarımin çocukları değil miydi bu ikilinin temsil ettiği o arkaik, otoriter "modernizm"e isyan eden birkaç ay önce. Nasıl bir demokrasi, özgürlük rejimi çıkar ki buradan? O dindar çocuklar bile nefessiz kalmaz mı böyle bir ülkede?

Muhtemelen hiç önemi yok söylediklerimin

Lakin toplumsal alanın fazla mühendisliğe de fazla sıkboğaz etmeye de gelmediğini yakın tarihimiz açıkça göstermiyor mu?

6 Eylül 2013 tarihinde bana ve bizlere bir kez daha gaz yutturan ODTÜ yol projesini Gezi vakasına rağmen, belki ona inat, yeni siyaset sezonunun ve akademik yılın başında taze bir kriz menüsü olarak önümüze sürme basiretsizliğiyle, yorulmak bilmez baş(ba) kanlarımız şimdi o gençleri, bizleri bir kez daha bizzat kendileri tahrik etmiş olmadılar mı?

Gezi Parkı'nda yaşanan o sürpriz kalkışma ancak belden aşağı bir vuruşla bitirilebilmişti, bitirildiği zannedilmişti belli ki. İktidara o "son gün zaferi" yetmemiş olacak ki bu ölümcül oyuna kaldıkları yerden devam etmek istiyorlar diye mi anlamalıyız bütün bunları? ODTÜ yol projesi üzerinden yaşanacağı anlaşılan ikinci raundda belli ki göstere göstere altın vuruş peşinde hükümetimiz. Ve tabii ki önceki hengamede potansiyelini yeterince gösteremediğini düşünen şehrimizin bıçkın delikanlısı... Bu kez başrolü kaptırmaya hiç niyeti yok gibi. Kendisini daha çok göreceğiz sahnede, öyle anlaşıyor.

Bugün ODTÜ üzerinden kolay hedef yaratılmaya çalışılarak tahrik edilen gençlerimiz yarın bütün Türkiye'de tekrar ayaklandığında yine komplo teorilerine mi sığınılacak? Bu tavırlarıyla en büyük komployu hükümet ve belediye başkanımızın kendi halkına karşı örgütlediği söylenecek olsa, buna ne denebilir?

Kendi yurttaşına, gencine, çocuğuna bu gözükaralık, bu kin, bu öfke nedendir?

6 Eylül 2013 tarihinde Ankara'da 100. Yıl'da, ODTÜ'de yaşadığımız, ülkemizin ve şehrimizin bu iki muktediti arasındaki tehlikeli işbirliğinde bir kez daha kendini gösteren öfke krizinin yeni bir ürünü ise, ve çoktandır geliyorum diyen gerçek bir iktisadi krizin üstünü Suriye'de savaşıla, medyatik gözyaşlarıyla ve bu gibi suni krizlerle kapatmaksa arzulanan, hayır, bunlar hiç akıl kârı değil. Hiç değil...

Daha dün özgürlükçü yeni bir anayasa yapmaya, Kürt meselemizi de barışçıl bir sonuca ulaştırmaya niyetlenmemiş miydik?

Geçmiş olsun mu demeliyiz şimdi bütün bunlara, o sahibi iç barış gündemimize? Her düzlemde ve giderek genişletilen cephelerdeki bu savaş çığlıkları nedir, nedendir?

Oysa bu ülke, hepimiz çok daha iyisini hakediyoruz, hakediyorduk...

Kani Bey de, Gökhan da, çocuklarımız da...

Kebap 2000, yıkımdan önce

Olay mahalli, yıkımdan önce

2013 Ağustos sonları- Tehlike yaklaşıyor...! Tam ortada Kani Bey'in cennet bahçesi

8 Eylül 2013. Artık "Ölüm!" kol geziyor ortalıkta...

Kebap 2000. Yıkımdan sonra... Boşluk... Yakında dolacak, o evlerin tepesinden geçecek otoyol ile...

3000 AĞAÇ!

Özlem ve Can Mengilibörü

Yıllardır tartışılan ODTÜ'den geçecek yol Eylül ayında tekrar gündeme geldi. Biri ODTÜ ile MTA arasından geçen "otoyol", diğeri Eskişehir yoluna paralel ODTÜ yerleşkesini ortadan ikiye bölen "bölücü yol" olmak üzere iki yol projesi olduğunu öğrenmiş olduk. "Otoyol" ilk başta "kentiçi bağlantı yolu" olarak tasarlanmış, şimdiki projede ise "erişime kontrollü yol" a yani bildiğiniz otoyola dönüştürülmüş. ODTÜ yolun ilk tasarlanmış haline 20 yıl önce onay vermiş, "bölücü yol" için ise yerleşkeyi ikiye böleceğinden dolayı mahkemeye gitmiş ve kazanmış. Yolun tünel olarak yapılması durumunda kabul edilebileceği ifade edilmiştir.²

1995 yılında ODTÜ arazisinin bir kısmı 1. derece doğal sit alanı olarak ilan edilmiş, 1.8 kilometresi ODTÜ'den geçecek "otoyol" un 400 metresi ise bu sit alanı üzerinde. Dolayısıyla "Kültür Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu" ve "Ankara Tabiat Varlıklarını Koruma Komisyonu" nun görüşlerine ve Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın onayına tabi. İnşaata ise bu onaylar, Gazi Üniversitesi'nce yapılmakta olan Ankara Ulaşım Ana Planı'nın tamamlanması ve Çayyolu Metro'su'nun açılması beklenmeden, yangından mal kaçırır gibi başladı.

100. Yıl İnisiyatifi de "otoyol" a itiraz ediyor. 100. Yıl ve Çiğdem mahallelerinin ikiye bölünmesi, otoyolun yol açacağı gürültü ve hava kirliliği, rant nedeniyle mahallenin Çukurambarlaşması, kiralara bu yüzden artması sonucu kiracıların sürülmesi, kentsel dönüşüm bölgesi ilan edilerek ev sahiplerinin borçlandırılması, ODTÜ'nün yeni yollarla bölünüp yok edilmesinin önünün açılması nedenleriyle karşı çıkıyorlar. Üstelik bu yolun Ankara'nın trafik sorununu çözmediğini söylüyorlar. "Kent hizmetlerine vatandaşların katkısını sağlamak amacıyla"³ büfe tipleri için anket düzenleyen Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin, bir üniversite ve iki mahalleyi doğrudan etkileyecek "otoyol" için neden halkın sürece katılımını istemediğini biz de merak ediyoruz.

Kent içi ulaşımın otomobil eksenli yaklaşımla değil, toplu taşıma ve raylı sistemlerle çözülebileceği gerçeği bir tarafa bırakılacak olsa bile kamuoyunda bu yolun Eskişehir trafiğini rahatlatacağına ilişkin yanlış bir algı var. Yeni hızlı yollar, yaya kaldırımlarının daraltılması pahasına yol genişletmeler, alt ve üst geçitler gibi günü kurtarmaya yönelik plansız yöntemlerin bir işe yaramadığı ortada. 20 yıldır bir metre yeni metro bile bitirilememiş, metroların tamamlanması işi devlete yıkılmıştır.

25 Ağustos'tan beri yol güzergahında ağaç nöbetine başlayan ODTÜ öğrencileri ve mahalle sakinlerinden 19 kişi, 6 Eylül'de yıkım ekibi ve polisin gelmesiyle çıkan arbedede göz altına alındı. Belediye ekipleri ağaçları sökmeye başladı. CHP Milletvekilleri İlhan Cihaner, Hüseyin Aygün ve Aylin Nazlıaka direnişe destek oldular. Öğleden sonra gözaltına alınanların tamamı serbest bırakıldı. Akşam Migros önünden ODTÜ A4 kapısına kadar yürüyüş yapıldı. 19:50'de polis ODTÜ A4 kapısının önünde toplananlara biber gazı ile saldırdı. İnsanlar ODTÜ yerleşkesine sığındılar. A4 kapısı önüne kurulan barikata polis aralıklarla tazyikli su ve biber gazı ile müdahalede bulundu.

7 Eylül'de 100. Yıl İnisiyatifinin çağrısıyla 17:00'da Migros önünde toplanıldı. Basın açıklamasından sonra yürüyüş başladı, 100. Yıl mahallesi içindeki yürüyüş yol şantiyesine yaklaştığında Toma ve akrep tarafından durduruldu. Göstericiler burada bir barikat kurmaya çalıştı. Ancak polis tazyikli su ve biber gazı ile göstericileri Migros önüne kadar kovaladı. İlerleyen saatlerde polis yoğun biber gazı ve tazyikli su ile direnişçileri dağıttı. Çok sayıda çevik kuvvet polisi ara sokaklarda direnişçi kovaladı. Bir çok kişi göz altına alındı.

8 Eylül tarihinde Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne karşı yürütmenin durdurulması istemiyle mahkeme açıldı. Dava dilekçesinde yolun bir kısmının 1. derece doğal sit alanından geçecek olması, ihaledeki usulsüzlükler, üst ölçekli planlara uygunsuzluğu ve ÇED raporu zorunluluğunun yerine getirilmemesi belirtiliyor.

Belli ki AKP iktidarı Gezi direnişinden hiçbir ders çıkartmamış, her tür barışçı gösteriye karşı olanca gücüyle polis şiddetini sergilemekten çekinmiyor. ODTÜ'de yaşanan türban provokasyonu, bazı ODTÜ mezunlarının bile yanlış bilgilendirmeye yolu desteklemeleri, yola ODTÜ'nün onay vermesinin yeterli olduğunun sanılması, ODTÜ rektörünün açıklamaları, gençlerin tatilde olması gibi sebeplerle direnişin büyük kalabalıkları sürükleyemediği ortada. Ankara, Ahmet Atakan'ın hala aydınlatılmamış şüpheli ölümüne kadar büyük bir tepki vermedi.

1. Erhan Öncü, Mimarlar Odası Ankara Şubesi, Kent ve Ulaşım Planlaması Açısından Teknik Değerlendirme Raporu, <https://docs.google.com/file/d/0B925YEBOMqPVeFFkU04wWk5WOGs/edit?pli=1> (ziyaret tarihi: 18 Eylül 2013)

2. ODTÜ Rektörlük açıklaması, <http://www.metu.edu.tr/tr/orta-dogu-teknik-universitesi-rektorlugunun-anadolu-bulvarinin-devami-olan-yol-hakkinda-aciklamasi> (ziyaret tarihi: 18 Eylül 2013)

3. Ankaralı Büfesini Seçiyor, <http://www.ankara.bel.tr/haberler/ankarali-bfesn-seyor/#.UjIGPT8vkwl> (ziyaret tarihi: 18 Eylül 2013)

Eczane Teknisyenleri Örgütlenin!

Yaşar Seyman - yasarseyman@gmail.com

Eczane derde درمان ilacı yapan ve veren kurum.

Satan demek istemiyorum. Çünkü hasta, doktora gidiyor, hastalığının teşhisi konuyor, ilacı yazılıyor, büyük bir umutla eczaneye koşuyor. Sağlık kurumları ödüyorsa ne güzel, yoksa varını yoğunu verip ilacını alıyor.

Ne kadar yüksek öğrenimli olursak olalım, ülkemizde kültürlü insanlarda bile sağlık bilinci çok düşük. Hastalık bizi kolayca savuruyor, doktora, eczaneye koşuyoruz. Kapıyı açar açmaz eczacı mı? Eczane teknisyeni mi? Sormadan reçeteyi uzatıp, ilaçları alıyor, doktor anlatsa da tariflerini bir de ona soruyor, kutusuna yazmasını istiyoruz. Onu doktor yerine koyup soru yağmuruna tutuyoruz. O bizi özveriyle yanıtlıyor, 'geçmiş olsun' demeyi unutmuyor ve moralle gönderiyor.

Bir gün bile aklımıza gelmiyor ki, bu çalışanın çalışma koşulları iyi mi? Asgari ücretle ne yapıyor? Kaç saat çalışıyor. Nöbet günlerinde hastalansa, yakını evlense, baba olsa, bir yakını hastalansa ya da bir başka sorunu olsa nasıl koşuyor? Gece çalışmanın zorlukları neler? Can güvenliği var mı? Madde bağımlıları ile nasıl uğraşılıyor? Hasta morali ile onlara nasıl yaklaşıyoruz? Kıırıyor muyuz? Dostluklar kuruyor muyuz?

Binlerce sorum yanıtsız, yanıtları yüzümüzü güldüren (eczacı kalfası) eczane teknisyenlerinde saklı...

Eczacılık Odası'nın açtığı kurslara katılıp, kurs sonunda sertifika alan eczacı teknisyenleri iş yaşamının içinde pişiyor. Çırak, kalfa, usta yaşam yolculuğunu sürdürüyorlar. Çok merak ederim yaşamışlıklarını, biri bir gün yazsa biz de zevkle okusak...

Davut Baltaş İzmir'de çalışan bir eczane teknisyeni. Onun yüzünü sosyal medyada gördüm. Okurum olduğunu mesajlarında öğrendim. Sesini telefonda duydum. Onun duyarlı yüreğini ve çağdaş düşüncelerini seviyorum. O, artık İzmir'de yaşayan bir arkadaşım.

Örgütlü yapılara yaşam adayan biri olarak mutlu olduğum kentlerimizde **"Eczane Teknisyenleri Derneği"nin** varlığıdır.

Bir derneğiniz varsa, bu, patikadan bulvara yürüyorsunuz demektir. Bulvara çıkan örgütlü yapılar otobanlara koşarlar...

Yüzyılımızda insanları düşünen, konuşan, örgütlü insan

olarak tanımlıyorlar. Örgütünüz yoksa geleceğiniz de yoktur. O nedenle onlarca sorunun, yüzlerce sıkıntının çözüm yeri örgütlü yapılardır. Dün olmayan Eczacılar Derneği'ni kuranlar, yarın sendikalar kurarlar. Yoksa asgari ücretin belirlenmesini bekleyerek yaşanmaz ki?

Bugün derneklerinize sahip çıkın ki, yarınlarda daha büyük örgütleriniz olsun. Örgütlü olmak sorunsuz bir yaşamın kapılarını aralamaktır. Örgütsüzlük öksüzlüktür. Örgütlere sahip çıkmanın yolu kayıtlı değil aktif üye olmaktan geçer. Örgütlerin yönetim organlarında yer almak, sorunlarınızın söz ve karar sahibi olmasını sağlamaktır. Kısacası örgütünüzü ikinci adresiniz, eviniz görmektir.

Günümüzde sorunlar bir başına bireysel olarak çözülemez.

Dağ gibi sorunların çözüm yeri örgütlerimizdir. Hep yazar ve söylerim. Örgütlü olmak mutluluktur. Bir araya gelerek "yeter artık!" diye ses vermek budur! Bir kelebek kadar ömrüm olsa örgütlü yapılarda tüketirim.

Geç Kalmış Bir Söyleşi: Medya, Eril Dil, Kent Üzerine...

Söyleşi: Tanju Gündüzalp

Haziran ayının son günü. Giderek olağanlaşan kadına şiddet haberlerine Yalova'dan eklenen bir yenisi, sevgilisi tarafından insanlık dışı şiddete uğrayan bir kadın ve bunu akıl sağlığını yitirecek bir şekilde "nakavt" başlığıyla veren Takvim Gazetesi. Ve bu eril dil gazete tarafından düzeltilinceye kadar başlayan, Ankara ve İstanbul'da eş zamanlı olarak her öğlen 12.30'da gazete önünde yapılan protesto eylemi. Eylemin katılımcılarından **Merve Gündoğmuş** ve **Gökçe Çiçek Paydak** ile eylemi, medyayı, kenti konuştuk.

Solfasol: Gazetenin (takvim) manşetini gördünüz ve birbirini tanıyan/tanımayan kişiler olarak bir araya gelip eylem yaptınız. Manşeti gördüğünüzde ne yaşadınız?

Gökçe Çiçek Paydak: Manşeti sosyal medyadan (twitter'dan) gördüm ve hissettiğim "yeter artık, bu kadar da olmaz" idi. Beni harekete geçiren duygu, o başlığın sosyal medyada verilen tepkiler üzerine "dayakçı sevgili" olarak değiştirilmesiydi. "Artık bir şey yapmalı" dedim. **Merve Gündoğmuş:** Artık çok alışık kadın düşmanlığına, cinsiyetçiliğe. Ama artık bizimle dalga geçemezsiniz. Şiddet gören, dayak yiyen bir kadınla alay edilemez. Böyle bir hak yok. Ve bunun karşısında duracağız. Bunun için bir şeyler yapacağız ve kişisel bir çaba olarak kalmayacak.

S: Son dönemde kadına şiddet olayları arttıkça arttı... Her ay başka bir şiddet haberi ve çok yakınımızda da yaşanabilir bir durum. Bu kadar sık duymak ve bu duygunun farkında olmak nasıl bir his?

GÇP: Bende öncelikle, bir çaresizlik hissi oluşuyor. Karşında kocaman bir medya, eril bir dil var ve senin canını yakmak için her yerden vuruyorlar. Sokaktaki tacizden, cezaevlerinde çocukların yaşadığı tacizlere, trans cinayetlerine kadar.

S: Ama sadece 10 kişiyle umutsuzluk umuda döndü. Demek ki bu yapılabilir.

MG: Açıkçası benim en temel duygum öfke... Öfkeden daha şiddetli hissettiğim herhangi bir duygu yok. Bu öfkenin bana verdiği güçle ayakta durma taraftarıyım. Ben çok fazla çaresizlik hissetmiyorum. Çünkü büyük değişimler her zaman küçük hareketlerle başlar. Asıl olan kendi etrafımızı ve kendimizi dönüştürebilmek. Bundan 5 sene önce bana hoşlanmadığım bir şekilde davranan, sırf kadın olduğum için kendisinden daha az zeki olduğumu düşünen bir insana eğer ki bunun böyle olmadığını gösterebilmişsem, tek bir insan aydınlanmış olsa bile bu halka genişleyecektir. Yani küçük ve kararlı adımların her zaman etkili olduğunu düşünüyorum.

S: Polis Yonca'ya şiddet uygulayıp tacizde bulunduğu anda öfkenizi nasıl kontrol edebildiniz?

GÇP: O gün orada 10 kişiydik. Ben kalakaldım ve zaten hemen diğer arkadaşlarımız müdahale ettiler. Zaten polisi kendi arkadaşları uzaklaştırdı. Ama şunu eklemek istiyorum, Gezi Direnişi sırasında Dikmen'de gözaltına alınan Eylem, gözaltı sürecinde cinsel tacize uğramıştı ve biz 'Nakavt yazmayı biliyorsun ama gözaltında yaşanan tacizleri yazmıyorsun' pankartıyla eylem yaptık. Yani hepsi birbiriyiyle bağlantılı ve Merve'nin bahsettiği öfke de burada yoğunlaşıyor. Orada 3 kişi de olsan duracaksın.

S: Maalesef günümüzde değişim sözle değil, çarpıcı etkileşimlerle yaşıyor. Mesela Gezi direnişine dokunan sokaklar, caddeler ve medyada değişim yaşıyor ama dokunmayan yerlerde yaşanmıyor. 'Yazanın' değişiminin de böyle olabileceğini düşünüyorum. Yazarın kızının da şiddet mi görmesi gerekiyor? Örneğin Dikmen örneğiyle 'nakavt' başlığını atan kişiyi yüzleştirmek. Bu sizce nasıl olur?

MG: Bence Gezi direnişinde şunu gördüler ki; "Bizimle birlikte barikatta duranlar kadınlar ve bu işi birlikte yapıyoruz. Bu dünyayı birlikte kuracağız." Kızı şiddet görmeden şiddetin ne olduğunu göremeyen insanları ben anlamıyorum. Örneğin ben, hiçbir zaman bir erkekten şiddet görmedim. Evet, taciz ediliyoruz, bundan kaçamıyoruz ama bir kadının şiddet gördüğü zaman ne yaşadığını anlayabilmem için bunu görmeme gerek yok. En temel nokta bu bence.

S: Polislerde de bir korku vardır. Gözünüzü bağlayıp

kaba dayak, küçük büyük işkence metodları uyguladıktan sonra ilk yüz yüze geldiğinizde sürekli 'beni tanıyor musun' derler. Sivil polisin orada 'Yonca'nın kaydından dolayı sosyal medyaya düşersen, yüzüm görünürse!' korkusu ve kaygısı var mıydı?

GÇP: 'Başıma bir şey gelir mi?' kaygısı güttüğünü sanmıyorum. Başına bir şey gelebileceğini düşünse bu kadar fütursuzca 10 kişilik bir gruba şiddette bulunamazdı. Onun korkusu itibarının zedelenmesi... Yonca hakkında suç duyurusunda bulundu ve o kişi 2-3 gün sosyal medya da teşhir edildi zaten. Bizim amacımız teşhir etmek ve o arkadaşın yaptığı büyük bir cesaret örneğidir.

S: En gelişmiş aklımız bile doğar doğmaz erkek çocuğun .ipisini göstererek başlıyor. Ve bu annede de babada da var.

GÇP: İlk evrilmeyi kendi içimizde, çocuklarımız arasındaki ayrımcılık yapmayarak düzeltmeye başlamamız gerekiyor. Klasiktir ama, 'Herkes kendi evinin önünü temizlesin' lafını anımsamalıyız... Önce kendi çocuklarımıza eşit davranmak ve bu hayatın içinde bir birey olduklarını göstermek gerekiyor. 'Benim kızım büyüyünce anne olacak' diyen anneler var. Hayır, birey olacak, okuyacak, kendi ayakları üzerinde duracak, bunu anla(t)mak lazım... Yani bir erkeğe sırtını yaslamayı çözüm görmeyen, güçlü bireyler yetiştirmeli ve bunda da erkeklere çok büyük bir iş düşüyor...

...Kadınların kadınlara olan dilini de değiştirmemiz gerekiyor. Bu bir manşetten gelmiyor sadece, 80 yıllık bir gelenekten hatta uzun bir tarihten geliyor. Şiddeti her yerde ve her şekilde teşhir etmemiz ve kadınlar için bir utanç kaynağı olmadığını göstermemiz gerekiyor. O konuda da Eylem'i çok takdir ediyorum. Yani bu şiddete "artık dur" dememiz için hepimizin bu şiddetin kurbanı mı olması gerekiyor! Daha kaç kadın ölecek? Kaç çocuk tecavüze uğrayacak?

S: Ve son soru. Kent medyası, yaşadığımız şehir hakkında ne düşünüyorsunuz? Kentte, semtimizde, sokakta öncelikle 0 şiddet için ne yapmalıyız. Ya da soruyu şöyle sorayım, şimdi sırada ne var, neler yapmayı planlıyorsunuz..?

MG: Bizim en temel planımız, özür dilenene kadar sokakta olmaktı. Ama gazetenin Ankara ofisinde yetkili kimse yoktu ve Ankara'da yapacaklarımız kısıtlıydı. O yüzden biz eylemi Takvim Gazetesi önünden çıkarıp -mesela- forumlara taşımayı düşündük. Artık tanıştık ve küçük bir örgüt halindeyiz. Gördüğümüz her cinsiyetçi olayda bu protestoyu yapmaya devam edeceğiz. Eylem şekillerimiz, tavrımız değişebilir. Ama bundan sonra durmayacağız ve sessiz kalmayacağız.

Forumların önemine, oturup konuşabilmenin gerekliliğine inanıyoruz ve konuşmaya devam edeceğiz.

GÇP: Bu eylemi Ankara'da başlattığımızda, İstanbul'da da arkadaşlarımız Takvim gazetesi önünde durdular. Orada da polis gazeteyi kadınlardan korudu(!). Öğlen mesai boşluğunu tercih ettik bilinçli olarak ve yalnızca durduk, slogan bile atmadık. Ve İstanbul'da eylemin 2. ya da 3. gününde yaşanmış trajikomik bir olayı anlatayım; Bir erkek arkadaş, sadece eylemdeki kadın arkadaşlardan tanıdığının yanından geçerken merhabalaştığı için, daha işyerine gitmeden yoldayken "eşyalarını topla" diyerek büyük bir

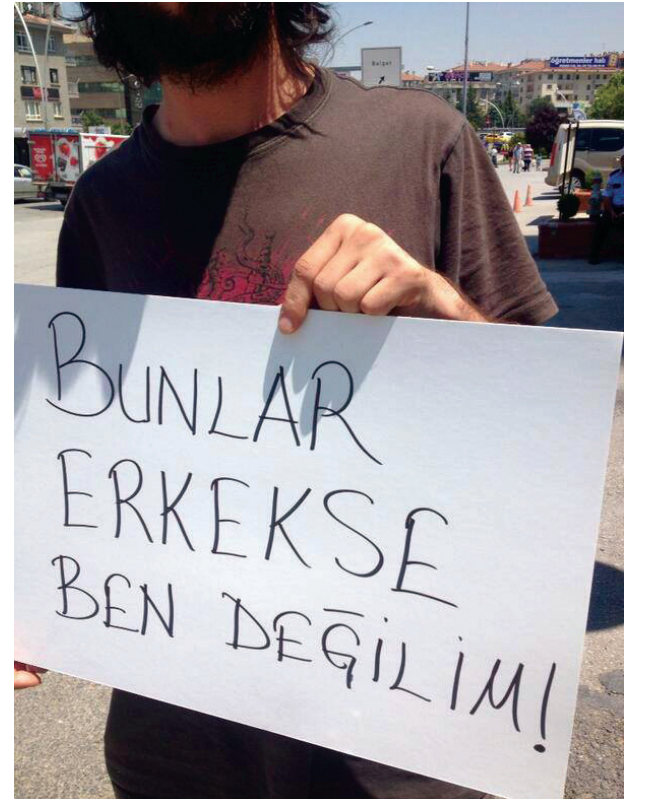
medya kuruluşundan işten çıkarıldı. **Bu bir korku hikayesi, bir yıldırma politikası devlet eliyle yapılan.**

...Ve eylemi bitiriyoruz. Eylemin 5. gününde eylemi, forumlara, sokağa/yürüyüşlere taşıma kararı vererek, "biz kendi manşetimizi hazırlayalım" diyerek, bir koli yumurta üzerine erkek medya çalışanlarının isimlerini yazıp -şiddetsizlik eylemi yapıyorduk- koliyi bıraktık ki, çalışanlar çocuklarına yumurta götürebilsinler. Ve akşamına Güvenpark Forumu'nda anlattık eylemi ve bir güzel hikaye de orada yaşadık. Forumlarımızı dinleyen, sosyal medyada bizi takip eden bir erkek, "Ben eylemi yapan kadın arkadaşlarımızı dinledim, kendimin özeleştirisini verdim, bundan sonra cinsiyetçi sloganlar atmayacağım, sizlerden de aynı duyarlılığı bekliyorum."

Bir kişinin bile bilinçlenmesi, sayımıza bakmaksızın ilerde neler değiştirebileceğimizin göstergesi. Gidecek yolumuz uzun, ama ilk adım büyüktü. Bu eylem medyada, oldukça çok haber oluşmasına yol açtı. Ama hiçbir zaman şiddet içermeden, kimseyi zor durumda bırakmadan bu eylemler devam edecek.

Kentte, belki sabah kalktığımızda her şey değişmiş olmayacak -insanlık kadar eski eril dil 1 gecede değişmeyecek elbette-, ama yılmadan ve vazgeçmeden, mücadelemiz kısa ve uzun vadede cesaretle devam edecek.

MG: İnsanlar, kadınlar her gün öldürülürken, tecavüze uğrarken, "Böyle küçük meselelerle ilgilenmeyin, kadınların daha önemli sorunları var" diyorlar. Oysa ki bir kadına öfkelenildiğinde, akla ilk gelen o kadını tecavüzle ve cinsel şiddetle tehdit etmek oluyor. Bunların hepsi aynı zihniyetin ürünü. Biz bununla mücadele ediyoruz ve etmeye de devam edeceğiz.

Şentepe'de Kentsel Dönüşüm Muamması

Söyleşi: Sümeyra Ertürk

Yenimahalle Çiğdemtepe Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi öğrencilerinden Ömer, Mustafa ve Taner ile birlikte kentsel dönüşüm ve 'kentsel dönüşümü belgeleme' çalışmalarını üzerine konuştuk. Okulun fotoğrafçılık kulübüne katılmalarıyla birlikte Şentepe'deki yıkımların hızını ve karmaşasını belgeleyen fotoğraf çekimlerinin ardından bir de konuya ilişkin 'Dut Ağacım' isimli bir kısa film çekildi. Kısa filmi internet üzerinden izleme şansı bulabilirsiniz. Ayrıca, Orta sayfalarımızda yer alan belgeleme çalışması da söyleşiyi gerçekleştirdiğimiz arkadaşlarımıza aittir.

'Kentsel dönüşüm' kavramını ilk olarak nasıl duydunuz?

Ömer: Ben ilk kez okulda kulübe katıldığımda Fahri hocadan duymuştum.

Taner: Ben de televizyonda İstanbul'da olan olaylardan duymuştum. Orada yıkımlar falan yapıyorlardı.

Mustafa: Ben Ankara Büyükşehir Belediyesinin gazetesinde görmüştüm. Bu Dikmen'de, polisle orada yaşayanlar arasında olaylar falan çıkıyordu.

Dikmen'de yaşanan olaylardan nasıl bahsediyordu?

M: Farklıydı. Yani fotoğraflarda insanların elinde sopa falan vardı. Görevlilere saldırdıklarını falan anlatıyordu.

Peki, bu 'kentsel dönüşüm' kavramını ilk duyduğunuzda sizde nasıl bir çağrışım uyandırdı? Yani sizce 'kentsel dönüşüm' yapılacağı söylendiğinde ne yapacakları anlamına geliyor?

M: Bilinçsizce davranıyorlar. Mesela bir tane arsa alıp kendi çıkarlarına göre dev binalar yapıyorlar. Çevreyi, orada yaşayan insanları düşünmeden kendi çıkarlarına göre düzenliyorlar.

T: Bir gecekonduyu yıkıp onun yerine 13-14 katlı bina yapıyorlar. Komşuluk ilişkisi falan hiç kalmıyor. Kötü oluyor.

Evet, dediğiniz gibi tek katlı bahçeli evleri yıkıp yerlerine çok katlı apartmanlar yapıyorlar. Peki, sizce bunu neden yapıyorlar?

T: Modernleşmek istiyorlar.

M: Birde insanların çoğaldığını düşünüyorlar. Yani tek katlı evlerin yerine 10 katlı binalarda daha çok insan barındırabileceklerini düşünüyorlar.

Modernleşme nasıl oluyor? Mesela eski denilen tek katlı evleri yıkıp yerine çok katlı yapılar yapmak modernleşme midir?

M: Yapanlara göre bu modernleşme...

Peki, bu uygulamalar size göre ne anlama geliyor?

Ö: Bence çok kötü... İnsanları evlerinden çıkartıyorlar. Bir sürü boş arazi var. Oraları da yeşillendirip, gecekondu tarzında evler yapıp şehirleştirebilirler.

Genelde 'kentsel dönüşüm' projesinin uygulanacağı yerlerde orada yaşayanlar ikiye ayrılıyor. Bir kısım bunu destekliyor, bir kısım ise desteklemiyor. Sizin çevrenizde durum nasıl?

M: Hemen hemen aynı... Mesela kadınlar çıkmak istiyor. Çünkü o evin pisliğiyle falan uğraşmak istemiyorlar. Ama başka bir taraftan batkılarında bahçe, toprak istiyorlar. Orada kalmakta istiyorlar. **Ö:** Gecekonduunun bazı iyilikleri var ama binanın da var. Mesela bina da soba zehirlenmesine çok az rastlanır. Ama gecekondu da çok oluyor. Tesisattan falan sürekli yangın çıkıyor. Binaları da buna göre düzenleyip yapıyorlardır. O yüzden çoğu insanda oralara gitmeyi kabul edebiliyor.

Peki, bu duruma 'kentsel dönüşüm' kavramını duymadan önceki bakışınızla duyduktan sonraki bakışınız nasıl?

Ö: Ben daha önce güzel bir şey olduğunu düşünüyordum. Ama işin aslını öğrenince rahatsız olmaya başladım.

M: Biz apartmana taşındığımızda ben hala durumun farkında değildim ama komşularımızdan falan ayrılmıştık. Bahçem gitmişti. Bunların dışında daha çok şeyi kaybedeceğimizin farkında değildim.

Soba zehirlenmelerinden bahsetmiştiniz. Şentepe'de çok yaşanıyor muydu?

Ö: Çok olmuyordu ama sürekli evlerde tesisattan falan yangınlar çıkıyordu.

Peki, bu yangınlar yaşanırken evlerdeki tesisatları falan kontrole gelen insanlar oluyor muydu?

M: Evlere hiç gelmiyorlardı. Belediyeler çevre düzenlemesi için geliyorlardı ama o da sadece parklar için oluyordu. Yani çevre düzenliyoruz diye gelip parkın yeşil alan olmayan kısımlarına çim ekiyorlardı. Her sene kaldırımları yıkıp yeniden yapıyorlar.

Bizde sizi okulda ziyaret etmeye gelirken Şentepe'yi detaylı

görmüş olduk. Ama bu dönüşüm sadece TOKİ eliyle mi yapılıyor anlayamadım? Çünkü her yer de birbirinden alakasız bir sürü çok katlı bina yükseliyor.

T: Yok... Mesela yukarı taraftakileri Başyazıcılar yaptı.

Başyazıcılar kim?

Ö: Kayserili bir mimarmış.

Her zaman arsasını aldığı insanlara yine o arsanın üzerine yaptığı binadan ev veriyor mu?

M: Yok... Çok lüks bir yer yaparlarsa sattığı arsanın değeri oradan ev alabilmesine yetmiyor. Ona değeri kadar bir ev bulup oraya gönderiyorlar. Mesela bazılarını yarım daire düşüyorsa ya kalan kısmını ödemesini istiyorlar ya da sat git diyorlar. Etrafındaki 5 ev arsayı verdiği için oda vermek zorunda kalıyor ama yarım ev düştüğü için ve üstünü tamamlayamadığı için gitmek zorunda kalıyor.

Şentepe'de yaşanan bu olaylara tepki gösteren bir çoğunluk oldu mu?

M: Olmadı. Veren veriyor. Zaten sonra onların yanındakilerde istemese de vermek zorunda kalıyor.

T: Müteahhite güvenmeyenler vermiyor. Çünkü paraları topladıktan sonra binayı yarım bırakıp gidenler de oldu.

Bu 'lüks' kavramına geri dönecek olursak sizce 'kentsel dönüşüm' adı altında neden bu kadar lüks yapılar yapmayı tercih ediyorlar?

Ö: En son çıkan şeyleri de takip edip 'bu evde bu da var' diyerek insanların dikkatini çekiyorlar.

Peki, biz yani o evleri satın alanlar neden bunlara sahip olmak istiyoruz?

M: Daha iyi olduğunu düşünüyoruz. 'Gecekondundan çıkmışken en iyisine oturalım' deniyor.

Sitede yaşamayı nasıl değerlendiriyorsunuz? Her yerde kameralar var. Orada yaşamayanlar içeri giremiyor. Bu 'güvenlikli' yaşam alanına bakışınız nasıl?

M: Ben öyle bir yerde yaşamak istemem. Mesela bir arkadaşım geldiğinde önce güvenliğe haber vermesinden rahatsız olurum. **Ö:** Benim bir arkadaşım geldiğinde, sesini duyduğumda 'kapıyı aç gir' derim. Bir de dönüşümden sonra artık kimse kimseyi tanımaz hale geldiği için güvenliğe azaldı.

Okuldaki fotoğrafçılık kulübüne katıldıktan sonra kentsel dönüşümü belgeleme fotoğrafı fikri nasıl ortaya çıktı?

M: Önce fotoğraf çekmek için bir konu bulmamız istendi. Kış fotoğrafları falan çektik. Daha sonra Fahri hoca dönüşümü fark etmiş ve 'hadi buraların fotoğrafını çekelim' dedi.

Fotoğraflamaya başladıktan sonra duruma bakışınız nasıldı?

M: Evlerin falan dışında aslında tamamen neyin değişeceğini gördük. Fiziksel değişimden çok insanların değiştiğini gördük. Röportajda yaptığımız için hayatlarının nasıl değiştiğini de öğreniyorduk.

Röportajlarda fark ettiğiniz değişimler nelerdi?

T: Aslında çoğu vermek istemiyordu. Mecbur kalmışlar vardı. Mesela evi yıkılan ama hala yenisine başlanmamış olan biri vardı.

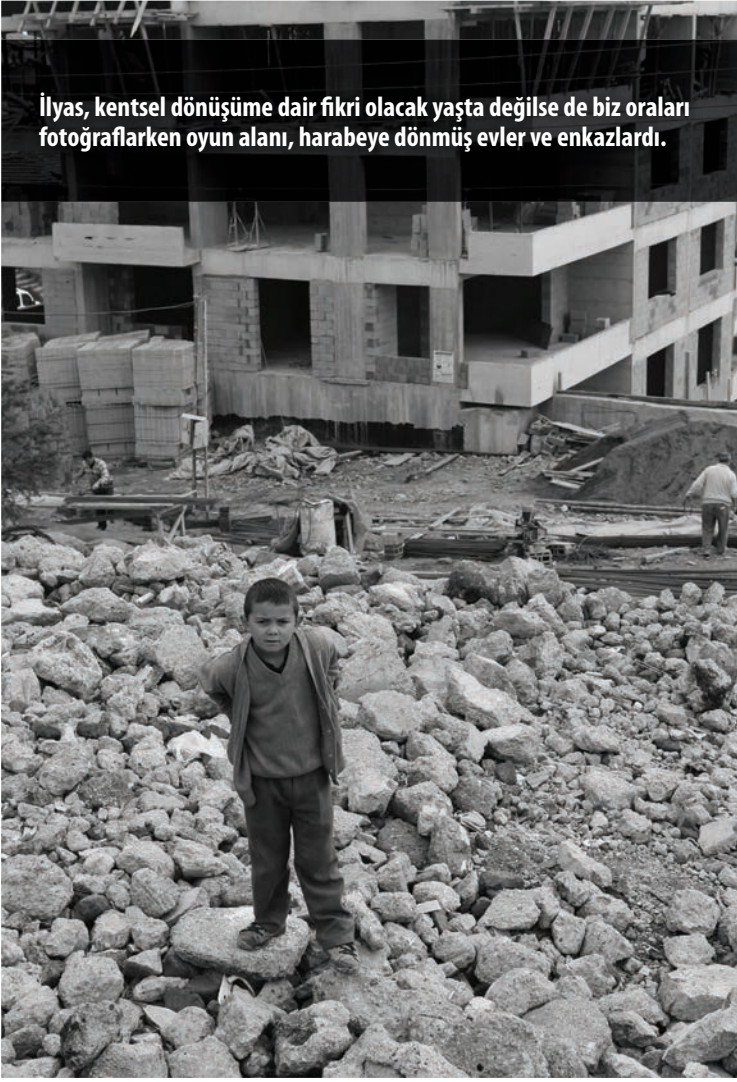
Peki, yaptığınız bu çalışmayı siz nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ö: Aslında biz bu noktalara geleceğini hiç tahmin etmiyorduk. Yani biz sadece fotoğrafların okulda panoda sergileneceğini düşünüyorduk. Sanırım Zeynep hoca size haber vermiş. Daha sonra kısa film fikri ortaya çıktı. Fahri hoca senaryoyu yazdı. Biz senaryoya çok katkı veremedik ama 1-2 hafta sonra çekimleri yapmaya başladık. Kurgusu yapıldı. Buralarda gösterim oldu. Yani bunları hiç tahmin etmiyorduk.

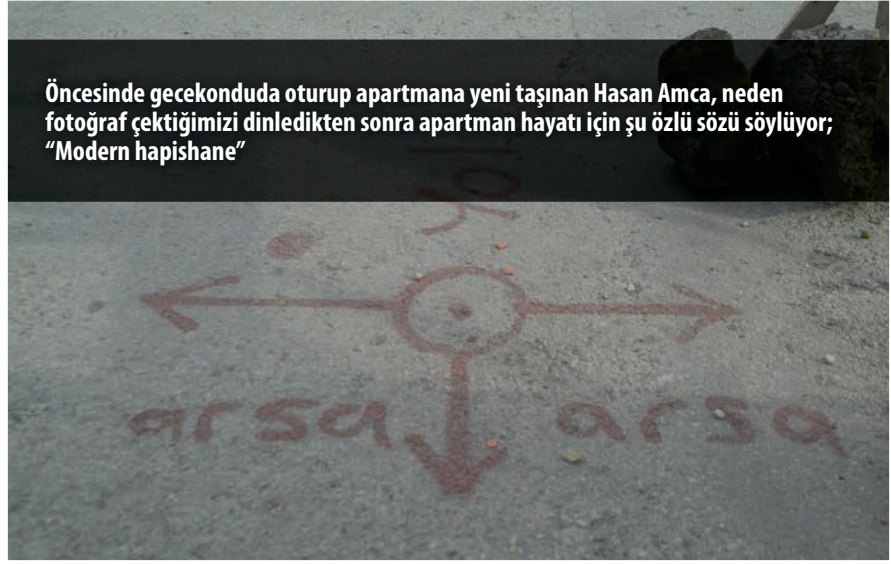
Peki, bunun üzerinden kulüpte ya da kendi aranızda yeni şeyler yapmaya devam edecek misiniz?

M: Geçen gün Gündem: Çocuk da yaptığımız sunumdan çıktıktan sonra üniversitelerde falan da fotoğraf gösterimi yapabiliriz diye düşündük. Yeni bir kısa film çekme düşüncemiz var. **Ö:** Bir de yapabilirsek fotoğrafları ve hikayelerini kitaplaştırmak istiyoruz.

İlyas, kentsel dönüşüme dair fikri olacak yaşta değilse de biz oraları fotoğraflarken oyun alanı, harabeye dönmüş evler ve enkazlardı.

Öncesinde gecekonduya oturup apartmana yeni taşınan Hasan Amca, neden fotoğraf çektiğimizi dinledikten sonra apartman hayatı için şu özlü sözü söylüyor; “Modern hapishane”

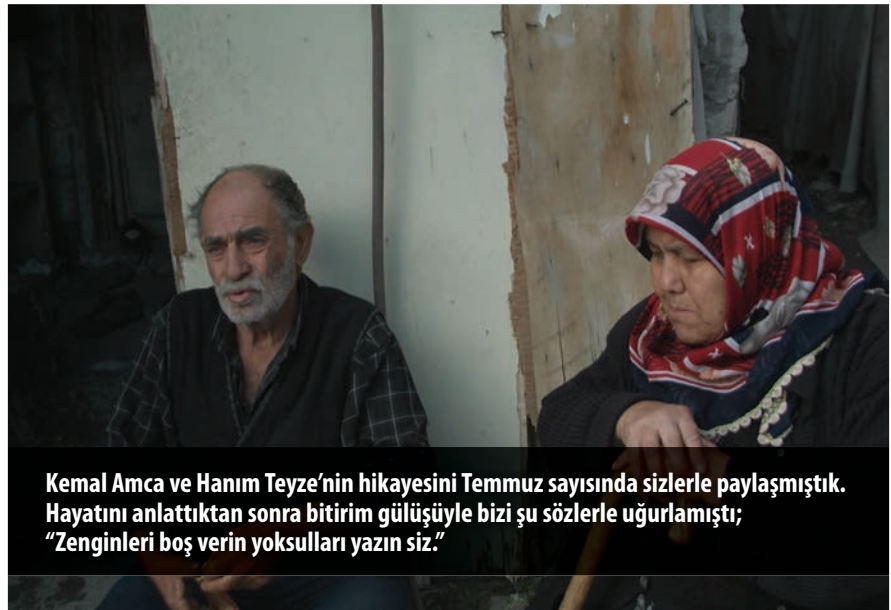
Ramazan Abi; “100 liralık bir derken aslında kentsel dönüşüm olmak gerekiyor.

Birgün mahallenize birileri gelir, size sormadan hayatlarınızda köklü değişiklikler yapacak kararları verir.

Bizim çocukluğumuzun oyunlarının halen oynandığını görmek güzeldi ancak yükselerek beliren(yaklaşan) binalar bu güzelliği gölgeliyordu.

Kemal Amca ve Hanım Teyze'nin hikayesini Temmuz sayısında sizlerle paylaşmıştık. Hayatını anlattıktan sonra bitirim gülüşüyle bizi şu sözlerle uğurlamıştı; “Zenginleri boş verin yoksulları yazın siz.”

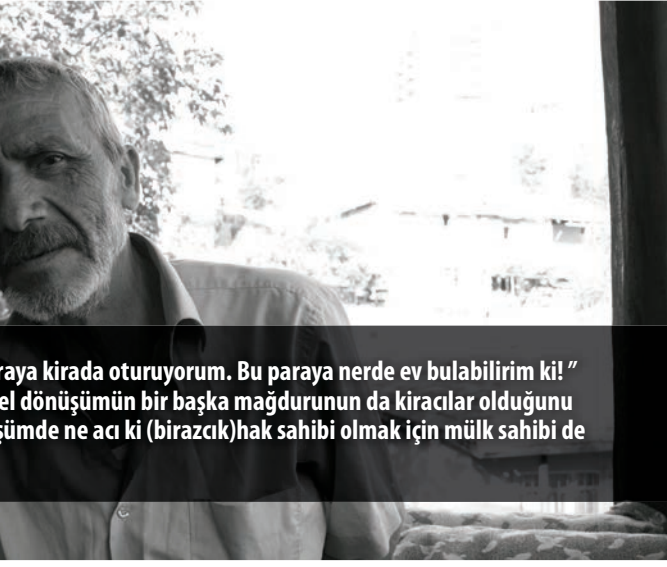

Televizyonlar ve reklamların daha çok da kadınların büyük öncelik.

Hazırık
Mustafa Sarı, Ömer Serçe
Fahri Aksirt, Zeynep

**“...Yeni binalar, y
özelliklerini kaybede
soylulaştırma, canla
Yeni butikler ve k
satan dükkanların
bakkalın yerini aldıkl
kent yapan binalar
gittiklerinde ne ol
Zuk**

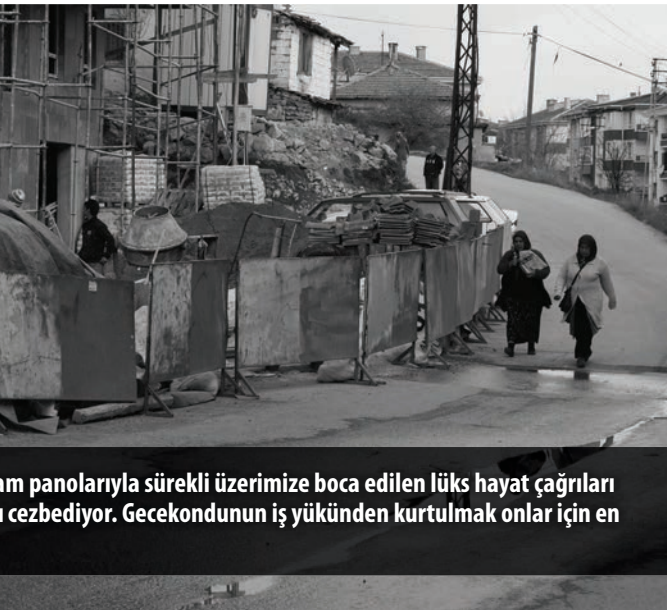

“Para kirada oturuyorum. Bu paraya nerde ev bulabilirim ki!”
“Kentsel dönüşümün bir başka mağdurunun da kiracılar olduğunu
gördümde ne acı ki (birazcık)hak sahibi olmak için mülk sahibi de

ve Belgeleme:

**ve Taner Özdemir (öğrenciler)
ve Alica (öğretmenler)**

**venî insanlar, gerçek
en mahalleler. Her yerde
andırma, göç her yerde.
rafeler, üç kuruşa mal
ve köşedeki emektar
larında ne olur? Bir kenti
ı değil de insanları ise,
ur? Kentin ruhu ölür.”
kin 2011**

am panolarıyla sürekli üzerimize boca edilen lüks hayat çağrılarını
cezb ediyor. Gecekonduğun iş yükünden kurtulmak onlar için en

İlyas kentsel dönüşüme dair fikri olacak yaşta değilse de biz oraları fotoğraflarken oyun alanı, harabeye dönmüş evler ve enkazlardı.

Halil ve Ömer kardeşler; “Gecekonduya yaşıyoruz. Akşama kadar oyun oynuyor, tavuklara bakıyor, bahçeyi suluyor ve tohum ekıyoruz. Eskiden arkadaşlarımız çoktu. Binalar çoğaldıkça arkadaşlarımız azalıyor.”

Park Forumlarını Ne Yapmalı?

Serhat Nigiz* - serhatnigiz@gmail.com

Gezi direnişi her alanda olduğu gibi sosyal mücadeleler alanında da yeni biçimler almaya devam ediyor. Bu açıdan "park forumları" son aylarda daha da ön plana çıkmış durumda. Başta İstanbul olmak üzere pek çok kentte kurulmuş ya da kurulmakta olan park forumları direniş sürecinin gelecekte nereye evrileceğinin özgürce tartışıldığı siyasi platformlar olma özelliğine sahip. Farklı sosyal sınıflardan, inançlardan ve dünya görüşlerinden insanların buluşma noktası olan forumlar, dünya ve ülke meselelerinin açık yüreklilikle tartışıldığı ve çözümler üretildiği zeminler olmayı sürdürüyor.

Park forumlarını yorumlamaya başlamadan önce forumların ne olduğu üzerine biraz kafa yormakta yarar var.

Forumlar birçok insanın sandığının aksine planlı ve örgütlü bir şekilde ortaya çıkmadı. Aksine forumlar Gezi direnişi süresince ve sonrasında tümüyle kendiliğindenci bir biçimde, yerel inisiyatifin ön planda olduğu bir tarzda ve amatör bir ruhla, birbirini tanımayan insanların bir araya gelerek kurduğu yapılar olarak doğdu.

Bu çeşitlilik ve zenginlik Türkiye'de ilk defa yaşanıyor; zira toplumsal düzlemde "çatışma" halinde olduğuna inanılan pek çok görüş, forumların ilk günlerinden itibaren, aynı ortak zemini paylaşarak birlikte mücadele yürütebilmenin imkânları ve koşulları üzerine fikir jimnastiği yapmaya çalışıyor. Bu açıdan Gezi direnişi gerçekten de herkesin ezberini bozan bir süreçti.

Hiç kuşkusuz bu yan yana gelme süreci fazlasıyla sancılı da oldu/olacak. O güne kadar sistem tarafından düşmanlaştırılmış ve asla biraraya gelemeyeceği söylenmiş olan insanların ilk defa Gezi sürecinde ve sonrasında ortak bir zemini paylaşmaya başlaması, kaçınılmaz olarak pek çok etnik, ideolojik ve din/mezhep temelli tartışmayı da beraberinde park forumlarına taşıdı. Bu tartışmalar sırasında forumlara küsüp gidenler olduğu kadar, o güne kadar "düşman" olarak bellediği insanların gerçekte kendisi ile benzer fikirlerle sahip olduğunu fark edenlerin sayısı da azımsanmayacak miktardaydı.

Bu kaotik ve sancılı süreç, eski alışkanlıklarını ve reflekslerini terk edemeyenleri otomatik olarak saha dışına atarken, değişmek ve mücadelenin bir parçası olarak kalmak isteyen unsurları ise zamanla dönüştürdü ya da dönüştürmek zorunda bıraktı.

Her forumun şimdiden kendisine ait özel bir hikâyesi oluşmaya başlamış durumda. Forumlar içinde yaşanan onca sorun ve anlaşmazlığa rağmen, çoğu insanın forumları terk edememesinin başlıca nedeninin, forumların Türkiye'de ilk defa "yan yana gelmez" denilen toplum kesimlerini bir araya getirmesi olduğu dile getirilmekte. Sistemin bastırdığı düzen dışı düşüncelerin özgürce tartışıldığı ortamlarda, rakip fikirlerin olmasının doğal olduğunu kabul ediyorsak, forumların bu derece "çekici" olmasının başlıca nedenlerinden bir diğeri olarak da, sistem içi siyaset anlayışına karşı, forumların, yeni bir alternatif üretebilmiş olmasını kabul edebiliriz.

Elbette forumların sorunları da yok değil; en başta eski alışkanlıklarını sürdürmek isteyenler ve onların dar grupçu ve "kafa kolcu" yaklaşımları forumların önünde ciddi bir engel oluşturuyor. Özellikle direniş sürecinde yer almış "apolitik" gençlikten bir kaç kişiyi -örgütsel anlamda- kazanarak, kendi doğrusal gelişimi ile "devrime" yürüyeceğini sanan bazı çevreler, bu girişimlerinin başarısız olduğunu kendi öz deneyimleri ile yeterince gördüler. En baştaki keskin

söylemlerinin ve doktriner tutumlarının işe yaramadığını gören bu çevreler, şimdi de daha önceki dönemde söylediklerini ve yaptıklarını unutmuşçasına "birlikten" ve "dayanışmadan" bahseder hale geldiler. Aslında bu iyi de bir gelişme, zira Gezi direnişinin ortaya çıkardığı siyasal iklim, her biçimiyle sekterliği ve dar kafalılığı ortadan kaldırıp, ortak mücadele kanallarının -birileri istese de istemese de- açılmasını zorlayan toplumsal bir mücadele zemini yaratıyor.

Park forumlarında sık sık karşılaşılan bir başka sorun ise tecrübe eksikliği. Hayatında ilk kez sokağa çıkıp kurulu düzene isyan etmiş "apolitik" gençler forumların örgütlenmesi noktasında zaman zaman zorluklarla karşılaşılıyor. Bu noktada eski alışkanlıklarını sürdürmek isteyenlerin olumsuz yönlendirmeleri de problemlerin katlanarak büyümesine neden oluyor.

Hâlbuki eski kuşakların, başka bir deyişle "dinazorların" sürecin başını çekme isteğinden vazgeçerek, o güne kadar kazanmış oldukları tecrübe birikimini genç kuşaklara aktarak, onların önünde değil yanında durarak mücadeleyi desteklemeleri gerekiyor.

Şayet bu yapılmazsa Gezi ruhunun özünü oluşturan gençlik dinamizmi, kariyerizm ve bürokratinin çarkları arasında ezilme ve yok olma tehlikesi ile karşı karşıya kalabilir.

Her şeyi bilen abilerden ve ablalardan -başka bir deyişle gerantokrasiden- sıtkı sıyrılmış bir gençlik kuşağının bu sorunları görmediğini sanmak yanılıgı olur. Onlar sandığımızdan da ileri görüşlüler ve bu yüzdendir ki, kimsenin beklemediği bir anda Türkiye tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir anti-kapitalist ve anti-otoriter toplumsal direnişe imza attılar. Bu gerçek kabul edilmeksizin meselenin anlaşılması ve ona uygun bir çözümün üretilmesi mümkün değildir. Zaten bu gerçeği kabul etmeyenleri hayatın kendisi zamanla tasfiye edecektir.

Yığınların kendi deneyimlerini küçümsemeden, bu deneyimlerden öğrenme süreçlerini hiçe saymadan, ne kadar ağır yenilgilerle karşılaşılırsa karşılaşılın her koşul altında üretilmesi gereken şey ise, "Gezi insan tipinden" bir an olsun dahi ödün vermeden inatçı bir politik duruşta ısrar etmektir. Önceliklerimizin başında bu gelmelidir. Toplumsal faydanın kendisi burada yatmaktadır. Zira dar grupçu ve sekter yaklaşımlarla toplumsal faydaların savunulamayacağını Gezi direnişi gün gibi açığa çıkarmıştır.

Park forumlarının ana gövdesini oluşturan gençlerin büyük hayalleri var. Hepsini daha özgür, eşit ve adil bir dünyada yaşama hayali kuruyorlar. Belki söze "işçi sınıfı", "devrim" ve "sosyalizm" kelimeleri ile başlamıyorlar ancak özlemini kurdukları dünya toplumsal sınıfların, sömürünün, ayrımcılığın, ırkçılığın ve faşizmin olmadığı yeni bir dünya. Eski kuşaklar ile aynı lisanı konuşmuyor olmaları, onların politika yapış tarzlarının devrimci olmadığı anlamına gelmiyor. Aksine onlar, park forumları aracılığıyla her gün yeni bir dünyanın tohumlarını ekiyorlar.

Onları desteklemek onların önüne geçmeye çalışmak ile mümkün değil, onları desteklemek, onların yanında olmayı ve direnişi onlarla birlikte büyütmeyi gerektiriyor. İçinden geçtiğimiz süreç bunu gerektiriyor.

Neredeyse tüm kentlerde park forumları çok dağınık ve aralarında herhangi bir koordinasyon yok. Başlarda bu sorunun -özellikle İstanbul'da- Taksim Dayanışması tarafından giderileceği beklentisi vardı, ancak bu beklenti en başta Taksim

Dayanışması tarafından açıkça reddedildi. Diğer yandan Taksim Dayanışması'nın iç dinamikleri -yani bileşeni olan siyasi yapılar- zaten böylesi bir örgütlenmeyi hayata geçirebilecek bir potansiyele de sahip değil. Aksine bu "devrimci" grupların birçoğu ne yazık ki park forumlarını kendi siyasi anlayışlarına bir tehdit olarak algılıyor. Bu durumda forumların yapabileceği tek şey, kendi söküklerini kendileri dikmekti. Öyle de oldu, örneğin İstanbul'da park forumları arasındaki ilişkilerin ve iletişimin düzenlenmesi için bir koordinasyon kuruldu. Bu iyi niyetli girişim fazlasıyla önemliydi.

Park Forumları Koordinasyonu şimdiye kadar bir karar/yönetim mekanizması olarak değil, yalnızca bir "posta güvercini" olarak çalıştı. Yani kendisini forumlar ile koordinasyon arasındaki haberleşmeyi düzenlemekle sınırlandıran bir yapı olarak tarif etti. Kuşkusuz bu durum mevcut koşulların bir ürünüydü; zira Park Forumları Koordinasyonu'na yollanan kişiler -bunlar genellikle forumların dış ilişkiler komisyonlarında görev alan kişilerdi- seçimle yollanmış birer "temsilci" olmadıkları için, onların tek işlevi haber götürüp getiren birer posta güvercini olmaktı.

Yine de Park Forumları Koordinasyonu'nun varlığı, onun siyasi bir merkeze dönüşmesi gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Gezi direnişinde sokağa çıkan milyonlarca insanın sistem karşısında ortaya koyduğu talepleri, doğru bir biçimde kavrayıp, bir program haline getirebilecek bir merkezin yaratılması ihtiyacı forumların temel gündemlerinden biri olmalıdır. Süreç ilerledikçe forumlara destek veren insanların forumlara olan güveninde de nispeten bir azalma yaşanıyor. Onların temel beklentisi Gezi hareketinin kendisini siyasi bir merkez olarak örgütleyip halkın taleplerini iktidara karşı daha net bir biçimde dile getirmesidir ki, üzücü olan forumların ve koordinasyonun hala bu aşamanın uzağından yakınından geçemeyecek bir durumda olmasıdır.

Kimi zaman ortak gündemler etrafında kendiliğinden kitlesel yürüyüşler ya da yerel etkinlikler örgütleniyor olsa da, sisteme karşı halkın meşru ve demokratik taleplerini tok bir sesle ortaya koyacak bir siyasi merkezin olmaması can yakıcı bir sorun olmaya devam ediyor. Hemen hemen bütün forumlarda, bu işe kafa yoranların "bir merkez yaratılmalı" şeklinde ortak bir söylemi var. Hiç kuşkusuz bu siyasi merkez forumların örgütleniş biçiminden dolayı şimdilik bir parti biçimi olmayacağına göre, esas merkezi politikalar üretmesi gereken odak bugün için Park Forumları Koordinasyonu'nun ta kendisidir.

10 yıllık otoriter bir yönetim anlayışından iyice bunalmış olanlar, böylesi bir merkezleşme kararının "beraberinde zorunlu bir işbölümünü, hiyerarşiyi, bürokrasiyi de doğuracağından" dem vuruyorlar. Elbette onların da haklı olduğu taraflar var fakat ne olursa olsun sonuçta bu sorun da koordinasyon görevlerinin dönüşümlü bir biçimde icra edilmesi gibi demokratik yöntemlerle çözülebilir. Unutmayalım ki her problemin mutlaka bir çözümü vardır.

Niyetlerimiz iyi ancak beklentilerimizi hayata geçirme noktasında büyük sorunlar yaşıyoruz. Herkesin benzer şeyleri söylediği bir ortamda adım atamamak ve siyasi bir merkez inşa edememek ancak "irade ve cesaret eksikliği" ile açıklanabilir. Ancak zaman hızla akıp geçiyor; mesele bizim ne yapmak istediğimiz, yoksa karşı tarafın ne yapmak istediği çok belli: Gezi hareketini bitirmek. Gezi hareketini sürdürmek istiyorsak elimizi çabuk tutmalı ve somut adımlar atmaktan korkmamalıyız.

*** Yoğurtçu Parkı Forumu'ndan**

HER YER ÇOK **KALABALIK**
GİDEREK DAHA ÇOK... DAHA **ÇOK**... DAHA ÇOK...

BURASI ÇOK KALABALIK.

VE **HERKES** ÇOK YALNIZ.

BİR SÜRÜ **YALNIZ** KALABALIK...

YALNIZLIĞA **TAHAMMÜL** için,

BİRBİRİMİZE NE KADAR BENZEDİĞİMİZİ

HATIRLA MAK GEREK.

KENDİNE TAHAMMÜLÜ **ÖĞRENMEK** GEREK.

BİRBİRİMİZE **NE KADAR** BENZİYORUZ?

ÇOK **BENZERİZ**.

HATIRLA **T** MAK GEREK.

biz hatırlıyoruz.

UNUTTUKLARIMIZI...

UNUTMASİ İŞİMİZE GELENLERİ...

UNUTMA!

DİNLEMEYİ BİLENLER HALA VAR.

YARAT MAKLA İLGİLENENLER,

İNSANLARDAN DEĞİL;

ÜRETMEKTEN BESLENENLER...

VAR!

SESSİZCE SEVEBİLENLER,

SESSİZLİĞE SAHİP ÇIKANLAR,

PARKLARDA OTURANLAR,

UÇURTMALARA GÜLÜMSEYENLER

-uçurtmayı vurmasınlar-

BİLİME İTİBAR VERENLER,

TEŞEKKÜR EDENLER,

ÖZÜR DİLEYENLER...

KEDİLERİ VE KUŞLARI BESLEYENLER

VAR!

ANLAYANLAR,

ANLAR GİBİ OLANLAR,

ANLAMAK İÇİN EMEK VERENLER,

ARAMIZDAKİ BAĞI GÖRENLER...

BEN DÜŞÜNCE KENDİ CANI ACIMIŞ GİBİ YANIMA GELENLER,

DÜŞTÜKLERİNDE BENİM CANIM ACIMIŞ GİBİ GİDİLENLER

YALAN SÖYLEMEYEN ERKEKLER,

YALAN SÖYLEMEYEN KADINLAR,

ÖYLESİNE VERİLMEYEN ARMAĞANLAR,

ZARİFÇE YAPILAN İYİLİKLER,

GİZLENEN, GİZLENEBİLEN ŞEYLER,

VAR!

GÜZELLİK, SAĞLIK, CANDANLIK VAR.

VAR!

SEVGİLİ **HERKES,**
EVLERİNİZDEN ÇIKIN.
SOKAKLAR I KORUYUN.

İNSANLARI **ÖNEMSE**YİN.

AĞAÇ LARA DİKKATLİ BAKIN.

ÇOK DİKKATLİ.

MÜZİĞİN ARKASINDAN GİDİN.

ADALET SİZLİĞİ GÖRÜN.

HER YERDE ADALETSİZLİK VAR.

ÇOK ADALETSİZLİK VAR.

YAĞMURDAN VE HAYVANLARDAN **KORKMA**YIN.

POLİTİKACILARDAN KORKUN.

DAHA **AZ** TÜKETİN.

YIRTIKLARINIZI DİKİN.

TAMİR EDİN KENDİNİZİ DE.

KENDİNİZE **YARDIM EDİN**.

EN ÇOK KENDİNİZE...

VE **UNUTUN** KENDİNİZİ.

EN ÇOK KENDİNİZİ.

ÇÜNKÜ DIŞARIDA **HATIRLA** NACAK ÇOK ŞEY VAR.

VAKİTSİZ ÖLÜM VAR.

AÇLIK VAR.

YOKSULLUK VAR.

YOKSUN LUK VAR.

SAVAŞAN ÇOCUKLAR VAR.

SİZİ KANDIRAN SATICILAR VAR.

KİTAPLARIMIZI YAKANLAR...

-kitaplarımızı yakıyorlar-

GÖKYÜZÜNÜ KİRLETENLER

SEBZENİZE ZEHİR KATANLAR

SİZİN TOHUMUNUZU SİZE PAZARLAYANLAR

VAR!

IRMAKLARINIZIN SESİNİ DUYUYOR MUSUNUZ?

IRMAKLARINIZI GÖMENLER VAR.

NERDE YEŞİL BULSALAR ORAYA BİR YOL DÖKÜYÖRLAR.

YARATMIYOR, YALNIZCA İNŞAA EDİYÖRLAR.

SİZİ KORUYACAK POLİSLE SİZİ VURDURUYÖRLAR.

KARDEŞLERİMİZİ...VU-RU-YOR-LAR!

ÇOCUKLARA TECAVÜZ EDENLER

KADINLARI İNCİTENLER,

KADINLIĞINDAN UTANIP İNCİNENLER VAR.

KİM OLDUĞUNU BİLMEYENLER.

İLLA BİR KİMLİĞİ OLSUN DİYE DELİRENLER,

RESİM ÇİZEMEYEN,

ŞİİR YAZAMAYAN,

DANS EDEMEYEN İNSANLAR,

-denizi hiç bilmeyenler-

VAR!

KÖTÜ ŞEYLER YEYİN,

KÖTÜ ŞEYLER OKUYUN ,

KÖTÜ HİSSEDİN,

VE BUNU İYİ HİSSETMEK ZANNEDİN, İSTEYENLER VAR!

AMA BİZ DE **VARIZ.**
seğmenler forum var!

HATIRLA **T** MAK İÇİN VAR.

ESKİDEN BAŞKALARI VARDI,

ŞİMDİ **BİZ** VARIZ.

YARIN BAŞKALARI **OLABİLSİN** DİYE.

SABAHLARIMIZA **ANLAM** GELSİN DİYE.

İSTEDİĞİMİZ KADAR ÇOCUK DOĞURMAK,

İSTEMEDİĞİMİZ KADAR **DÜŞ** GÖRMEK

KARNIMIZIN DOYMASINDAN ÖTESİNİ DE

HAK KİMİZ;

VAR!

VE HAKLILIĞIMIZ GÜCÜMÜZ DİYE BAĞIRABİLİRSEK,

OH BE İŞTE O ZAMAN DÜNYA VAR!

BARİKATLARIN ÖTESİNİ GÖREBİLİYOR MUSUN? (NERDE?)

BARİKATLARIN ÖTESİNDE ÇOK GÜZEL BİR YAŞAM VAR!

BİZ DE VARIZ.

BİZ VARIZ.

SEĞMENLERDE FORUM VAR;

HER PAZARI!

ORADAKİ YALNIZ KALABALIK,

SİZ DE **VAR MISINIZ?**

Hazırlayan: Nefin Pera

Ankara'nın Gezi Parkı: Ankara Kalesi

Çağrı Fidan

31 Mayıs 2013'te başlayıp tüm Türkiye'yi saran toplumsal bilinçlenme hareketi ve demokratik hak talepleriyle devam eden "Occupy Gezi" protestosu; içimizdeki uyuyan devi uyandıran, yaşadığımız şehre, parklarımıza, tarihimize, yaşam alanlarımıza ve özgürlüğümüze sahip çıkmamıza yardım eden yeni bir anlayış yarattı.

Doğduğum ve uzun yıllar yaşadığım şehir olan Ankara'da, çocukluğumdan beri demokratik hakkım olan birçok siyasi mitinge, eyleme ve protestolara katıldım. Yaşadığım şehri tanımaya, tarihine ve kültürüne kendimce sahip çıkmaya çalıştım. Hiç gidilmeyen, ötekileştirilen, unutulmuş semt ve mahalleleri defalarca gezdim. Kendi egomu törpüleyerek, içinde bulunduğum güvenli-kısıtlı çemberi kırmaya çalıştım. Geçmiş-gelecek, fakir-zengin, modern-muhafazakâr ayrışmalarını kabul etmeyerek oradaki insanların taleplerini, hayata bakışlarını ve hayatlarını öğrenmeye uğraştım. Belki de kendimi tanıırken empati yaparak diğer "onlar"la, hep öteki olarak kalmış insanlarla aramdaki farkı anlamaya, bilinmezlikleri ortadan kaldırmaya çalıştım. Bunun yanında, Türkiye'yi ve insanların keşfetmek üzere doğu-batı-kuzey-güney fark etmeksizin birçok şehri ve bölge gezdim, birçok insanla tanışma fırsatı buldum.

İstanbul'daki 1-2 yıllık maceramda da bu anlayışı devam ettirerek, hep eskiye, geçmişe, terk edilene ve ötekileştirilene olan yolculuğumu sürdürerek kendimi parklarda, tarihi mahallelerde, sahillerde, sokaklarda; Cumartesi Anneleri'nin yanında, 1 Mayıslar'da, Emek Sineması'nın yıkılmasında, Sulukule'de, Demirören AVM yapılması ve 2012'de de Taksim Yayalaştırma projesi protestosunda buldum.

İlla bir çıkarım ve sonuca varmaya gerek duymaksızın, insanlarımızın hep geçmişi-eskiyi, sadeyi ve doğayı terk ettiğini fark ettim. Bizim ülkemizde eskiyi- tarihi yenileyip güzelleştirmek yerine onu terk edip yeniye yönelmenin, fakir mahallelerinin gettolaştırılmasının ve insanlar arasında uçurumların yükseldiğini gözlemledim.

Özetle Ankara'da tarihi merkezin neden bu kadar kaderine mahkûm edildiğini, parklarının neden hep bu kadar boş olduğunu, eğitilmiş insanların şehirlerine dair neden hiçbir şey bilmediklerini, Ankara müzelerinin neden kimse tarafından ziyaret edilmediğini, sokakta yürümekten neden bu kadar korkulduğunu; İstanbul'da ise şehrin göbeğindeki Gezi Parkı'nın neden bu kadar boş olduğunu, tarihi yarımadanın neden yeterince keşfedilmediğini, müzelerine gidilmediğini, farklı olan insanlardan, eski mahallelerden neden bu kadar korkulduğunu ve yeme-içme haricinde insanların neden sokağa çıkmadığını kendime hep sordum, hep merak ettim ve hep sorguladım.

Belki ben de kültür yoksunu pahalı yerlerde bulundum. Paranın bu kadar zor kazanıldığı bir ülkede sırf eğlence ve zevk için birçok harcamalar yaptım, gereğinden fazla müsriflik yaptım ve gerektiğinde AVM'lere gitmekten çekinmedim. Ancak her zaman sırf tüketime dayalı bir paylaşım içinde olmaktan, kendimi metalarla ve maddiyatla ifade etmekten kaçındım. İnsanların gerçekten iyi olduğunu, kötünün insanların dışlanmasıyla ortaya çıktığını düşündüm ve insanlardan hiçbir zaman korkmadım.

Tüm bu gerçekler ışığında günümüzde neden böyle bir toplum ve ülke olduğumuzu tartışarak, güç sahibi kesim ve insanları suçlamak ya da siyasi bir analiz yapmak yerine; Gezi Parkı hareketiyle ortaya çıkan; yaşanan şehri sahiplenen, doğayı koruyan, kimseyi ötekileştirmeyen, insanıyla barışan, kapitalist kültürün dayatmalarıyla yozlaştırılmaya ve ranta-paraya dur diyen insanımıza güvenerek sizlerden alçakgönüllü bir talepte bulunmak istiyorum...

Biraz da Ankara'yı konuşalım, Ankara'ya sahip çıkalım, genç kuşaklara Ankara'nın şehir kimliğini unutturmayalım... Ülkemizi ve dünyayı daha iyi anlamlandırmak için, Türkiye Cumhuriyeti'nin şehir planlamasını, şehir hayatını, geçirdiği siyasi ve toplumsal değişimleri, en önemlisi zihniyetini daha iyi öğrenmek için yaşadığımız şehir Başkent Ankara'yı tanımak ve anlamakla işe başlayalım.

Tüketim muhafazakârlığıyla, toplu taşımın sınırlandırılmasıyla, şehrin içinden geçen koca bulvarlarla şehrin bölünmesiyle, mahalleler arası organik bağın yok edilmesiyle, meydanlarının yıkılmasıyla, yeşil alanların terk edilmesiyle ve AVM patlamasıyla insanların kontrol altına alındığı bir şehir Ankara. Herkesin İstanbul'a özenmesinin aonucu şehir kimliğinin olmaması, şehre özgü bir kültür ve birikimin oluşturulmaması, «Ankaralı» aidiyetinin gelişmemesi ve şehir sorunlarına duyarsızlığın, sorgulamamanın tavan yaptığı bir şehir aynı zamanda da...

Gezi olaylarının Ankara'ya taşınması sonucunda, Ankaralılar şehirlerini keşfetmeye, sahip çıkmaya ve en önemlisi sorunlarının farkına varmaya başladı. Tüketime ve insanlara olan güvensizliğin getirdiği kaypaklık ve korkunun azalması, Ankara için güzel bir başlangıç olmuş durumda. Direnişin forumlara döndüğü günümüz Ankara'sında bulunduğum tüm forumlarda Kızılay, Anıttepe, AOÇ, 100.Yıl, Dikmen, Keçiören, Mamak, Yenimahalle gibi semtlerde, şehir sakinleri kentlerini tanıyor, insanların sorunlarına eğilerek, olması gereken toplumsal dayanışma kültürünü geliştiriyorlar. Bu gerçekten inanılmaz mutluluk verici bir gelişme, emeği geçen herkese çok teşekkür ediyorum!

Şimdi benim asıl değinmek istediğim konu, kimsenin dikkat etmediği, tanımadığı, tehlike merkezi olarak bilip de gitmediği başta Ankara Kalesi olmak üzere Ankara'nın tarihi merkezini kapsayan semtler; Ulus, **Hamamönü ve Cebeci...**

Ankara'da bulunmaktan en keyif aldığım ve huzur bulduğum yer olan Ankara Kalesi... Kısaca özetlemek gerekirse tam olarak kuruluş tarihinin bilinemediği Kale, Ankara'nın tarihini yaklaşık M.Ö. 500 yılında başlatıyor. Galatlardan günümüze kadar askeri garnizon, üretim ve sanat merkezi, din ve spor merkezi olarak değişik dönemleri geride bırakan Ankara ve onun mamur kalesi uzun yıllardır kaderine terk edilmiş durumda. Özal döneminde gecekondulaşmayla mahalle kültürünün oluştuğu Ankara Kalesi, Ankara'yı daha iyi tanımak ve bulunduğumuz şehri tanıtmak için müzeleriyle, esnafıyla, zanaatkarlarıyla, sanat galerileriyle, tarihi dokusuyla ve güler yüzlü sakinleriyle bizleri beklemekte.

Yaşadığı şehri benimsemeyen, kent kültürünü tanımaya hevesli olmayan duyarsız milyonların çevrelemesiyle kendi kaderine direnmeye hâlâ devam ediyor taş duvarlar... Yıllardır Ankara'nın en önemli tarihi bölgesi Ankara Kalesi'nin tüm tapularını almaya çalışıp başaramayan Melih Gökçek, yeni alkol tasarısının da ivmelendirmesiyle adım adım hedefine yaklaşıyor. Altındağ Belediye Başkanı Veysel Tiryaki ile beraber yine iş başında. Yavaş yavaş tarihi Ankara'nın etrafını dönüştürmekte ve ranta kurban etmekte.

İlk olarak Ankara'nın en eski mahallesi olan Hacettepe mahallesine kentsel dönüşüm adı altında el atan AKP bütün evleri yıktırıp, Hamamönü'ndeki yeni evlerin tüm ruhsatını AKP Milletvekillerine dağıtmıştı. İkinci adımları da Hacı Bayram Veli Camii'nin etrafını temizleyip sahiplerini kovarak tapuları tarikat yurtlarına, yeni açılan ve denetlenemeyen medreselere, yurtlara ve AKP

sermayesine açmaktı. O da şu anda başarılımış durumda. Caminin altındaki çarşı esnafı bulundukları yerlerden zorla çıkarıldı ve bizzat şahit olduğum yıkık şantiyelerde iş yaptırılmaya zorlandı. Ramazanla beraber sonunda pes eden bölge esnafı dükkânlarını terk etmiş durumda.

Ankara'nın bence en değerli ve en sevdiğim yeri olan Ankara Kalesi'nde çocukluğumdan beri hizmet veren, bulunduğu yeri anlamlandıran Washington Restaurant, Altındağ Belediyesi'nin alkol ruhsatını yenilememesinden dolayı yaklaşık 1 aydır kapalı durumda. Öğrendiğim kadarıyla da Cemaatin yükselen rezidans diyarı Çukurambar'a taşınacaktı. Ankara Kalesi'ndeki zanaatkar ve emekçiler, mahalleliler ve sanat galerisi sahipleri, gözleme-çay diyarına çevrilmek istenen Kale'de daha ne kadar dayanabilir? Ev sahipleri, dükkân sahipleri Özal dönemiyle imara açılan Kaleiçi Mahallesi'nde yıllardır özgün bir hoşgörü kültürü yaratmış durumda. Kale'yi yıllardır kaderine terk eden Ankara Büyükşehir Belediyesi tapulara el koymak için harekete geçmiş durumda!

Her bir sokağında, her bir taşında, dükkânında anılarım olan Kale'yi kimler, ne için yıkmaya çalışıyor? Kahroluyorum, içim eziliyor... Lütfen şehrin esas merkezi olan Ankara Kalesi'ne sahip çıkalım, tarihi duvarlarında oturalım, hikâyesine ve tarihine ses verelim. Gerekirse mahallelilerin ve esnafın sesini duyurmak için çalışalım, onu kaderine terk etmeyelim.

Bulunduğumuz şehri daha iyi tanımalıyız, Ankara'nın en iyi manzarasında yıkılmak istenen evlere karşı oturarak, yürüyerek, taş duvarların sesini dinleyerek.

- Piriç Han'da gözleme yiyerek,
- Han'daki eski pikapları keşfederek,
- Sanat galerilerine bir göz atarak,
- Çengel Han ve Anadolu Medeniyetleri Müzelerini gezerek,
- Gramafon Cafe'deki engin taş plak koleksiyonuyla kulağımızın pasını silerek,
- Hatipoğlu Konağı'nda fasıl yaparak,
- Zenger Paşa'da yemek yiyerek,
- And Cafe'de Ankara'nın en iyi manzarasına karşı oturup düşünerek,
- Kirit Cafe'de kahvemizi yudumlayarak,
- Surun tepesine tırmanıp Ankara'nın ne kadar büyüdüğünü hayretler içinde gözlemleyelim ve Çıkrıkçılar yokuşunda antika ve el emeği göz nuru eserlere bakalım...

Kısacası toplumsal hafızamıza sahip çıkalım, belki çok tekrarladım ama onu kaderine terk etmeyelim. **Unutmayın Ankara'nın da size söyleyeceği çok şey var.**

Tuzluca'yır'da Cami-Cemevi Projesi Tutmayacak "Ne Derlerse Desinler"

Gülistan Aydoğdu

Bu söz, iktidardaki AKP Başkanı ve Başbakan Tayyip Erdoğan'ın her fırsatta tekrarladığı bir söz. Her konuşmanın sonunda kendi halkıyla inatlaşmayı politik tavrı haline getiren Başbakan "Kim ne derse desin yapacağız!" sözleriyle noktayı koyduğunu sanıyor.

Bu iktidar olduğu on yıl içinde hep böyle süregeldi. Son olarak Boğaz'a yapılmak istenen ve Alevi yurttaşların "Yavuz Sultan Selim" adıyla tepkilerine neden olan köprü için söyledi. Haziran ayı ile başlayan bu halk ve iktidar inatlaşması gezi olaylarını büyüttü büyüttü ve bütün ülkeyi sardı. Bu arada kaybettiğimiz gençlerin Alevi kimliğine kimse vurgu yapmak istemedi. Çünkü iktidarın körüklemek istediği tuzağa düşmediler. Bu; Alevi yurttaşların ve sol yapıların sağduyusu ile etnik çatışmaya dönüşmedi.

Fakat ne menem bir inatlaşmadır ki bu, Eylül ayında sokakların yeniden hareketleneceği bilindiği halde bir taraftan hükümet halkı tehditlere devam ederken, başka yerden halkı sokağa dökmenin yollarını aradı.

Tuzluca'yır halkının kimliği, inancı, siyasi yapısı bilindiği halde... Bir taraftan ODTÜ ormanına göz dikmiş ve yasal olmayan yollardan ağaçları katleden iktidar yalakası bir belediye başkanı yetmezmiş gibi, başka bir yerden Tuzluca'yır'a girmeye çalışan yol düşkünleri ve Cemaat. Bu arada yol düşkünü demek Alevi inancına ait bir terimdir. İhanet edenlere verilen en büyük cezadır ve bu aynı zamanda Alevilikten afroz anlamına da gelir, ki bu kişi Dede olduğu zaman ceza bir kat daha önem kazanır. İzzettin Doğan'ın postu haline gelen ve Süleyman Demirel'in açıkça dile getirdiği gibi hükümet eliyle kurulan Cem Vakfı, uzun zamandır Sünnileşmiştir, iktidarda kim olduğuna bakılmaksızın hükümetlerin yandaşı olmuştur. Tuzluca'yır'da yapılmak istenen Cami-Cemevi projesi tam da bu günlerde bir şeyleri kaşımak isteyen hükümet tarafından iyi niyet ve Alevilerin inancı ile dalga geçer gibi dayatılmak istendi.

Şimdi kimse yaklaştırmıyor o alana. Panzer, TOMA, Akrep ve üç otobüs çevik kuvvet eşliğinde inşaat devam ediyor. Bütün bunlar Alevi halkla devlet, iktidar arasında barış sağlansın diye yapılıyor. Bu kadar büyük bir yalanı insanların gözüne gözüne sokan başka bir iktidar daha olmamıştı. Buna dallardaki kuşlar gülüyor. Bu kadar barışa aykırı bir şekilde yapılmak istenen Cami-Cemevi projesi tarihte görülmedi. Nasıl bir toplumsal barıştır ki bu, aylardır Tuzluca'yır göbekte kurulan Direniş alanında insanlar akşamları sohbetleriyle, sazlarıyla, deyişleriyle, şiirleriyle, sorunları, talepleriyle söyleştiler. Bu durum mahalledeki paklarda da devam etti. Her şey barışçıldı. Ne battı Cemaat ve hükümete de birden, altında yüz metre yok bir cami var, dön yukarısına yine yüz adımlık mesafede başka bir cami var; Tuzluca'yır halkına bu camiler yetiyor da artıyorken,

cemaatçi olduğu ayyuka çıkan, CHP'yi ele geçirmek için fırsat kollayan Şişli Belediye Başkanı Sarıgül'ün verdiği otobüslere taraftarlarını doldurup Tuzluca'yır'a gelerek Cami-Cemevi yapmak fikri neye-kime hizmet eder? Şimdi Tuzluca'yır yangın yeri, sokaklarda barikatlar, gece yarılarna kadar polisin gaz bombaları, plastik mermileri, TOMAlardan sıkılan gazlı sulara karşı direniyor. Yaralılarımız, gözaltına alınan gençlerimiz, hırpalanan darp edilen bir halk var.

Yeniden yeniden soruyorum, bunun cevabını ben bilmiyorum. Bilen varsa söylesin lütfen: Bu hükümet, bu devlet, bu iktidar, bu başbakan, halkıyla bu kadar inatlaşır mı? İnatlaşırsa niyeti nedir? Ne yapmak istiyor, halkı karşı karşıya getirerek iç savaş mı istiyor. Ya da beklenen ekonomik krizi bu halka mı fatura etmek istiyor. Günlerce savaş çığırkanlığı yaptı. Neymiş Suriye'de demokrasi yokmuş... Şimdi sormazlar mı adama,"Senin ülkende demokrasi vardı da bu altı genç neden öldürüldü? Bu kadar gazı hangi düşmana karşı kullandın? Binlerce insan neden yaralandı? Kaç göz çıkardı? Kaç polis yargılandı? Demokrasi savaş çığırkanlığı mıdır? Komşu ülkelere saldırmak mıdır? Tecavüzcüleri katilleri, vahşeti desteklemek ve suçsuz çocukların

kadınların katledilmesi midir? Eli kanlı ÖSO'yu beslemek, desteklemek midir? Demokrasi, saatlik muta nikâhıyla kadınlara tecavüz etmek midir? İnsanların canlı canlı gırtlığını kesmek midir? Nedir Tayyip senin demokrasin? Ve demokrasi yok diye Türkiye topraklarına da komşu ülkelerden savaş ilanı olsa kimi suçlayacaksın? Gitti aşındırmadık kapı bırakmadı. Japonya'sından AB'ye, yetmedi ABD'ye Obama'ya ama her defasında ters yüz edildi. Ama bütün bunlar ders olmaktan uzak. Şimdi hükümet tam bir başarısızlık ve basiretsizlik içinde. Yerel seçimler kapıyı çalıyor. Laftan anlamayanın hakkı kötektir denir ya halkın sopası yok ama oyu var. İşte; bence zurnanın son deliği bu. Başarısızlık üstüne bir de ekonomik kriz var kapıda! Ne yapacak? Bir neden bulmak zorunda. Suriye ile savaşamadı, savaş olmadı. Direnişleri körüklemek ve halkı sokağa dökerek suçu bastırmak derler buna.

Tuzluca'yır'da Cami-Cemevi projesi tutmayacak. Cemaat hem Alevileri fişleyip hem Alevilerle barışamayacak. Yol düşkünü Dedeler sizin oynacağınız olabilir ama bu halk oynacağınız olmayacak. Direniş bu mahallenin geçmişinde, geleneğinde, ruhunda var. Bizim çocukları yıldırmadın, yılmayacaklar. Direne direne "sen ne dersen de" seni buradan kovacaklar.

Fotoğraflar: Emre Yılmaz

Plastik Masa Üzerine Birkaç Güzelleme!

Mazlum Demir*

Arkadaşlar merhaba, bu mektupta size cezaevlerindeki önemli bir tehlikeden bahsetmek istiyorum; "Hücrede bulundurulacak 2. Plastik masanın yaratacağı infial." Bildiğiniz gibi hapishanelerdeki Tutuklu öğrenci sayısıyla Ülkemiz, Dünya sıralamasında açık ara lider. Özellikle son dönemde yapılan toplu tutuklamalar ile yeni rekorlar kırılacak gibi görünüyor. Tüm bu rekorlar ortada ve yeni rekorlarda yoldayken, insanın aklına belli sorular geliyor. Birincisi devletimizin hapishanelerdeki bu öğrenciler için belli hizmetleri olacak mı? -Mesela hücrelere ufakta olsa kitaplıklar, çalışma masaları falan konsa hiçte fena olmaz- Neticede insan tutuklamalardaki cömertliği, hücresinde de görmek istiyor.

Gelelim bizim durumumuza. Bizleri yakından tanıyorsunuz. Yaklaşık bir ay önce Ankara'daki Gezi eylemleri sebebiyle tutuklandık. Geçen sürede düzenimizi kurduk. Temizlikli, hücre değişiklileriydi derken bir ay çabucak geçti. Biraz rahata kavuşunca yeni uğraşlar bulalım dedik. - Rahat durur muyuz hiç-. Fırsat bu fırsat bir yandan yabancı dilimizi geliştirelim, bir yandan okullar başlamadan disipline girelim dedik.

Dedik ama nerede çalışacaktık?

Her öğrenci gibi bizim de evlerimizde çalışma masalarımız

vardı, alışmıştık onlara. Dışarıda ise kitap-kafeler, kütüphaneler ve derslikler yardımımıza koşuyordu. E tabi burası pek dışarıya benzemediği için, doğallıyla "ev klasmanında" ele aldık (bize bir masa gerekiyordu). Aslında hücremizde 0,8 metrekare büyüklüğünde şirin mi şirin bir masamız var!

Yeri geldiğinde yemek masası, yeri geldiğinde el işleri için bir platform, yeri geldiğinde dağılmış kitaplarımız için bir kitaplık oluyor. Neticede 0,8 metrekarelik bir masadan söz ediyoruz. Neler yapılmaz ki o masada? Hele hele 3 kişinin kaldığı ve her şeyin ortak kullanıldığı bir hücre de bu masa bir şahesere dönüşebiliyor. Tüm bu hizmet ve konfora teşekkür edeceğimize, rahat durmayıp bir çılgınlık yaptık. Kantinden satın almak üzere yeni bir plastik masa talep ettik. -O şirin masa neyimize yetmiyor!- Neyse devamında değerli cezaevi müdürlüğümüzden cevap geldi. "Hücredeki 2. Masanın amacı dışında kullanılabileceği" gerekçesiyle yasak olduğunu anlatan bir cevap. Masa isteğimiz nazikçe geri çevrilmişti. Yasak olan bir şeyin niye kantin listesine dahil edildiğini ise anlayamadık. Muhtemelen siz de anlamdınız. Ama boş verin, kurcalamayın, burası F Tipi! Her hangi bir şeyde mantık aramaya kalkınca işin içinden çıkmıyorsunuz! Sonrasında maazallah tepki filan gösterirsiniz. O zamanda kınama cezası, mektup cezası

ve görüşçü cezalarıyla karşı karşıya kalırsınız. Evet arkadaşlar konumuza dönecek olursak, anlayacağınız gibi bir çılgınlık planımız daha suya düştü.

Oysa o 2. Plastik masayla ne çılgınlıklar hayal etmiştik. İstedığımız gibi "amacı dışında" kullanabilecektik. Üzerinde kesinlikle ders çalışmayacaktık, mektupları daha rahat yazmaya çalışmayacaktık, üzerine çay yemek dökülen kitapları o masanın üzerine yerleştirmeyi ise aklımızdan bile geçirmemiştik. İtiraf ediyorum; alacağımız ikinci masayla kılıç kalkan oynayacaktık. Masanın bacaklarını kılıç üst yüzeyini de kalkan yapacaktık. Güneşin olduğu saatlerde ikinci masayı havalandırmaya çıkarıp, altına geçip gölgesinin keyfini çıkaracaktık.

Ne yazık ki bunların hiçbirisini yapamadık arkadaşlar. Tüm hayallerimiz suya düştü. Oysa biz her şeye rağmen, onu tüm plastikliği ile çok sevmiştik. Biz aslında onu da değil, ona sahip olabilmek ihtimalini sevmiştik.

*Mazlum Demir, yazıyı hazırlayıp bize gönderdiği dönemde hala tutuklu bulunmaktaydı. Kendisi geçtiğimiz günlerde tahliye oldu.

Bale'nin Formasından Bilic'i Okumak!

Osman Bulugil - osmanbulugil@gmail.com

Futbolun gündemine düşürdükleri 'bomba' haber olan G.Bale'nin 100 milyon avroya Tottenham'dan, Tanrı'nın emri Perez'in kavliyle İspanya'ya getirilişi; Barcelona'nın Neymar'ına karşılık Real Madrid'in tipik bir transfer hamlesi olarak okunabilir. Fakat görülmesi gereken Real Madrid ve Barcelona'nın birer şirket olduğu; La Liga'nın tekeli elinde tuttukları* ve bugünkü rekabetle oluşturulan "tarih yazımıyla" beslenerek, endüstriyel futbolun sömürü çarkının birer parçasını oluşturduklarıdır. Endüstriyel futbolda söylemler de en az eğlencenin parçası kadar değer görüyor (Barcelona ve Real Madrid teknik adamlarının Bale'nin transfer ücreti konusundaki atışması gibi).

Sömürü ilişkilerinin show ponny'lerinin gösterisi olan futbol da, çarka çomakla gidenlere negatif bir söylem üretebileceklerse "bomba haber" oluyor, direnişe atıf yapan kelimeleri de yok sayılıyor. Bugünün futbolu; sürekli genişleyen, pastasını büyüten (Avrupa Ligi'nin format değiştirmesi vb.), büyütürken de başarı algısıyla süslenen ve her geçen gün daha fazla müşteriye ulaşan bir endüstri olarak karşımıza çıkıyor.

Bu görüntüde, "başka futbol"dan küçük esintiler sunan, 'başka bir futbol mümkün' dedirtebilen direniş mihenkleri elbette mevcut. Özellikle taraftar örneklerini bolca verebiliriz. Teknik adam olarak ise Türkiye'ye mütevazıca gelip, mütevazıca top oynatan S. Bilic'i rahatlıkla işaret edebiliriz. Kendisinin Antep maçı sonrası açıklamalarına kısaca göz atalım:

"Sosyalist biri için takımın oyunu ne kadar toplumsal?" şeklindeki bir soruya Bilic, "Takım olarak oynuyoruz. Zaten buradaki felsefe, güç halkındır. Oyunculara bunu anlatmaya çalışıyorum. Takımda zenginler ve fakirler yok, sınıflar yok. Sınıfları ortadan kaldırarak, gücü halka vermeye çalışıyoruz. O bakımdan sosyalist bir takım yaratıyorum diyebilirim" yanıtını vermişti.

Öncelikle bu denemenin oldukça dikkate alınması gerekiyor. Bize vereceği 'başka bir futbol (dünya) mümkün' esintisi, direnişin bir parçasını oluşturuyor. Küçük esintilerden fırtınanın nasıl oluşabileceğini çok da iyi biliyoruz. Gezi direnişiyle zamansal kardeşliğini bildiğimiz, ulaşım zammıyla başlayan ve 150 kente yayılan ama daha kısa süreli olan Brezilya direniş sürecinde, Konfederasyon Kupası maçları oynanmaktaydı. FIFA için telaşlı olan dönemde, Pele, iktidarın söylemlerini üretip direnişe son verin derken, direnişçilerin cevabı da "milli takım sokakta/direnişte" olduğuydu.

2014 Dünya Kupası statları yapılırken yurdundan edilen insanlar, milyon dolarlarla inşa edilen statlar ve FIFA'nın şirketleri düşünen çekinceleri... Belki akla ilk gelecek olan Brezilya halkının uyku tulumuna gireceği, futbol coşkusu adı altında pazarladıkları gösterinin ritmine kapılacağı yönünde olabilir. Fakat gerçek bambaşka: Brezilya halkı uyku

tulumunun kolonlarından birini yıktı bile, sıra diğerlerinde... Brezilya halkı için medya yoluyla üretilen futbol dili artık pek de anlam taşıyor, Pele'nin değil, Futbolun filozofu Sokrates'in peşinden gidiyorlar.

Bu süreçte sahada Sokrates, Lucarelli'lere; Kulübede Valeri Lobanovsky, Bill Shankly'lere fazlasıyla ihtiyacımız var. Bilic'in duruşu, akıl yürütmesi ve pratiğini de bu düzleme taşımak, desteklemek gerekiyor. Hemen her gün spor basını dedikleri bir safsatayla cinsiyetçilik, milliyetçilik içeren bir dili sürekli yeniden üreten medyada, -Tanıl Bora'nın Karhanede Romantizm kitabında bahsettiği gibi- "endüstriyel futbolda istenen şık laflar"ın edilmesi de tamamıyla cinsiyetçi, milliyetçi bir dil ve tüketimle ilişkili. Çünkü laf kısmı da eğlencenin bir parçası. Bu noktada Bilic'in açıklamalarının alt başlıklara itilmesi çok da doğal. Ya da eğlencenin bir parçası olarak 'laf' etmeyen Aykut Kocaman'a karşı alınan tavrı hatırlayalım. Medyanın ürettiği dil yoluyla birçok sıfat ekleyerek dışsallaştırmaya çalıştıkları başka bir futbolun teknik adamlarından birisi S.Bilic.

Yazımızı bitirirken Bilic'in açıklamalarına paralel, sözü Bill Shankly'ye bırakalım:"

"Benim sosyalizmden anladığım, herkesin aynı hedefler için çalışması ve başarıyı bölüşmesidir; futbola da hayata da böyle bakarım."

* Örnek olarak TV gelirlerinin dağılımına bakalım: Real Madrid ve Barcelona TV gelirlerine baktığımızda sezon başına 140'ar milyon avro alırken, diğer 18 takım toplamda 350 milyon avro'yu paylaşıyor. Bunun da 80 milyon avrosu Atletico Madrid ile Valencia alıyor. TV gelirlerinin dağılımı bile bize iki kulübün nasıl tekelleştiğini gösteriyor.

Ankara'da Bir İlköğretim Okulunda Bahçe Çalışması

Güliz Karaarslan

Permakültür Ankara grubunun eğitim birimi, bir kaç ay önce bir araya gelerek; okullarda permakültür bahçeleri yapmak ve çeşitli eğitimler vermek için bir eğitim paketi hazırlamaya karar vermişti. Bu eğitim paketinin içinde, permakültür uygulamalarının yanı sıra; doğa gözlemi, alternatif ekonomiler, barış eğitimi, yoga gibi çok çeşitli çalışmalarda yer alması planlanıyordu. Bu eğitim çalışmasında amaç, çocukların doğada daha çok zaman geçirerek, doğayı tanımlarını, doğayla yakından ilişkiler kurmalarını, bulundukları yerde yaşamı, canlılığı hissetmelerini sağlamaktı.

Bu kapsamda ilk çalışma, 20 nisan Cumartesi günü Jale Tezer Koleji'nde gerçekleştirildi. Kolej bahçesinde küçük bir alan bu çalışma

için ayrıldı. Bahçede ilk önce şifalı ot spiralinin yapılmasına karar verildi. Çevreden bu iş için taşlar toplandı, biraz toprak getirildi.

Doğada spiral formunda yapılara oldukça sık rastlanır. Deniz kabukları, çeşitli ot ve yapraklarda spiral formunu görmek mümkündür. Permakültür çalışmalarında da su ve rüzgar akışını arazideki çalışmalara uygun şekilde tasarlamak için spiral formlar sıklıkla kullanılır. Şifalı ot spiralinde şifalı otlarla yemeklik otların rahatlıkla yetiştirilebileceği, tepeden bir fiskeyle sulanan bir sistem oluşturulur.

Okulun bahçesinde taşlarla önce bir spiral formu oluşturuldu. Üzerine toprak serilerek spiralin yükselmesi sağlandı. Daha sonra elde bulunan maydanoz, dere otu, fesleğen ve lavanta tohumları ekildi. Spiralin en üstüne sulama için bir fiskeye yerleştirildi. Şifalı otlar spiralinde nane, papatya, adaçayı, kekik, biberiye gibi pek çok bitki

de kullanılabilir. Şifalı ot spiralinin yanı sıra öğrencilerin de katkılarıyla kavun, karpuz, kabak, mısır, fasulye tohumları da küçük bardaklara ekildi. Kolejde bahçe çalışması, daha sonraki haftalarda kompost, gıda ormanı gibi permakültür ilkelerine uygun etkinliklerle devam edecek.

Günümüzde okulların bahçeleri genellikle betondan ve çim alanlardan oluşuyor.. Çocukların çıkıp oynayabilecekleri, gözlem yapabilecekleri doğal alanlar çok az. Yapılan araştırmalar; ekolojik çeşitlilik barındıran, çeşitli habitatlar içeren okul bahçesi tasarımlarının, çocuklar üzerinde olumlu etkiler yarattığını gösteriyor. Bu tür çalışmalara katılan çocuklar, gıdanın nasıl üretildiğini, tohumdan fideye gelişim aşamalarını deneyimleyerek öğreniyor bu da farkındalıklarının artmasını sağlıyor. Örneğin, Almanya'da çocuklar için orman kreşleri bulunuyor. Velilerin girişimiyle kurulan bu kreşlerde çocuklar, öğretmenleriyle birlikte ormana giderek doğayı keşfediyorlar.

Çocuklar ağaçlara tırmanıyorlar, hayvanları gözlemleyip, çiçekleri ve ağaçları tanıyorlar. Yine okul bahçelerinde zaman geçiren çocuklar fiziksel olarak daha hareketli, beslenme konusunda daha bilinçli, doğaya karşı daha duyarlı ve yaratıcı bireyler oluyorlar.

Ankara'da başka okullarda da permakültür bahçeleri oluşturma çalışmaları devam edecek. Duyarlı velilerin, öğretmenlerin, okul yönetimlerinin desteğiyle bu çalışmaların daha iyi noktalara geleceğini söylemek yanlış olmaz. Günümüzde gitgide doğadan uzaklaşan, uzaklaştırılan çocukların; doğayla barışık bir yaşamı benimsemeleri için, okullara çok önemli görevler düşüyor..

Yararlanılan Kaynaklar

Permakültüre Giriş, 2011, Bill Mollison
Yeşil Atlas, Aralık-Şubat 2013
<http://www.ntvmsnbc.com/id/25195813>
<http://permacultureturkey.org/doganin-alfabesiyle-tasarlamak-permakultur/>

ANKARA'DA EKİM SERGİLERİ

Derleyen: Özgür Ceren Can

Cer Modern
Gelenekten Modernizme Meksika Sanatı / Karma Sergi
4 Eylül - 15 Kasım

CerModern, Meksika sanatının ilk kez en geniş kapsamla derlenen sergisine ev sahipliği yapıyor. Visions of Mexican Art, *Gelenekten Modernizme Meksika Sanatı* Sergisi, 20 ve 21. yüzyılın tanınmış Meksikalı sanatçıları kapsayan 54 eserden oluşuyor. Sergide son 70 yılda 5 farklı sanat hareketini içeren, aynı zamanda Meksika'nın sosyal ve politik tarihine göndermelerde bulunan resim, heykel ve fotoğraflar yer alıyor. Diego Rivera, Rufino Tamayo gibi ülkemizde de tanınan sanatçıların eserlerinden oluşan karma sergi 15 Kasım'a kadar görülebilir.

Salt Ulus
Modern Denemeler 5: Aşı / Aslıhan Demirtaş
26 Eylül – 30 Kasım
Türkiye'deki baraj göllerinin coğrafi, kültürel ve toplumsal etkilerini irdeleyen **Modern Denemeler 5: Aşı** sergisi **Salt Ulus**'ta açılıyor. Çıkış noktası Ankara'daki Erken Cumhuriyet Dönemi peyzaj projelerine dayanan Aşı, bu vesile ile başkente dönüyor.

Modern Denemeler 5: Aşı, Türkiye'de üretilmiş baraj gölleri ile onların atası olan Ankara kültürlerini yeniden üreterek, Aşı'nın fiziksel gerçekliğini ortaya çıkarıyor. Uluslar-ötesi bir modern peyzaj ögesi olan su yapılarını ele alan bir albüm, Ankara'daki ilk örneklerin fotoğrafları, Fırat ve Dicle havzalarındaki baraj göllerinin maketleri ile sunulan sergi içeriği, Türkiye'deki tüm baraj göllerinin kurumsal arka planı dâhilinde incelenebildiği bir veritabanıyla tamamlanıyor.

Torun
Torun Pazarı
28 Eylül – 29 Eylül
Torun bu sezon açılışı Torun Pazarı ile yaptı! 28 - 29 Eylül günlerinde yapılan etkinlikte sanatçı işleri ve tasarım nesneleri satışa sunuldu, sanatçı

toplulukları, kolektifler ve bağımsız oluşumlara ait tanıtıcı malzemeler sergilendi, müzik performansları ile kulaklarımız şenlendi. Ev yapımı yemeklerle de midelerimiz şenlendi.

Sevgili Özgür Ceren Can
6 Ağustos'ta anne oldu.
Biz de dayı, teyze, amca,
hala, abla, abi, arkadaş.
İşte karşınızda Bal Çiçek,
Hoşgeldin Bal Kız.

Ballıbaba Sokak'ta Tıkırdayan Çaydanlık Torun Pazarı / Torun

Özgür Ceren Can

Ankara'nın nevi şahsına münhasır sanat paylaşım platformu Torun keyifli bir etkinliklerle sezonu açtı. Torun, çıgırtkanlıklarını sinsilik kisvesi altına gizlenmiş botokslu sanat etkinliklerine inat, 28 – 29 Eylül günlerinde "Torun Pazarı"nı kurdu. "Torun Pazarı"nda sanatçılar, sanatçı toplulukları, kolektifler ve bağımsız oluşumlar kentin sanat ortamında tezgâh açtılar. Semt pazarlarının samimiyeti ve civıltısı Ballıbaba Sokak'ta Torun müdavimlerini karşıladı. Ankaralıları bu pazarda heyecan verici tasarım ürünlerle, iyi müziklerle ve leziz yiyeceklerle buluştular.

Bu paylaşımın odak noktası; Torun'un var olabilmesi için gerekli direncin temelini oluşturabilecek biraradalığa dair farkındalık yaratmak oldu. Yola çıkışından bu yana maddi ve manevi sürdürülebilirliğini gönüllü katılımcıların desteği ile sağlayan Torun, sanatsal paylaşım için daha iyi koşullara ulaşmanın ve bu koşulların devamlılığını sağlamanın peşinde gibi görünüyor. **Bu çerçevede "Torun Pazarı" kolektif bilince bir iştirak çağrısı niteliğindedir...**

Ben kendi adıma Torun'un var olma mücadelesinin oldukça yorucu olabileceğini düşünüyorum. Çünkü **hem kültürel güç odaklarının hırsları hem de kişisel egolar Don Kişot'un yel değirmenleri misali dikilebilir insanın karşısına... Maddi olanakların kısıtlılığı ile cebelleşmenin yanı sıra, sanatsal etkinlik süreçlerinde iki kişinin bir araya gelmesi bile oldukça zorken, Torun'un pek çok farklı disiplinden insanı bir araya getirebilmiş olması oldukça önemli.** Bu güne gelene kadar kim bilir ne badireler atlattılar ama mekânda 2012 yılının Nisan ayından bu güne dek 12 sergi, 1 sanatçı konuşması, film gösterimi, müzik ve dans performansı gerçekleştirilmiş. Bu süreçte bir kütüphane oluşturulmuş. Kentin çağdaş sanat ortamı battaniyeler altında miskin miskin yayılırken, hiç de azımsanamayacak müthiş bir iş gücü Ballıbaba Sokak'ta hamarat bir çaydanlık misali tıkırdayıp durmuş resmen. Tüm bu performans benim için oldukça ilham verici. Torun ekibini kutluyorum.

Elbette kuru kuru tebriklerle Torun'a hak ettiği katkıyı sağlayamayız. Bundan böyle tüm Ankaralı sanatseverlerin taşın altına ellerini koymaları gerekiyor. Torun Pazarı katılımcıları bu biraradalık ile kendi paylarına düşeni yapmışlar. Bundan sonra iş Ankaralıların desteğine kalıyor. Nasıl derler? "Param olsa da ben alsaaam!"

Kafanızı Kaldırın!

Amatör Astronom - Özgür Cengiz
ozgurengiz2008@hotmail.com - www.astronomigunlugu.blogspot.com

Şekil 1 : M33, Pinwheel (Fırıldak) veya Triangulum (Üçgen) Galaksisi, Nevşehir - Göreme'den 07.08.2013 tarihinde çekildi.

Ekim Gözlem Tavsiyeleri:

Yaklaşmalar: 6 Ekimde Ay-Merkür-Satürn yakınlaşması, 7 Ekimde Ay-Merkür-Venüs-Satürn yakınlaşması, 10 Ekimde Merkür-Satürn yakınlaşması izlenecek. 18 Ekim'de parçalı ay tutulması olacak.

Gezegenler: Merkür ve Satürn güneş doğrultusuna geçtiğinden, güneş battıktan sonra 1 saat kadar gözlem imkanı veriyorlar. Jüpiter ise gece yarısından sonra doğuyor. Aynı dertten Venüs de muzdarip (!) Güneş battıktan sonra 2 saat izlenebiliyor. Kızıl gezegen Mars ise gece yarısından sonra (2:45 civarı) doğuyor.

Merhaba. Yaza "hoşçakal" derken, kış takımyıldızları büyük köpek, orion gibi takımyıldızlara "merhaba" dediğimiz günler başlıyor. Termometrelerimiz günden güne inişini devam ettirirken, bulutsuz havalarda, nemsiz ve buharlaşmanın olmadığı atmosferde gözlem yapmak, daha başarılı sonuçlar verecektir.

Meteor Yağmuru: 21 Ekim'de Orionids (Avcı) göktaşı yağmuru maksimuma ulaşacak ve saatte 20 civarı sayılabilecek.

27 Ekim'de yaz saati uygulaması sona eriyor. Saatlerinizi 1 saat geri almayı unutmayınız.

Amatör Astronomun Galaksi Rehberi -4

Güneş Sistemi: Kozmik okyanus'un kıyısında, ayaklarımızı henüz daha suya batırmışken, aynı güneşi paylaştığımız diğer komşularımızı tanımadan, uzayın engin sonsuzluğuna yelken açmamız mümkün değil. Bu yüzden, kısa kısa güneş sistemimizden ve sistemin üyelerinden biraz bahsetmemiz gerekir. Güneş sistemimiz, yaklaşık 5 milyar yaşında olan bir kırmızı cüce güneş etrafında yörüngeye girmiş çok sayıda kozmik objeye ev sahipliği yapar. Bunlardan en bilinenleri gezegenlerdir. Sistemimizde, dünyamızla birlikte 8 gezegen bulunmaktadır. Gezegenler, güneşin oluşumundan arta kalan maddelerin, bir kütle çekim alanında toplanmasıyla oluşmuşlardır.

İç Güneş Sistemi: Güneşe yakın olan Merkür, Venüs, Dünya ve Mars iç güneş sistemini oluştururlar. Bu kısımda, güneşin etkisi yoğun hissedildiğinden, dolayısıyla, katı gezegenlerin oluşumuna olanak verdiği için, iç güneş sistemi gezegenleri katı bir yüzeye

sahiptirler. Bunlardan **Merkür**, güneşe en yakın olanıdır. Öyle ki güneş etrafındaki bir turunu 88 günde tamamlar. Kütleli Dünya'nın % 5'i kadardır. Güneşe uzaklığı 60 milyon km'dir.

Venüs, adını aldığı güzellik tanrıçası ile hiçbir benzerlik göstermez. Aslında tam bir cehennemdir. Boyut olarak dünyanın ikizi diyebiliriz. Güneşe uzaklığı 105 milyon km olup, sülfirik asitten bir atmosferi mevcuttur. Yüzey sıcaklığı 400 C derecede ve yüzey basıncı inanılmaz boyutlardadır. Dünyamızdan daha önce bahsetmiştik. Bu nedenle atlıyoruz. Burada bir hatırlatma yapalım.. Dünyamızın güneşe olan 150 milyon km'lik uzaklığı, 1 AU (Astronomik Birim) olarak adlandırılır ve diğer kozmik objelerin uzaklıkları AU cinsinden verilir.

Birçok bilimkurgu filmine ilham olan kızıl gezegen **Mars**, tarih boyunca insanların ilgisini çekmiştir. Mars'ın güneşe uzaklığı 1.5 AU'dur. Dünya'dan küçük olan Mars'ın çoğunlukla karbondioksitten oluşan bir atmosferi vardır. Hatta kutuplarında karbondioksit buzullarından şapkası bile mevcuttur. Güneş sistemimizin en büyük dağı Olympus Mons (20.000 m, Everest'in yaklaşık 3 katı yüksekliği) ve en büyük kanyonu (Valles Marineris) bu gezegendedir. Deimos ve Phobos adında 2 uydusu bulunan Mars'a insansız birçok seyahat yapıldı ve yaşamın kırıntıları arandı. Artık

insanlı uçuşların sırası geldi.

Mars'ın ötesinde uzanan gaz devleri gezegenlere kadar uzanan boşlukta asteroid kuşağı bulunur. Gezegen olamamış ve katı minerallerin oluşturduğu bu kuşak, Güneş'ten 2,3 AU uzaklıkta başlar ve 150 milyon km genişliğindedir. İçerisinde Ceres gibi cüce gezegen sayılan büyük asteroidler de mevcuttur. Vesta, Pallas ve Hygiea gibi bazılarının hidrostatik dengeye ulaştığı kanıtlanırsa, cüce gezegen olarak tekrar sınıflandırılabilirler.

Şekil 2 : Güneş sistemi gezegenleri ve cüce gezegenleri, büyüklük kıyaslamaları.

Önümüzdeki sayıda, dış güneş sistemi, plutoidler, kuiper kuşağı, oort bulutu ve kuyruklu yıldızlardan bahsetmeyi planlıyoruz.

Herkese açık ve temiz gökyüzü dileklerimizle...

Bariş ve Sürgünlük Ezgileriyle Üç Kürt Kadın Trio Mara:

Söyleşi: Özge Çağlar

Kadınlardan oluşan,kadınlar tarafından söylenmiş şarkıları klasik batı müziği enstrümanları ve geleneksel ses teknikleriyle yeniden yorumlayan TRİO MARA, Ermeni katliamı sırasında Serhat bölgesinden Ermanistan'a sürülmüş Yezidi Kürtlerinden iki kadın olan keman sanatçısı Nurê Dilovanî ve piyano sanatçısı Nazê İşxan ile politik nedenlerle Türkiye'yi terk etmek zorunda kalan Sakina Teyna'nın vokalde yer aldığı bir üçlü olarak müzik yolculuğuna üç sene önce başladı. Trio Mara'yı ve tüm içtenliğiyle Sakina'yı kendisinden öğreniyoruz.

Bize kendinizden ve müzikle tanışma sürecinizden bahseder misiniz?

1973 yılında Muş'un Varto ilçesinde doğdum. Müzikle ilgilenen alevi bir ailede değişlerle iç içe büyüdüm. İlk, orta ve yüksek öğrenimim süresince amatör müzik gruplarında ve değişik korolarda yer aldım.

1991 yılında İstanbul'da kurulan MKM(Mezopotamya Kültür Merkezi) çatısı altında Kürtçe müzik alanında çalışmalarına başladım ve Koma Mezrabotan'da vokalist olarak yer aldım. Kürdistan Özgürlük mücadelesinin değişik alanlarında çalışmam nedeniyle müziğe uzun yıllar ara verdim ve 2006 yılında yeniden profesyonel olarak müzikle ilgilenmeye başladım. Bulunduğum Avrupa alanında çok değişik projelerde yer aldım. Viyana İmprovize Caz Orkestrası eşliğinde yazdığım değişik tekstleri okuduğum ve şarkılar seslendirdiğim konserler verdim. Doğaçlama sokak tiyatrosu yapan bir tiyatronun son dört yıllık projelerinde şarkı ve tekstlerimle performanslar sergiledim. Avusturya, Almanya, İsviçre ve birçok farklı yerde solo ve ortak konserler verdim. Bu ortak projelerimden en önemlisi, Mehmet Akbaş ile yaptığımız konserlerdi. 2012 yılı başında ilk solo çalışmam olan ROYÊ MÎ isimli albüm çalışmamı yaptım.

TRİO MARA nasıl ve ne zaman bir araya geldi?

2011 baharında TRİO MARA bir kadın üçlüsü olarak kuruldu. Kemanda Nurê Dilovanî, piyanoda ise Nazê İşxan, vokalinde benim olduğum TRİO MARA, yaklaşık üç yıllık bir geçmişe sahip. Karşılaşmamız, biraz tesadüf oldu. Benim kadınlardan oluşan bir grup kurma hayalim hep vardı. Nazê'yi önceden tanıyordum, ama uzun zamandır bağlantım yoktu. Nurê ile tesadüfen karşılaşp, onunla bu projemizi konuşunca, zaten kuzeni olan Nazê'ye bu teklifle gidebileceğimizi söyledi. Bu teklifi sunduk ve anında olumlu yanıt aldık. Nazê ve Nurê Kürt müziği açısından önemli kadın sanatçılar. Hem güçlü bir akademik eğitimden geçmiş hem de Ermenistan Kürtlerinden oldukları için Kürt müziğine oldukça hakimlerdi. Grup kurma kararı verdikten sonra, sıra isme geldi. 'Mara' ismi de çok bilinçli bir tercih oldu. 'Mara', Kürtçenin Kirmanckî lehçesinde 'bizden', 'Ma' ismi hem Ermenice'de hem de Kirmanckî'de 'ana' demektir. 'Mara' kelimesi Arapça dilinde de 'kadın' anlamına gelir. Ortadoğu'nun birçok dilinde birbirine yakın dişil anlamlar taşıması da isim olarak seçmemizde önemli bir rol oynadı. Müziğimizde, ilk günden itibaren klasik Kürt Müziği eserlerini, kadınlara dair ve kadınlar tarafından söylenmiş şarkıları piyano ve keman eşliğinde seslendirmeyi esas aldık. Aslında batı enstrümanları olan keman ve piyanoyu daha çok geleneksel ses teknikleri ile harmanlayarak, bir sentez yaratmak istedik.

Grubu üç Kürt kadını oluşturuyor. Kadın ve Kürt kimliğinizin müziğinizin oluşumunda önemli rol oynadı mı?

Bizim kişisel öykülerimiz, doğduğumuz coğrafya ve kimliğimizin yaşadığı sorunlardan bağımsız değil. Sömürgeleştirilmiş ve ezilen toplumların her bireyinin kişisel hikayesinde aslında bir topluluğun hikayesi yatar. Biz de yüzyıllardır, savaşların, çatışmaların, kan ve gözyaşının dinmek bilmediği, asimilasyon ve yok saymanın kol gezdiği bir coğrafyada doğmuş kadınlarız. Hem etnik, hem de cins kimliğimiz, yaşadığımız zorlukları katmerleştirdiği için, yaşadığımız coğrafyanın acılarından bağımsız, uzak bir duruş sergilemek istemiyoruz. Müziğimizle yaşadığımız coğrafyada kadın olmamızdan kaynaklı karşılaştığımız zorluklara da vurgu yapmak istiyoruz. Kaderi hala gelenekler, toplumsal cinsiyetçi rollere göre belirlenen kadınların trajedisini dillendirmek ve sesimizi direnen kadınların sesine katmak elbette ki temel hedefimiz.

Türkiye sancılı bir siyaset coğrafyası... Siz de bir dönem siyasetle ilgilendiniz. Siyasetle tanışma sürecinizden biraz bahseder misiniz?

Siyasetle tanışmam, üniversite yıllarıma dayanır. Kürtlük bilinci ve sosyalist bilinci edindiğim bu yıllarda, önce öğrenci hareketi içerisinde yer aldım. 91 yılında MKM nin kuruluş döneminde İstanbul'da çalışmalara katıldım. Bu dönem binlerce insanın akın akın dağlara çıktığı bir dönemdi. Ben de bu yolu seçtim ve uzun yıllar mücadelenin farklı alanlarında yer aldım. Bu süreç, sanatla hiçbir şekilde bağımın olmadığı bir süreçti. Ama o koşulların bunu gerektirdiğine hep inandım. Bu durumların tamamı, siyasi olarak yasaklı hale gelmeme neden oldu. Tüm bunlarla beraber, Kürdistan coğrafyasında siyaset, kaçılması ve uzak durulması zor, hatta imkansız bir olgu... Bu nedenle geçmişte daha çok aktif bir siyasi çalışma içinde yer alıp, şu anda daha çok sanatla ilgilenmem, ondan koptuğum anlamına gelmiyor. Kürtçe müzik yapmanın kendisi bile başlı başına kişiyi politik kılıyor, bunca yıl aktif bir çalışma yürüten bir insan için elbette daha farklı bir anlam taşıyor. Yapmış olduğum sanatı, mücadele değerlerinden ve toplumsal sorunlardan kopuk bir şekilde ele almıyorum. Ancak, siyasetin ve sanatın üzerinde şekillendikleri mecraların da çok farklı olduğuna inanıyorum. Bu anlamda, siyaset ve sanat tartışmasız bir bağ içerisinde olmalıdır. Ancak, birbirini belirlememelidir. Malum, siyaset, kendisi dışındaki olguları, daha çok kendi hizmetine sokmak ister, böyle olduğu ölçüde ona yer verir. Oysaki her olgunun kendi iç işleyişi vardır.

Siyasi yasaklılıktan dolayı doğduğunuz yere gelememeniz size memleket özlemi yaşıyor mu?

Tabi ki... Bu çok derin yaşanan bir duygu. Benim de içinde olduğum, yüz binlerce insan, düşünceleri, politik aktiviteleri nedeniyle kendi ülkelerinden uzak yaşamak zorunda kalmıştır. Göç içinde göçün, sürgün içinde sürgünlüğün yaşandığı bir coğrafyadan geliyoruz. Bir kere ben her tür sınırın, yasağın, insanların duygu ve düşüncelerine konmuş her kısıtlanmanın karşısındayım.

90'lı yıllarda siyasetle ilgileniyor olmak nasıldı?

O dönemlerde Kürdistan meselesi veya siyasetle ilgilenmek, kelle koltukta

yaşamaktı. Ancak, yüz binlerin ucunda ölüm de dahil bin bir zorluğun olduğunu bilerek yola çıktığı çok hareketli dönemlerdi. Bir halkın en nadide, en güzel, en akıllı, en bilinçli bireylerinin akın akın mücadele alanlarına gittiği, kadınların çok önemli çıkışlar yaptığı bu yılların, kişi olarak benim için çok büyük anlamları vardır. Tek bir dakikasından bile pişmanlık duymadığım bu yılların, büyük acılar kadar, büyük kazanımlar sağladığına da inanıyorum.

Halil Uysal'ın çektiği kadın bir gerilla olan Bêritan'ın yaşamını anlatan "Bêritan" filminin müziklerini de siz yaptınız. "Bêritan"ın sizin için anlamı neydi?

Halil Uysal tarafından yapılan ve oldukça büyük bir izleyici kitlesine ulaşan Bêritan isimli filmde, müziği Koma Agirî ve bana ait Bêritan isimli şarkıyı seslendirdim. Bu şarkı, filmin ana şarkısı oldu. Halil Uysal, sesimi kullanacağını önceden bana söylemedi ve sürpriz yaptı. Bir dağ sinemasında, ay ışığı altında yüzlerce gerilla ile bu filmi izlerken, daha başında kendi sesimi duyunca, çok duygulandım ve onur duydum. Bu şarkı, 92 yılının Kasım ayında yapıldı. Birçok sanatçı tarafından da söylendi. Ancak filmin muhteşemliği, şarkıyı bir kez daha zihinlere kazıdı. Bu süreç, benim de tekrar müziğe dönüş yaptığım zamanlara tekabül etti. Beritan arkadaşı, bizzat tanımış ve kısa süren devrimci yaşamının sekiz ayına tanıklık etmiş bir yoldaşı olarak onu ifade etmem istenirse 'her şeyden önce komple bir insan, bilinçli ve asi bir kadın, bir yaşam aşığı, mücadeleden en zor zamanlarda bile taviz vermeyen bir muhteşem bir devrimci' derim.

Türkiye'de Kürtçe, yıllarca mahkum edildi. Şimdi kendi dilinizde müzik yapıyor olmak nasıl bir duygu?

Çok mutluluk verici olduğu kadar, hüznün de veren bir durum... Kendi dilimizde şarkıları gizlice dinlediğimiz, müziğimizin ve dilimizin yasaklı olduğu koşulların değişmesi için o kadar çok bedel verdik ki... Bu dil özgür olsun diye, bu kültür ölmesin diye, insanlar kendini ifade edebilsin diye çok değerli yoldaşlarımızı kaybettik. O anlamda, keşke onlar da bu zamanlara tanıklık etselerdi diye düşünür, hüznülenirim.

Kürt müziğinin folklorik anlamda temel direği dengbejliktir. Günümüz kürt müziği dengbejlikten bağımsız düşünülebilir mi?

Dengbêjlik, Kürt müziğinin orijini. Yüzlerce yıldır yasaklı, hiçbir eğitim mekanizması olmayan, yazılı materyalleri olmayan Kürtçenin bu günlere kadar gelmesinde, folklorik özelliklerin kaybolmamasında bu geleneğin payı birincildir. Bu nedenle, çok önemli buluyorum ve korunması gerektiğine kesinlikle inanıyorum. Hele hele kadınların dengbêjlik geleneğindeki başat rolünü düşünürsek, özellikle de kadınların saklı kalmış ezgilerini derlemenin, tekrar yorumlamanın, özünü koruyarak geleceğe taşımanın çok önemli olduğuna inanıyorum.

Türkiye'nin kürtler için bir temel direk niteliği taşıyan anadilde eğitim talebini reddetmesini nasıl yorumluyorsunuz ?

Bu Türkiye Cumhuriyeti tarihi boyunca yaşanan bir handikap. Yok sayma, kendine benzeştirme, benzemeyeni yok etme, bu coğrafyada gelmiş geçmiş tüm yönetimlerin temel politikası oldu. Bunu da tam bir bölünme fobisine dayandırdılar. Kürt sorununa bir çözüm bulma ve

müzakerelerin başladığı bir dönemde bile, Kürt tarafının attığı tüm önemli adımlara karşılık, hala ana dilde eğitimi meclisin gündemine almaması, alsa bile bu korkuyla kararlar vermesi anlaşılır değildir. Birçok farklı dilin, kültürün, rengarenk bir mozaik gibi olduğu Anadolu'yu çoraklaştıran zihniyet de budur. Bir dil, bir dünya ise eğer, her dilin varlığı fazlalık değil, zenginliktir. Bunu zenginlik olarak görmemek, zaten yok sayma kültüründen kaynağını alır ki, biz de buna karşı kendi dillerimizde ısrar ederek, insan olmaktan kaynaklı temel bir hakkımız olarak bunu geri almamız. Bu bir lütuf değildir, bir temel hakktır.

Türkiye'de gazeteciler, öğrenciler, halklar, kadınlar siyasi hak ve özgürlüklerini dile getirdiği için ağır cezalarla mahkum ediliyor, yaftalanıyor, fişleniyor. Türkiye'nin legal alanları daralttığını düşünüyor musunuz?

Kesinlikle... Bu konuda dünyada özgürlükleri kısıtlayan sayılı ülkelerin başında yer alıyor. Yüzlerce akademisyen ve aydının, gazetecilerin, seçilmiş politikacıların sudan gerekçelerle ve senaryolarla zindanlara konması, bir yandan da dağdaki gerillaya in denmesi tam bir ironidir. Eline silah bile almamış insanları böyle terörize edip, arkasından da, gerillaya dağdan in demek, kesinlikle güven verici değildir. Bu durum, insanlara legal alanda kendini ifade zemini vermemedir. Bu anlamda, insanların kendilerini ifade etmek için başka mücadele alanlarına yönelmesi de pek yadırganmamalıdır.

Gezi süreci kitlelerin anti-iktidar çılgılığı oldu. Gezi süreci ve sonrasını nasıl yorumluyorsunuz?

Gezi sürecini çok önemli buluyorum. Gezi'de tek bir gruptan, örgütlü bir homojen bir yapıdan söz etmek mümkün değil. Ama, insanların bazı müştereklerde bir araya gelebileceğinin de göstergesi oldu. Kadınların, gençlerin, eşcinsellerin, devlet dışı sosyalitenin ilk kez biraraya geldiği ve kendisini bu kadar hızlı bir şekilde mobilize ettiği bu süreç, bence önemli bir başlangıç.

Kürtler, ilk günden beri bu direniş içinde yer aldılar. Bazı kesimlerin, Kürdistan'da yaşananlara karşı Türkiye tarafındakilerin sessizliğini gerekçe göstererek, gezi direnişini eleştirmeleri, buradaki hareketle aralarına mesafe koymaları anlaşılır, ama doğru olmayan bir tutumdu ki Kürt Özgürlük Hareketi de bu konuda özeleştirisel bir değerlendirme yaptı. Bir Kürt olarak, Hrant Dink katledildiğinde orada olamasam da, mahşeri bir kalabalığın toplanması, içimi ne kadar rahatlatıysa, Roboski katliamına karşı sadece yüzlerin toplanması da o kadar yaraladı. İlk kez, Gezi sürecinde Lice'de katledilen Kürt genci için anında binlerin İstanbul'da toplanması, beni çok umutlandırdı. Hala ulusalcı bazı çevrelerin bu konudaki ırkçı yaklaşımlarının Gezi sürecine gölge düşürmesi tehlikesi var. Ancak, tüm bunlara rağmen, önemli bir kesimin de Kürt meselesinde yıllardır uygulanan politikayı görmesi ve uyanması anlamında Gezi hayli öğretici bir süreç oldu fakat gezi, sadece bir Erdoğan ve AKP karşıtlığı değil, onlar da dahil, Cumhuriyet tarihinin tüm adaletsiz, faşizan, antidemokratik uygulamalarına karşı olduğunda bir anlam kazanacaktır. Bu yolda da önemli bir uyanış yaşandığına inanıyorum.

CAVA Enstitü Ankara'nın Orta Yerine Geliyor

Söyleşi: Tanju Gündüzalp

2012-2013 sezonunu başarılı bir şekilde Cernodern'de tamamlayan CAVA; bu sezon çalışmalarını genişleterek Ankara'nın orta yerine, kent odaklı bir sinema merkezine taşıyor: Büyülü Fener Sinemaları. Ankara'da ilk kez gerçekleştirilecek olan "Film Stüdyosu" Masterclass, bir filme başlamak için cevaplanması gereken tüm soruları yanıtlayarak sinema sektörüne açılan kapıyı aralayacak. Masterclass programı aynı zamanda Türkiye Sineması'na kaynak oluşturması amacıyla kitap ve DVD olarak sinemaseverlere sunulacak. CAVA Program Yönetmeni Tufan Taştan'la konuştuk.

CAVA Enstitü nasıl ortaya çıktı, nasıl bir arayışın ürünü? Geçtiğimiz yılı nasıl değerlendiriyorsunuz?

CAVA Enstitü, Türkiye'de var olan yeni sinema arayışlarına katkı ve katılımında bulunmak amacıyla ortaya çıktı. 2012 yılının Mayıs ayında Yapım-eki tasarımında çalışmalarını başlatarak Ankara'da mekânsal bir arayışa girdi. Bu arayışı da ilk yılında (tabi yanılıya kapıldığımızı) sonradan anlayarak ve ayrılarak) Cernodern'de karşıladı. Bir sezon boyunca 12 farklı atölye çalışmasında 200'ü aşkın katılımcıyla buluştu. Türkiye Sineması'nın usta isimleri ile birlikte yönetmenlik, senaryo, oyunculuk, eleştirmenlik alanlarında çalışmalar yaptı. Gerilla Film Atölyesi'nde uygulamalı olarak "Bir Kelime" adlı bir kısa film üretti, hatta ilk ulusal gösterimini 4-11 Ekim 2013 tarihleri arasında 50. Uluslararası Antalya Altın Portakal Film Festivali'nin Kısa Film Yarışması bölümünde gerçekleştirecek. Sonuç olarak Cernodern'de yaşadığımız bütün zorluklara rağmen, CAVA ilk yılında hem teorik hem de uygulamalı olarak faaliyetlerde bulundu.

Bu yıl "Masterclass Film Stüdyosu" programını duyurdunuz. Programın içeriği nasıl ve kimleri konuk edeceksiniz Ankara'da?

20 Ekim-05 Ocak tarihleri arasında gerçekleştireceğimiz Film Stüdyosu Masterclass Programı'nda Türkiye Sineması'nın usta isimlerini Ankara'da ağırlayacağız. Senaryodan oyunculuğa, yapımdan yönetmenliğe, görüntüden sanata, müzikten ses tasarımına ve kurguya kadar sinemanın bütün disiplinlerinde usta isimler tarafından ele alınacak. Ezel Akay, Ercan Kesal, Yüksel Aksu, Güven Kıraç, Gökhan Tiryaki ve Cahit Berkay gibi kendi alanlarında profesyonel isimler Masterclass Programı kapsamında dersler verecek. Bir yandan her ders başlı başına sinemanın bir disiplinine hizmet ederken, bir diğer yandan da moderasyonla bir sonraki haftaya bağlanarak katılımcıların bir film yaratmak için gereken bütünlüklü bir bilgi birikimine sahip olmalarını sağlayacak. Amacımız Ankara'da sinema ile profesyonel ya da amatör olarak ilgilenen kesime bütünlüklü bir masterclass eğitim seçkisi sunmak. **Kontenjanın sınırlı olduğu Masterclass programımızın son başvuru tarihinin 17 Ekim olduğunu hatırlatmakta fayda var.**

"Masterclass Film Stüdyosu", sinemayla profesyonel ilişki kuranların ilgilenebileceği bir program gibi görünüyor. Amatörlerin programı takip etmesinin ne gibi faydaları olacak?

Biz programın üç yönlü olduğunu düşünüyoruz. Kaldı ki şu ana kadar aldığımız kayıtlar da bu doğrultuda. Masterclass'ın profesyonellere, amatörle (ya da profesyonelliğe adım atmak isteyenlere) ve sinemaseverlere hitap ettiği kanısındayız. Programda sinemanın ustaları her hafta deneyimleri eşliğinde bir film yaratmanın bir disiplinine dair bir sunum yapacak. Bu sunum, teknik bilgiyi içerdiği kadar sinema sektörünün püf noktalarını da içinde barındıracak. Masterclass'a katılanlar hem sektörel bir kapıyı aralarken hem de pratik ve teorik olarak bir bilginin paylaşımına dahil olacak. Bu bağlamlar hem profesyoneller hem

de amatörler için ayrı ayrı önem arz ediyor. Bu yüzden herkesin Masterclass derslerinden alabileceği bir şeyler olduğu kanısındayım. Ayrıca sinemaseverlerin de yeni sinemaya dair bütünlüklü bir sunumlar dizisini takip edebileceği bir program olacak.

Kentin merkezini terk etmiyorsunuz, geçen yıl Cernodern, bu yıl Büyülü Fener Sinemaları. Bunun sebebini açıklayabilir misiniz?

Çünkü egemen kültürün dayatmasına boyun eğmek istemiyoruz. Bir sanat olarak sinemanın popülerlik algısı içinde AVM'lere sıkıştırılmasını kabul etmiyoruz. Bu sebeple faaliyetlerimizi mekânsal olarak konumlandırırken kent merkezli bir yaklaşıma özen gösteriyoruz. Cernodern'de olmamızın bu düşsel yaklaşımımız ile değiştiğini fark edince kurumla yollarımızı ayırdık. Biz Cernodern'i modern sanat merkezi olarak düşünüp gitmiştik fakat sonrasında 'modernliğe' ve 'sanata' ait olmayan çok fazla şey ile karşılaştık, sorunlar yaşadık. Şu an Büyülü Fener sinemalarında Film Stüdyosu Masterclass Programı ile kendimizi bir metropol sinemasında konumlandırıyor olmamızın da değerli olduğu düşüncesindeyiz.

CAVA Enstitü, yaşadığımız özel yaza (gezi, direniş, bellek) ilişkin bir kent görsel altyapısı, bir arşiv, eldeki birikenlerden bir çalışma yapmayı düşünmekte mi..?

Aslında gezi hiç beklemediğimiz bir anda karşımıza çıktı. 'Sen bana geç kaldın, ben sana erken' sözü iyi özetliyor bizim durumumuzu. Arşivleme konusunda çok düzenli çalışmadık. Gücümüz yettiğince Ankara için görsel ve işitsel bir arşiv tuttuk fakat bu yeterli değildi bence. Daha sistematik bir çalışma yapabilseydik çok değerli bir dönemi hafızalarda diri tutmak için belgeleyebilirdik. Şu an elimizde olanlar ancak ortak projelerle geliştirildiğinde bütünleşerek bir önem arz edebilir. Bu konuda bazı

düşüncelerimiz mevcut. Belki önümüzdeki sezonda bu konu hakkında bir çalışma başlatabilir ve çoğu dostumuz gibi bir gezi filmine imza atabiliriz.

"Masterclass Film Stüdyosu" yanı sıra geleceğe yönelik projeleriniz neler?

Tabii ki var, **'bu daha başlangıç'**. İlk sezonumuzda atölye çalışmalarıyla enstitü için gereken bir altyapıyı oluşturmaya çalıştık. Amacımız akademi dışı bir sinema enstitüsünün inşası. Yeni sinema ve audiovizüel sanatlar alanında çalışmalar yapan, profesyonellere ve amatörle olanaklar sunan bir yapı inşa etmek istiyoruz. Şu an Ocak ayında kapılarını açmayı düşündüğümüz bir merkezin hazırlıkları içerisindeyiz. Enstitü fikrini bağımsız sinema salonları ve görsel-işitsel kütüphane ile birleştirerek bir sinema kompleksi tasarlıyoruz. Bu anlamda yakın dönemde açık çağrılar da yapacağız. **Bu kompleksi Ankara'da inşa ediyor olmamız da bizim için ayrı bir önem arz ediyor. 1980 öncesi hatta 1990'larda dahi sanat anlamında üretimin dışında bir okul işlevi görüyordu Ankara. Biz, bu kentin dokusunu hala taşıdığı düşüncesindeyiz. Temelimizi bu kentin merkezine atmanın bugün de önemli olduğu kanısındayız.**

Albüme Dair

Albümün tamamı Almanya'nın Bielefeld kentinde bulunan Rudolf Oetker Halle isimli dünyaca ünlü bir klasik müzik salonunda hücum, yani canlı kaydedildi. Bir yıldan beridir hazırlıkları yapılan DERİ/BEHİND THE DOORS isimli albüm 1 Eylül den itibaren Türkiye ve Kürdistan'da müzik marketlerin raflarında yerini aldı. Albüme DERİ yani KAPILAR ismini vermemizin de bizim için özel bir anlamı vardı. TRİO MARA olarak müzikal yolculuğumuz üç yıl önce başladı ve müziğimizle bir kapı aralamak istedik. Baktık ki öncemizde de, sonramızda da iç içe geçmiş ve çoğu zaman birbirine açılan envayi tür kapılar var. Sonra, geleneklerin ve toplumsal geriliklerin kapılar arkasına mahkum ettiği kadın seslerinin sırrını ararken bulduk kendimizi. Ne güzel kılamlar söylemişti zamane kadınları ve ne çok kapı açmışlardı biz ardıllarına. O kapılardan geçmek ve arkasındakileri keşfetmek

arzusuyla yola devam ettik. Kadınların kapalı kapılar ardındaki seslerinden beslenerek oluştu KAPILAR (DERİ).

- Albümümüz Ahenk Müzik'ten çıktı. Toplam 11 eserden oluşan albümde üç Kirmanckî, bir Soranî, 1 Enstrümantal, altı Kurmancî eser yer alıyor. Eserlerin sadece dört tanesi beste. Diğerleri ise üzerinden yıllar da geçse asla eskimeyecek anonim halk ezgileri. Albümdeki Kirmanckî eserlerin her üçü beste, bunlara imzasını atanlar Nina isimli şarkıda Kemal Öner, Berivan isimli şarkıda Hazıralı Beyazyıldırım ve Vane Kora isimli şarkıda ise Mustafa Tural. Ayrıca Gula Min isimli eserin sözleri Dilbirin'e, müziği Dilovan'a ait.

Eserleri icra ederken etkilenmediğimiz şarkıları seslendirmiyoruz. Bu anlamda her eserin bizim için ayrı bir yeri var. Her şarkının bir öyküsü var tabi. Mesela Vane Kora adlı eser, çocuğunu dağlarda, savaşta yitirmiş acılı bir babanın ağdı. Yine Qumrikê kadınların yaşadıkları trajediye vurgu yapan önemli bir eser. Yaşamları kendi iradeleri dışında başkaları tarafından belirlenen kadınların hikayesini anlatan bir eser. Berivanê hayvancılıkla geçinen Kürt toplumunun modern aletlerle tanışmasına hicivli bir yaklaşımı dile getiren bir eser.

Bu kısa bir tanıtım videosu:
<http://www.youtube.com/watch?v=V-nmdG3xUAY>

Nazdar isimli şarkımızın klibi:
http://www.youtube.com/watch?v=n1_0dtrt8vY

Deri/Behind The Doors

Kadınlardan oluşan, kadınlar tarafından söylenmiş şarkıları klasik batı müziği enstrümanları ve geleneksel ses teknikleriyle yeniden yorumlayan Trio Mara, kemanda Nurê Dilovanî, piyanoda Nazê İsxan, vokalde de Sakîna'nın yer aldığı bir üçlü olarak müzikal yolculuğuna üç sene önce başladı. Kürtçe'nin Kurmancî, Kirmanckî ve Soranî lehçelerinin yanı sıra, Türkçe, Azerice ve Ermenice şarkılar da seslendiren Trio Mara, halkların kültürleri arasında oluşan yapay sınırların ortak bir dil olan müzik yoluyla anlamsız kılınabileceğine ve ısrarla müzigin barışçıl diliyle konuşmak gerektiğine inanıyor.

TRİO MARA, egemen bakış açıları ve yargıları karşısında susmayan kadınların sesine, sesini katmayı amaçlıyor. Geleneklerin ve toplumsal geriliklerin kapılar arkasına mahkum ettiği kadın seslerinin sırrını arayan TRİO MARA'nın KAPILAR/BEHİND THE DOORS isimli albümündeki tüm şarkılar bizden size bir nefes, bir ses, bir ritm olarak gelsin. Kah vahşi dağ başlarında, kah coşkun ırmak kenarlarında, kah uçsuz bucaksız ovalarda, müzikle güzel bir yolculuğa çıkmanız dileğiyle.

Ahmet Erhan

Ahmet Say

Yakınları olarak biz ona "Erhan" derdik. Gerçek adı Erhan'dı zaten. "Bozkurt" olan soyadını kullanmak istemediğinden, "Ahmet Erhan" diye bir şair adı takmıştı kendine. İyi etmişti, edebiyatımıza bu güzel adla geçmiş oldu.

Mersinli olan Ahmet Erhan, "Anadolu insanı"nın saymakla bitmeyecek çok yönlü, eşsiz vasıflarını içtenlikle dışa vuran, incelikli bir aydınımızdı. Yaptığım bu tanımla "Şairi" demek istiyorum. "Şair" olduğu için, ona "köylü kabalı"ı değmemiştir. Ama "Mersinli" tarafını korumuştur. Konuşma sırasında "Bah heleeee!" diye içten gelen sesleniş, bu belirtmek istediğim özelliğinin örneklerindendir: "Bah heleeee", yalnızca "Bak ne diyeceğim" anlamında değildi. Belki daha çok, Anadolu insanının, "Bir de beni dinle" anlamındaki yumuşak, ama kişilikli uyarısıydı. Şiirinde de söz konusu kişilikli sesleniş duyumsatır Erhan: 1970'li yılların sonlarında, "İkinci yeni"nin getirdiği "şairane" deyişle sosyalist kavrayışın kestirme anlatımını birleştirmişti. Bu gibi niteliklerinden ötürü, şiirimizde "80 kuşağı"nın öncüsü sayılır. O kuşağın kimi şairleri (ki hepsi değerli şairlerdir), belki Erhan'ın "Öncü" yerini pek kabul etmek istemeyebilir. (Kendi açısından onlar haklıdır, çünkü başka bir şairin ardında olmayı kabul edecek şair, yeryüzünde görülmemiştir. Neyleyim ki, bu konularda benim değil, tarihin dediği olur...)

Erhan, 2001 yılında İstanbul'a yerleşmişti. Bu yıla kadar bize çok zor gelen Metin'siz ve Behçet'siz Ankara yıllarında, Erhan'ın en yakınındaki insanlardan biriydim ve doğrusunu isterseniz onun "Rakı şişesinde balık" olma durumuna artık karışmıyordum. Bu konuda yapılabilecek her şey yapılmıştı herkes tarafından ve ben de dahil, artık Erhan'ın yaşam biçimine karışmanın yersiz olduğunu tam tamına öğrenmiştik. Ne demeli? Bu durum, Erhan için de zordu, yakınları için de... Bense hangi koşullar altında olursa olsun, ona yardım etmek istediğimden, Erhan bana ayrı bir saygı ve sevgi gösterirdi. Belki bu yüzden beni babası yerine koyardı, kendisinden 23 yaş büyük olduğum için değil! Öte yandan, benim asıl derdim, Erhan'ın şiirdeki üretkenliğini olabildiğince sürdürebilmesi, bunun için de şiir yazma iştahının kaçmamasıydı.

Şimdi bütün bunlar bana "boş lâf" gibi geliyor. Gerçek şuydu: Birçok arkadaştan farklı olarak ne ben ne de Erhan, her gün görüştüğümüz, yiyip içtiğimiz Behçet Aysan ve Metin Altıok'un "Madımak Katliamı"nda ölmesini sindirememiş bulunmanın sersemliği içindeydik. Kendimden biliyorum: Hayatta hiçbir şeyin tadı tuzu kalmamıştı; garip bir şekilde, ortalıkta ayan budadası gibi öyle geziniyordum. Erhan ise saklanır gibi hep evdeydi. Onun bu durumunu olurluna bırakmak, bana tehlikeli gibi gözüküyordu; sıkça gidip yokluyordum.

Kimi okurlar, bu yazdıklarımı önemsemeyebilir. Ama bakın, Antalya yolculuğumuz önemlidir:

Yine 90'lı yılların ortalarıydı, Antalya'daki edebiyatçı dostlarımızın daveti üzerine, benim uzun yıllar kullandığım "Tosbağa" denen arabamla bir bahar zamanı bu kente gitmiştik. Arabayı ben kullanıyordum, yanımda Erhan oturuyordu; arkada ise eşlerimiz ve bizim "Baksır" cinsi sevgili koca köpeğimiz "Buruşuk" vardı. Uzun yolda işte böyle Çingene obası gibi seyredip giderken Buruşuk, arkadaki kanepeden ikide bir kafayı uzatıp Erhan'ın ensesini bir koklayıp bir yalıyor, Erhan ise bunu umursamaz gözüküyordu. Yol boyunca bu ikisi arasındaki içten bağlılığı anlatmayı başaramayacağım için, Antalya dönüşünde Erhan'ın Buruşuk üzerine müthiş bir şiir yazdığını hatırlatmakla yetineceğim. Üstelik, bu şiirin yer aldığı kitabının ilgili sayfasına Buruşuk'un fotoğrafını da koymuştu Erhan.

Antalya'da yineleyip durduğumuz slogan şuydu: "İnsanı sevmenin yolu, nebatat ve hayvanatı sevmekten geçer!"

Antalya'nın bitki örtüsü ve bir de Buruşuk, sloganımızı doğruluyordu...

LIGNA Radio Balesi

Ligna grubunun "Radyo Balesi Leipzig" performansı, kentin ana tren istasyonunda 22 Haziran 2003'te gerçekleştirilmiş. Radyo balesi, kamusal alanlarda kitlelere ulaşmak üzere hazırlanmış, çeşitli yerlerde dağıtık bir şekilde bulunan radyo dinleyicilerine bulundukları alanın kural ve düzenlemelerini dönüştürme ve yıkmaya şansı veren bir sanatsal üretim diye tanımlanıyor.

Taşınabilir radyolarıyla belirlenen alana gelen gönüllü katılımcılara Radio Blau isimli radyo istasyonundan yapılan yayında anlatıcı sesler, geniş bir alana yayılmış olan katılımcılara neler yapacaklarını söyleyerek, orkestre edilen bir kamusal alan performansı yaratır.

Video belgeseli de yapılan bu eylemin anlatıcı sesleri şunları söyler:

- "Radio Ballet performansıyla izin verilmiş, şüpheli ve yasak beden hareketlerinin (jestlerin) arasında kalan gri bölgeyi inceleyeceğiz."
- "Özelleştirilmiş kamusal alandan dışlanmış beden hareketlerini aktaracağız."
- "İlk duyacağınız ses size beden hareketinin adını söyleyecek."
- "İkinci ses size hareketi nasıl yapacağınızı tarif edecek."
- "Dağılmak: Tren istasyonuna yayılın."
- "Mekan: Etrafınızda yeterince alan olduğundan emin olun."
- "Radyo balesi kurallara göre hareket etmenin değil, oyalanmanın egzersizidir."
- "Oyalanmak, durumları kontrol edilemez hale getirir."
- "Radyo balesi insanların belirli bir alana nasıl dağıldıklarını organize etmez."
- "Radyo balesi her zaman kameralarla izlenen bir mekanda olagelmıştır ve hep böyle olacaktır."
- "Radyo balesi kontrol edilemez durumlar yaratır."
- "Şimdi, radyo balesi, izin verilen ve yasak olan hareketlerin arasındaki gri bölgeyi inceleyecek."
- "Durmak: Kıpırdamadan durun. Kollar yanda."
- "Uzaktaki bir noktaya bakışını sabitlemek: Sağ elinizle gözünüze gölgelik yapın."
- "Jest: İki elinizle birden aynı yönü işaret edin. Tercihen, göğü. Ellerinizi indirin. Sağ kolunuzu sanki biriyle tokalaşmak istemişçesine бүкүн."
- "OK işareti: Elinizi yumruk yapın, baş parmak yukarı."
- "OK değil işareti: Baş parmak aşağı"
- "OK işareti: Baş parmak yukarı."
- "OK değil işareti: Baş parmak aşağı"
- "OK değil işareti: Baş parmak aşağı"
- "Merhaba: Sanki birisiyle tokalaşacakmış gibi elinizi uzatın."
- "Lütfen: Avcunuzun için yukarı bakacak şekilde elnizi açın."
- "Gezinmek: Kolunuzu indirin. Etrafta gezinin. Dükkanların vitrinlerindeki mallara bakın."
- "Radyo balesi merkezileşmiş gözetim mekanizmasına dağılarak karşı gelir."
- "Mekanın her bir santimini kontrol etmeyi hedefleyen gözetimin paranoyak yanılışı dağılmada materyalize olur, kendini ortaya çıkarır."
- "Güle güle: Sağ cebinizden sağ elinizle kırmızı kumaş parçasını çıkarın. Devrimin hayali trenini uğurlayın."
- "Lokomotif: Hayali bir acil durum freninin kolunu sağ elinizle çekin. Kolunuzu indirin."
- "Dinle: Sol dizini kır, sağ dizini kır. Çömelin. Vücudunuzun üst kısmını eğin. Kafanızı yere indirip kulağınızı yere yapıştırın. Altta ne varsa onu dileyin. İnsanlığın lokomotifinin geldiğini duyuyor musunuz? Fransız kralı Louis Philippe Paris'in sokaklarını insanlar barikatlar kurmasın diye tahta kaplatmıştı. Sık sıkıya döşenmiş panelleri yerden söküp istenmeyen amaçlarla kullanılamıyordu."
- "Kalkın: Ayağa kalkın."
- "Dans: Biraz şuursuzca dans edin."
- "Alışveriş alanındaki dükkanlar rüya aleminin artık mallarını sunar. Rüyalari ticari mallardan oluşur. Alışveriş bölgesinin özelleştirilmesi refahı korur. Tüketmeyenler dışarıda kalır. Kurallara uygun olmayan oyalanma edimi bu refahın farklı bir dağılımını kavranabilir kılar."
- "Bir vitrinin önüne gidin. Sunulan malları elinizle kendinize doğru çekmiş gibi yapın."
- "Temas: Vitrinin camını tıklatın. Daha güçlü tıklatın. Kaçın!"
- "Radyo sinyalinin iyi olduğu bir yer bulun. Durun."
- "Kamerayla gözetlenen alanlar beklenmedik olanı hoş olmayan bir durum olduğu için dışlar. Bu tür bir kontrol, sadece merkez istasyon gibi mekanların değil, kamusal alanda hareket eden bedenlerin jestlerine de sınırlar çizer."
- "Kollarınızı omuz hizasına kaldırın. Ellerinizi iki yana uzatın. Avuçlarınızı ileri çevirin."
- "Kuşbakışı: Kafanızı sağa çevirin. Ayaklarınızın her birini yerdeki bir karoya yerleştirin."
- "Çocuk oyunu: Çizgilere basmadan yürüyün."
- "Durun."
- "Çocuk oyunu: Çizgilere basarak yürüyün."
- "Durun."
- "Yerdeki plastik torbanın üzerine koyduğunuz ayakkabılarınızın arkasında durun, sanki onları satmak istiyormuş gibi."
- "Malların satışı kontrol altındadır. Kira bedelleri, yasa ve imtiyazlarla."
- "Yasal olmayan yolla sigara, bilet ve ayakkabı bağı satmak yasaktır. Herkesin birşey satma izni yoktur. Malların yasadışı satışı kontrol dışı durumlar yaratır."
- "Kontrol, kontrol edilemeyen durumlarda askıya alınmış olur."
- "Bir zamanlar dışlanmış olanın ruhu şimdi istasyona geri geldi."
- "Radyo balesi bu tür dışlamaların sorumlusu olan kapitalizmin feshedilmesinin hayalini barındırır."
- "Herşey mümkün. Eski gitti, yeni gelmek üzere."
- "97.6 FM, Radio Blau üzerinden yayınlanan LIGNA Radio Ballet'i dinlediniz."
- "Tüm katılanlara teşekkürler. İyi akşamlar."
- "Eğer polisin tatsız bir hareketiyle karşılaşırsanız Radio Blau'nun 301 00 06 nolu telefonunu arayınız."

Ekim'de Ankara

5 Ekim

KONSER: Grup Yorum, Ekmek Adalet Özgürlük için, Kent-Koop Pazar Alanı / Batıkent, 16.00

9 Ekim

FORUM: Gençler Nasıl Bir Ankara İstiyor?, Güvenpark, 17.00-19.00
KONSER: 4. Uluslararası Şefika Kutluer Festivali, Almatı Senfoni Oda Orkestrası, Resim ve Heykel Müzesi, 20.00
KONSER: Orphaned Land, Jolly Joker, Kızılırmak Sokak, No: 14, Kızılay, 22.00
KONSER: Can Bonomo, If Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 23.00

10 Ekim

ETKİNLİK: Çocuk Gelinlere Hayır!, Bisikletini al gel, Güvenpark, 18.00
FİLM GÖSTERİMİ: Sen Aydınlatırsın Geceyi, Sekans Sinema Kulübü, SBF Aziz Köklü Salonu, 20.00
KONSER: Bülent Ortaçgil, If Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 23.00

11 Ekim

KONSER: Cem Adrian, Jolly Joker, Kızılırmak Sokak, No: 14, Kızılay, 22.00

12 Ekim

KONSER: Göksel, Jolly Joker, Kızılırmak Sokak, No: 14, Kızılay, 22.00

20 Ekim

GÖKYÜZÜ: Halk Günü: Ankara Üniversitesi Gözlemevi, İncek Bulvarı Ahlatlıbel, 19.00-23.00

30 Ekim

KONSER: Yüksek Sadakat, Jolly Joker, Kızılırmak Sokak, No: 14, Kızılay, 22.00

7 –11Ekim

TOPLANTI: I. Büyük Ankara Kurultayı, Ankara Kulübü Derneği, Nazım Hikmet Kültür Kongre ve Sanat Merkezi, Yeni Mahalle

27 Eylül-23Ekim

SERGI: İZLENİMYORUM – Karadeniz II, (A-B Salonları), A. Cem Özal (C Salonu), Galeri Soyut, Yıldızevler Mah. Tagore Cad.(4. Cad.) Şehit Mustafa Doğan Sok. 82/A-B Yıldız-Çankaya

27 Eylül-2 Kasım

SERGI: Galeri Nev, Nur Koçak, İlk Çıplak - Son Çıplak: 1961 – 2012, Gezegen Sokak No 5 GOP

AFSAD

(Bestekar Sokak No: 28/21 Kavaklıdere, www.afsad.org.tr
Seminer, Tarih-Felsefe-Sanat Üçgeni Çerçevesinde Seminerler Dizisi,
Seminer, Özcan Yurdalan Belgesel Fotoğraf Ve Fotoröportaj Uygulamalı Semineri

CERMODERN

(Altınsoy Caddesi, No: 3 Sıhhiye) www.cermodern.org
6 Ekim, Atölye, CerÇocuk Atölyesi
29-31 Ekim, Festival, Ankara Nordik Müzik Festivali

cermodern

DOKU SANAT GALERİSİ

(Cinnah Cad. Enis Behiç Koryürek Sok. 11A-B, Çankaya Ankara) www.dokusanat.com

17 Eylül-7 Ekim, Sergi, Tuncay Betil Resim Sergisi

17 Eylül-7 Ekim, Sergi, Zeki Faik İzer Resim Sergisi

ESKİYENİ

(Sakarya Caddesi, İnkılap Sokak 6/A) www.eskiyenibar.com
Her Çarşamba, Müzik, Latin Cuba, Afra Tavra, 23.00

eskiyeni

NEFES

(Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı, Kızılay)
www.nefesbar.com

6 Ekim, Konser, Hüseyin Arat, 21.00

24 Ekim, Konser, Ezginin Günlüğü, 21.00

30 Ekim, Konser, Yasemin Mori, 21.00

Her Cuma, Alper Fidaner ile Eski45likler, 20.30

Her Cumartesi, Murat Meriç ile Eski45likler, 20.30

NEFES

PAB

(Perşembe Akşamı Bisikletçileri, Ankara)
Her Perşembe, Güvenpark, 19.30

SARKAÇ cafe

(Bayındır-2 Sokak No:62 Kızılay)

25 Ekim, Oyun, İyi geceler Anne, Ankara Devinim Tiyatro, 20.30

TAYFA kitapkafe

(Selanik Caddesi 82/32 Kızılay) www.tayfa.com.tr

Her Pazartesi (07-14-21-28 Ekim), Tayfa Sinema Günleri, 19.30

Cumartesi, Permakültür Buluşmaları, 14.00

tayfa

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Eylül-Ekim 2013

29-30. Sayı

Ayda Bir Yayınlanır.

Editörler

Mehmet Onur Yılmaz,

Murat Dirican, Tanju Gündüzalp

Gönüllü Alan Editörleri:

Haber: Aydın Bodur, Efecan Tan,

Özge Altınyayla

Kültür-Sanat: Sibel Durak,

Özgür Ceren Can

Spor: Kübra Ceviz

Web Sayfası: Can Mengilibörü, Onur Mat

Yayına Hazırlayanlar

A. Şebnem Soysal, Akın Atauz, Aktaç Acar,

Aydan Çelik, Aydan Özkil, Ayhan Çelik,

Başak Tuncer, Besim C. Zırh, Birol Özdemir,

Cemre Kutluay, Dile Kılınç, Doğan Mirza,

Ebru Baysal, Emrah Kırımsoy,

Engin Aygün, Enver Arcaç,

Erhan Muratoğlu, Eren Aksoyoğlu,

Ezgi Koman, Fahri Aksirt, Funda Canteç,

Gözdem Üner Tubay, Gülistan Aydoğdu,

Hülya Demirdirek, M. İhsan Doğan,

Mehmet Öz, Mert Renkmen,

Nermin Atılkan, Nur Yılmazlar,

Özge Akkoyunlu, Özlem Mengilibörü,

Özsel Bebeli, Selcan Kula, Selda Bancı,

Selda Tuncer, Sine Çelik, Sümeyra Ertürk,

Tuğba Dirican, Umut Güner, Umut Koşan,

Vedat Gün, Zeynep Alica,

Zeynep Ö. Yılmaz

Katkı Verenler

A. Akın Akyol, Ahmet Çiniçi, Ahmet Say,

Ali Sökmen, Alper Fidaner, Alper Şen,

Asena Ayhan, Atilla Çınar, Aydan Balamir,

Ayşegül Çelik, Berivan Eliş, Burcu Balıktaş,

Burcu Öztürk, Canberk Güner,

Celal Musaoğlu, Ceyhan Temürçü,

Demet Gülçiçek, Deniz Enli, Dilem Koçak,

Eloise Dhuy, Emre B. Altınok, Erhan Akça,

Ezgi Tuncel, Ezo Demir, Faruk Şahin,

Ferdan Ergüt, Fethi Yıldırım, Gamze Güzen,

Gizem Güner, Gökçer Tahincioğlu,

Güliz Karaarslan, Kemal Özdil,

Mahir Ünsal Eriş, Maksut Uzun,

M. Ali Çetinkaya, M. Atakan Foça,

M. Emin Boyacıoğlu, Melike Kuş,

Mithat Sancar, Murat Meriç, Murat Sevinç,

Murat Tangel, Necati Koçak, Nefin Pera,

Nihal Poyraz Temürçü, Olcay Koşan,

Onur Bolat, Ozan Küçükusta, Özge Çağlar,

Özgür Cengiz, Özgür Yalçın,

Özhan Değirmencioğlu, Rabia Ç. Çavdar,

Remzi Altunpolat, Ruşen Ö. Özcan,

S. Erdem Türközü, Sebatı Ladikli,

Seda Meşeli Allard, Selçuk Atalay,

Serdar Gülsöken, Sevdâ Öndül,

Sevinç Başköy, Sinan Yusufoglu,

Şehnaz Azcan, T. Tolga Özçelik,

Ufuk Altınay, Ufuk Duruman,

Yaşar Seyman, Yılmaz Angay,

Zeynep Yağmur

Teşekkürler

CAVA Enstitü, Çağrı Fidan, Gamze Yılmaz,

Gökçe Çiçek Paydak, Mazlum Demir,

Merve Gündoğmuş, Mustafa Sarı,

Oktay Özel, Osman Bulugil, Ömer Serçe,

Sakina Teyna, Serhat Nigiz,

Taner Özdemir, VEKAM

Logo Tasarım

Aydan Çelik

Grafik Tasarım

Aktaç Acar, Çağrı Ürünay, Ezgi Koman,

Gülru Höyük, Volkan Uysal

Tasarım ve Uygulama

Çağrı Ürünay

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi

Kavaklıdere Mah. Tunalihlmi Cad.

No:54 Kat:4 Daire: 8

06660 Kavaklıdere / ANKARA

Tel - Faks: 0 312 437 76 41

bilgi@gazetesolfasol.com

Abonelik için

www.gazetesolfasol.com

abone@gazetesolfasol.com

0 536 956 64 26

0 533 653 32 75

İstanbul Temsilcisi

Alper Şen

İstiklal Cad. 116 Danışman Geçidi

Han Çıkmazı Sok. No: 1

Beyoğlu – İstanbul:

Tel: 0 537 683 94 70

Basım Yeri

Basım Tarihi

01.10.2013

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın

4.000 Adet Basılmıştır

Kültür/Bellek/Rant:

Su Süzgeci Yapısı Bir Vakıf Üniversitesi İçin Yıkıldı

Ankara'ya temiz su pompalamak için yapılmış olan, tablolara konu olmuş, endüstri mirası bir yapıyı daha yitirdik. 1936 yılında Ankara'nın su gereksinimini karşılamak için yapılan ve Endüstriyel Miras olarak kaydedilmesi için çalışmalar yürütülen ve Dışkapı'da bulunan **Ankara Su Süzgeci Binası**, sanki bu "tescil" çalışmasından haber alınmışçasına, Koruma Kurulu kararı 4 ay bekletilir ve onaylanmazken, 2013 Ağustos'unda aniden yıkıldı.

Yapının korunması ve tescilli için çalışmalar yürüten mimarlık, kent ve koruma örgütleri, yıkımın 40. gününde ilginç ama bir o kadar önemli bir işe imza attılar ve gazetelere başsağlığı ilanı verdiler. Kentin belleği, endüstriyel tarihimizin önemli örneklerinden, modern mimarlık izleri taşıyan, Ankara'nın ve mimarlığın sembol yapılarından Su Süzgeci Yapısı, kaçınılmaz kurulduğu artık kimsenin bilmediği bir vakıf üniversitesi (Turgut Özal Üniversitesi) inşaatı için yıkıldı. Haberinizi var mı...? **Tg/solfasol**

Saraçoğlu Mahallesi için Nihayet Halka Sorulacak!

Türkiye'nin ilk planlı toplu konutları olarak bilinen Saraçoğlu Mahallesi için, türlü çevrelerin farklı farklı istekleri, istahları vardı. Şehrin tüccar ve sanayicilerini barındıran kuruluşlar, şehrin merkezindeki bu mahallenin yıkılıp yerine ticaret merkezi yapılması ya da ranta açık çok katlı binaların yapılması isteklerini dillendirmekteydi.

Mimarlar Odası, Ankaram Platformu'nun da aralarında olduğu meslek ve sivil toplum örgütleri ise Ankara'nın kentsel değeri Saraçoğlu Mahallesi'nin korunarak, kültür merkezi, çocuk oyun merkezi, müze, sosyal alan haline getirilmesini istiyordu. Hatta Mimarlar Odası'nın açtığı bir proje yarışmasında, Saraçoğlu Mahallesi'nden başlayarak Güvenpark'ı da dahil eden, bir sosyal tesisler ve kent meydanı projesi hazırlanmıştı.

Bir süre önce, bu örgütlerin girişimleri ile Cumhurbaşkanı, işadamları ve meslek kuruluşları temsilcileri bir araya geldiler ve Saraçoğlu Mahallesi'nin tarihi mirasını yaşatacak bir cazibe merkezi yapılması için ortak açıklamada bulundular. Bu girişimin ardından Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, Saraçoğlu Mahallesi'nin yeniden nasıl yapılandırılması gerektiğini halka sormaya karar verdi.

Gezi Parkı deneyiminden sonra bu gelişme, Ankaralılar için şaşırtıcı ve olumlu bir gelişme olarak kabul ediliyor... **Abo/solfasol**

Ankara'da Kiralık Ambulans Dönemi

Ankara 112, Bir Turizm Şirketi'nden Şoförlü 20 Acil Yardım Ambulansı Hizmeti Almaya Başladı.

Bursa ve Kocaeli 112'de başlayan kiralık ambulans uygulamasına Ankara 112 de geçti. Ankara İl Sağlık Müdürlüğü İl Ambulans Servisi Başhekimliği, 'Sürücülü ambulans kiralama hizmeti' almak için 23 Mayıs'ta ihaleye gitti. 17 Temmuz'da açıklanan sonuçlara göre yaklaşık maliyeti 9 milyon, 227 bin 836 TL olan ihaleyi, 4 milyon 669 bin 940 TL en düşük teklifle Demirhan Turizm aldı. Firma ile 3 Temmuz'da sözleşme imzalanmasıyla Ankara 112'de yeni dönem başladı. Demirhan Turizm 15 Temmuz 2013-25 Şubat 2015 tarihleri arasında toplam 590 gün sürücülü ambulans kiralama hizmeti verecek.

Sürücü ve Ambulans Firmadan, Sağlık Personeli İl Sağlık Müdürlüğü'nden

Sürücülerin adaptasyon eğitiminin tamamlamasından sonra, 20 Temmuz tarihi itibarıyla merkezde yoğun istasyonlarda görevlerine başlayan araçların vergi, sigorta, kasko, bakım, onarım, lastik, yedek parça değişim ve trafik cezaları gibi tüm giderleri yüklenici firmaya ait olacak. Sağlık personeli ve araç yakıtı ise Ankara İl Sağlık Müdürlüğü'nce karşılanacak.

Başhekimlik Nereye Uygun Görürse Orada Çalışacaklar

Kiralık ambulansların görev yerleri günlük olarak, İl Sağlık Müdürlüğü İl Ambulans Servisi Başhekimliği'nce belirlenecek. "İl Ambulans Servisi Başhekimliği ambulansların konuşlandığı yeri il içindeki eşdeğer diğer 112 noktaları ile değiştirebilir, gezici görev olarak belirleyebilir." ifadesinin yer aldığı sözleşmeye göre, söz konusu ambulanslar il ambulans servisi komuta kontrol merkezine bağlı olarak acil yardım talebinde bulunan hastaya gidilmesi, müdahale edilmesi ve gerektiğinde bir sağlık kurumuna nakledilmesinde kullanılacak. Görev gereği gidilmesi gereken komşu il ve ilçeler dışında ambulanslar sadece Ankara il sınırları içinde hizmet verecek. **Sibel Durak/solfasol**

www.cavainstitute.org

FİLM STÜDYOSU

20 EKİM 2013-05 OCAK 2014

*Son Başvuru 17 Ekim 2013

SİNEMA ANLATISI **EZEL AKAY** HİKAYEDEN BAŞLAMAK **ERCAN KESAL** SENARYOYA YOLCULUK **ÜMIT ÜNAL** OYUNCUNUN GÖZÜNDEN **GÜVEN KIRAC** YÖNETMENİN DÜNYASI **YÜKSEL AKSU**
GÖRÜNTÜDÜN DİLİ **GÖKHAN TIRYAKI** SANATIN DİLİ **NATALİ YERES** KURGUNUN DİLİ **ÇİÇEK KAHRAMAN** MÜZİĞİN DİLİ **CAHİT BERKAY**
BİR FİLMİN DURAKLARI **ÖZCAN ALPER FEZA ÇALDIRAN THOMAS BALKHENOL ENGİN ALTINTAŞ**
İLK FİLM **EMİN ALPER BELMİN SÖYLEMEZ** YARATICI YAPIMCILIK **YAMAÇ OKUR**
MODERATÖR **TUFAN TAŞTAN**

CAVA
SİNEMA GÖRÜNTÜSÜZ SANATLAR ENSTİTÜSÜ

YAPIM Eki

bfsks
büyük fener / kültür sanat derneği

ÇANKAYA BELEDİYESİ

ilef

Altyazı

BEYAZPERDE

pencere

Ekşi Sinema

SOİFASOL

radio odai

DETAYLI BİLGİ İÇİN;
büyülü fener
A : Hatay Sk 18/C Kızılay
T : 0 (312) 417 22 11
E : info@cavainstitute.org